

8.5 m

SAMPLE BOX

ပြသနးတင်

MNMB

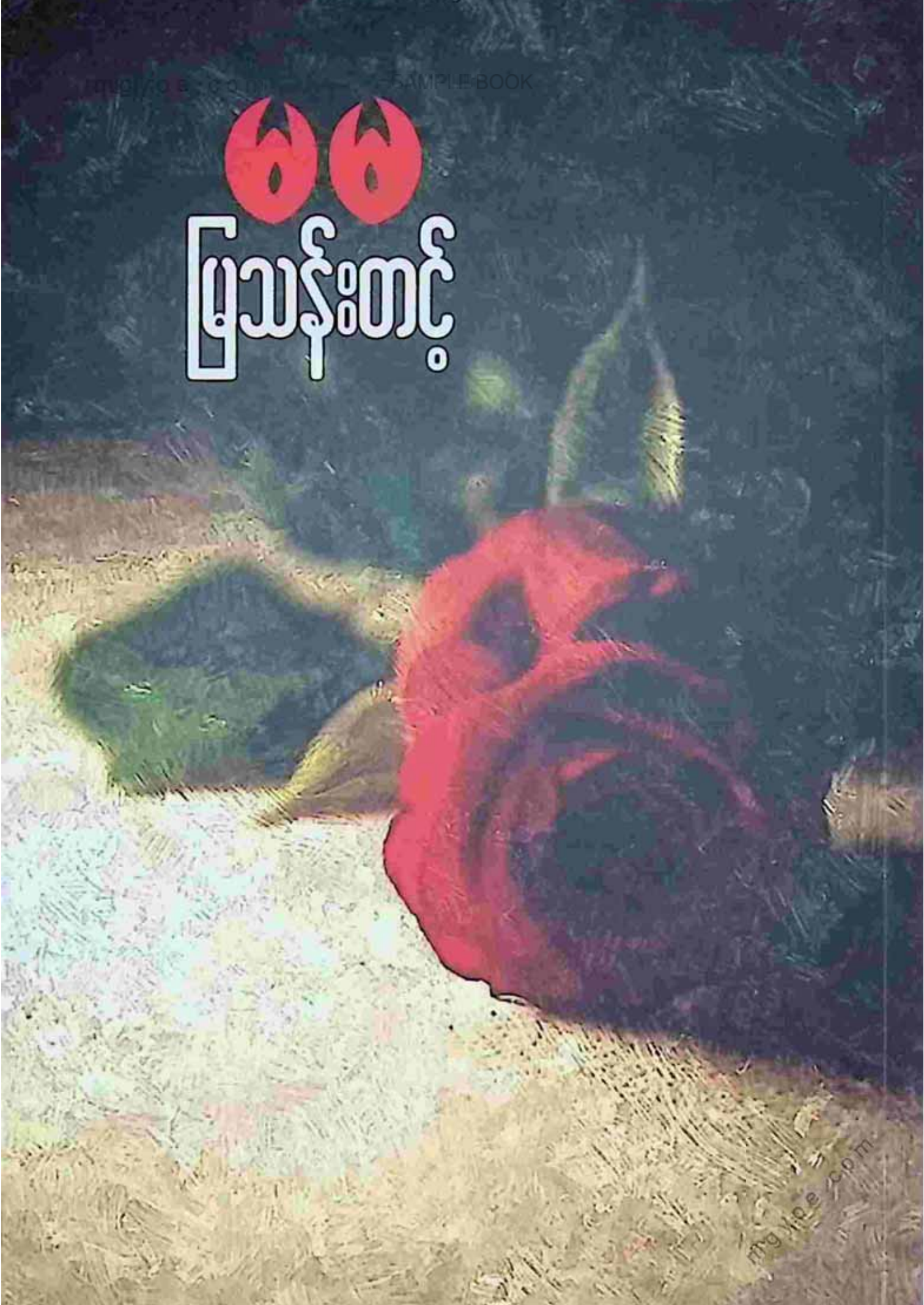
mg.koe.com

mhg.lyee.com

SAMPLE BOOK

ပြသနိုးတင်

mhg.lyee.com

အဋ္ဌမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ နိုဝင်ဘာ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၆၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊ မြင့်မိုရ် စာအုပ်တိုက်]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၁၉၇၃၊ ဇူလိုင်၊ တစ်သက်တာ စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၃၊ ဧပြီ၊ ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်]
 [စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဆဋ္ဌမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [သတ္တမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၈၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မမ

မြသန်းတင့်

အပိုင်း ၁

မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အကြောအခြင်တွေကို ညှစ်ထုတ်နေလေသည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝါးခနဲ သမ်းဝေကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ အိပ်နေသော နေရာမှာ သူ ဇနီးနှင့် အတူ အိပ်နေကျ အိပ်ခန်းထဲက နှစ်ယောက်အိပ် ကျွန်း ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ သုံးမတ်လုံးခန့်ရှိ ကြိမ်လုံးကြီးများကို ဘောင်ခတ်၍ ခွေကာ ကူရှင်ကြီးများ ခံ၍ ထားသော ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် မောင်မောင်လတ်သည် ခေါင်းအုံး မရှိ၊ စောင် မရှိဘဲ တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ရုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်၊ ဘိုးတိုင် အနက်၊ သက္ကလတ် ဘောင်းဘီရှည် နှင့် ရှူး ဖိနပ်တို့ကိုလည်း မနေ့ ညက အတိုင်း ဝတ်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ကုတ်အင်္ကျီက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပုံလျက်သား ရှိနေပေသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် အိပ်ခနဲ နေအောင် လှိမ့်လိုက်ပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်မည်ဟု မှိန်းလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် အပြာနု ဖဲစပေါ်တွင် ပန်းခက်တွေ ထိုးထားသည့် ဆိုဖာ မှီအုံးကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်လိုကား မပျော်တော့ပေ။

အိပ်ခန်းထဲသို့ မရောက်ဘဲ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဘယ်ပုံ ရောက်ခဲ့သည်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ မနေ့ ညက မီးရထား ဟိုတယ်တွင် မိတ်ဆွေ တစ်ဦး အမေရိကသို့ ပညာသင် သွားမည် ဖြစ်၍ ကပွဲ တစ်ခု ရှိရာ ထို ကပွဲတွင် မောင်မောင်လတ်သည် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သည်။ မိန်းမတွေနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွဲ၍ ကခဲ့သည်။ သည်မျှလောက်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။ ဘယ်လို အိမ် ပြန်ရောက်လာသည်ကိုမူ စဉ်းစား၍ မရတော့ပေ။

မှန်ပြတင်းကို ကာထားသည့် ခန်းဆီးများ ကြားမှ နေရောင်သည် အခန်းထဲသို့ ဖြာကျလာ၏။ သည်တော့မှ မောင်မောင်လတ်သည် ဖြုန်းခနဲ ပြန်၍ ပက်လက် လှန်လိုက်သည်။ နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ကမ်းပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အနားတွင် ဘယ်သူမှ မရှိပေ။ သူနှင့် ခင်ရီရီတို့၏ အိမ်ထောင် သက်တမ်း ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာက ဘယ်တော့မှ ကိုယ်တိုင် မထခဲ့ဖူးပေ။ သူက လက်များ ဆန့်တန်း၍ ကမ်းပေးလိုက်သည်နှင့် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီသည် ကမ်းလာသော လက်များကို ဆွဲကာ သူ့ကို အိပ်ရာမှ ဆွဲထုမြဲ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အနားတွင် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီလည်း မရှိပေ။

သည်တော့မှ မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ခန်းထဲက ကျွန်း ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီနှင့် အိပ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် စောင် မရှိ၊ ခေါင်းအုံး မရှိ၊ အဝတ်အစား လဲခြင်း မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေသည့် အဖြစ်ကို အမှတ် ရလာသည်။ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ် အမှတ် ရသည်နှင့် မောင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းကာ မျက်မှောင်ကြီး ချိထားလိုက်သည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။ သူနှင့် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီတို့ ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူ တွေးမိလာသည်။

‘ငါ့ကိုတော့ ရီက ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါတွေဟာ ငါ့ အပြစ်တွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေ၊ ငါ့ကြောင့် ..’

မောင်မောင်လတ်သည် စိတ်ထဲတွင် ရွတ်ဆိုရင်း သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီတို့သည် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မောင်မောင်လတ်သည် အိမ်တွင် ကလေးများအား စာသင်ပေးနေသည့် ကပြား ဆရာမကလေးနှင့် ပလူးပလဲ လုပ်နေသည်ကို ခင်ရီရီ တွေ့သွားသည့် နောက် လင်မယား နှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စကား များခဲ့ကြသည်။

ခင်ရီရီက သည်လောက် သစ္စာ မဲ့သည့် ယောက်ျားနှင့် မပေါင်းနိုင်တော့ပါဟု ငိုကြွေးချက်မနှင့် ဆိုသည်။ လင်မယား ရန်ဖြစ်သည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား မပြောကြဘဲ သုန်သုန်မှုန်မှုန် လုပ်နေကြသည်။

mgyoe.com

သူတို့ လင်မယား ကိစ္စမှာ အစေခံများက အစ အားလုံး သိနေကြသဖြင့် ဘယ်သူမှ စကား ဟဟ မပြောရဲဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြလေသည်။ သည် အတိုင်း ဆိုပါက မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီတို့ အကြင် လင်မယား အဖြစ် ပေါင်းသင်းနေခြင်းသည် ဘာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါဦးမည်နည်း။

ခင်ရီရီသည် ရန်ဖြစ်ပြီး ကတည်းက မောင်မောင်လတ်ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ဘဲ မင်္ဂလာ တံခါး ရှေ့ရှိ သူ့မိဘများ အိမ်သို့ ကလေးတွေကိုပါ ခေါ်သွားပြီး တစ်နေ့လုံး သွားနေသည်။ ညကျမှ ပြန်လာကာ အခန်း တံခါး ကို အတွင်းက ပိတ်၍ အိပ်နေတတ်သည်။ ကလေးများမှာ အကွပ် အထိန်း မရှိ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ဒရိုင်ဘာ လင်မယားနှင့် ထမင်းချက် လင် မယားတို့ကလည်း ရန်ဖြစ်နေကြသည်မှာ တစ်အိမ်လုံး ကမ္ဘာ ပျက်သကဲ့သို့ ပေတည်း။

ရန်ဖြစ်သည့် နေ့က မောင်မောင်လတ်သည် မီးရထား ဟိုတယ်တွင် ဝိစကီ နှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီး ခင်ရီရီနှင့် ကလေးတွေ စားရန် ခရု ခေါက်ဆွဲ ကြော် လေးထုပ် ဝယ်လာခဲ့သည်။ ကားကို ဂိုထောင်ထဲသို့ အသွင်း ခိုင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ရီရီသည် တစ်ကိုယ်လုံး မွေးကြိုင် အောင် ခြယ်သကာ သူ့ကို တံခါးဝမှ နှုတ်ဆက်လေ့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့ တော့ တိုက်ရှေ့က ဘိလပ် တံခါးမှာ ပိတ်ထားကာ သော့ခလောက်ကြီး ခတ် ထားသည်။ အစေခံမလေးက လာဖွင့်ပေးတော့မှ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကာ ခင်ရီရီ ကို လိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ ခင်ရီရီသည် အိပ်ခန်းထဲက ခုတင် ပေါ်တွင် မှောက်လျက် ငိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခင်ရီရီ လက်ထဲတွင်တော့ ဆရာမက မောင်မောင်လတ်ထံသို့ ပေးသော စာရွက်ပြာကလေး။

‘ဒါက ဘာလဲ’

မောင်မောင်လတ်က အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်၍ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေသော ခင်ရီရီ ကို ချောမည် အပြုတွင် ခင်ရီရီက အော်လိုက်၏။ ခင်ရီရီ၏ အသံမှာ တင်းမာ လှသည်။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသကြောင့် ဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။

သည့်နောက်တော့ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း စကား များကြသည်မှာ တစ် အိမ်လုံး စိစိညံသွားလေသည်။ မောင်မောင်လတ်သည် အမှန်ကို ဖွင့်၍ ဝန်ခံ ကာ ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ရမည့် အစား ‘ဘူး’ ကွယ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အပြင်းအထန် ကာကွယ်သည်။ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် မိထားလျက်နှင့် မောင် မောင်လတ်က ဇွတ် ငြင်းသော အခါ ပို၍ ဒေါပွ လာ၏။ နဂိုက စိတ် ထက်

mgyoe.com

ရသည့် အထဲတွင် လင်ယောက်ျား၏ သစ္စာ မဲ့ပုံကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင် မိ
ထားလျက်က ဇွတ် အတင်း ခံငြင်းနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ယမ်းအိုးလို
ပေါက်ကွဲ ထွက်လာကာ အိပ်ရာ ဘေး စားပွဲပေါ်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်ဖြင့်
လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်သည်။ အရှောင် ကောင်း၍ မောင်မောင်လတ်တွင် အထိ
အခိုက် မရှိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သည်ကတည်းက ခင်ရီရီသည် မောင်မောင်လတ်
နှင့် စကားလည်း မပြော၊ မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်ဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချမ်းမြေ့ သာယာသော အိမ်ထောင်များတွင်မူ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ထောင့်
တိုင်းမှ ပေါ်လာတတ်၍ ချမ်းမြေ့ သာယာခြင်း မရှိသော အိမ်ထောင်တိုင်းမှာ
ကား စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည် ထောင့်တိုင်းမှ ပေါ်လာတတ်ပေသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရ ကောင်းမလား၊ သူ့ မိဘတွေ အိမ် ခေါ်သွား
ပြီး ရှင်းပြရရင် ကောင်းမလား’

မေးခွန်းများသည် မောင်မောင်လတ်၏ ဦးနှောက်ကို တဒေါက်ဒေါက်
တီးခေါက် နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ အဖြေ မရပေ။

မောင်မောင်လတ်သည် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ယွန်း စီး
ကရက် ဘူးထဲက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဆွဲ၍ ဖွာရှိုက် နေလေသည်။

J

မောင်မောင်လတ်သည် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လှန် စစ်ဆေး နေမိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ ကိစ္စသည် ခင်ရီရီ အဖို့ မိန်းမ တစ်ယောက် အနေဖြင့် ခွင့်လွှတ်စရာ မကောင်းသည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ သူ့ အပြစ်ကို သူလည်း ဖော့၍ မတွက်ချင်ပေ။ သူ့ အပြစ်သည် သူ့လို အလွှာမှ သာမန် ယောက်ျားတို့ မှားရိုး မှားစဉ် ကိစ္စ တစ်ရပ်ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ မလိမ်ချင်ပေ။ သူ့လို ခံညား၍ ကျက်သရေ ရှိသော အသက် ၃၀ မျှသာ ရှိ သေးသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် သူ့ထက် တစ်နှစ်မျှသာ ငယ်၍ ကလေး သုံးယောက်၏ မိခင် ခင်ရီရီလို မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် လင်ခန်း မယားခန်း ပြတ်စဲ ကွာရှင်းကြဖို့ရန်ကလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပေ။

တကယ်ဆိုတော့ ခင်ရီရီသည် နုနယ် ချောမောတုန်း ဖြစ်၍ ရင့်ကျက် သော အလှ၏ သရဖူကို ဆောင်းထားဆဲ အရွယ် ဖြစ်၏။ ယခုလို အိမ်ထောင် ရေးနှင့် စိတ် မချမ်းမြေ့စရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ဘယ်သူ့ အပြစ်မှ မဟုတ်၊ လှပ နုနယ်သော ခင်ရီရီကို ကျောခိုင်းကာ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ပြုသော သူ့ အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ ခင်ရီရီ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ခြင်း မပြုနိုင်သော သူ့ အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ သူ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်နေကြောင်း ခင်ရီရီ သံသယ ဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝ မသိသော သူ့ အပြစ်သာ ဖြစ်လေ၏။

မောင်မောင်လတ်သည် သူ့ အပြစ်ကို သူ တွေးမိကာ ခင်ရီရီနှင့် ကလေး တွေကို သနားလာသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပြီးသားဖို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ အကောင်းဆုံးမှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်လတ်သည် လေကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

စားပွဲပေါ်က အစေခံ ခေါ်သည့် ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

mg y အစေခံ ဖိုးရွှေ ရောက်လာလေသည်။ ဖိုးရွှေသည် မောင်မောင်လတ်၏ အိမ်တွင် အစေခံလည်း ဟုတ်၏။ မောင်မောင်လတ်၏ ရုံးတွင် မင်းစေ လုလင်လည်း လုပ်လေသည်။ ဖိုးရွှေသည် လုံချည်၊ အင်္ကျီများနှင့် ကြေးနန်းစာ တစ်စောင်ကို ကိုင်လာလေသည်။

‘ရုံးက အလုပ်တွေ ပါလာသေးသလားဟေ့’

မောင်မောင်လတ်က ဖိုးရွှေ လှမ်းပေးလိုက်သော ကြေးနန်း စာအိတ်ကို ဖွင့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ဆရာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပါတယ် ဆရာ’

မောင်မောင်လတ်သည် သံကြိုး စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ဖွင့်ကာ ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

‘ဖိုးရွှေရေ၊ မမ မနက်ဖြန် ရောက်လိမ့်မယ်ဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဖိုးရွှေက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ကိုယ်ကို ယို၍ ပြော၏။

မမ ရောက်လာလျှင် သူ့ဆရာ လင်မယား၏ ပြဿနာမှာ ပြေလည် သွားနိုင်ဖွယ် ရှိသည် ထင်လေ၏။

‘မမ တစ်ယောက်တည်းလား ဆရာ၊ မင်းကြီး ပါဦးမလား’

‘ကြေးနန်းထဲမှာတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း လာမယ်လို့ ဆိုတာပဲ၊ မင်းမမရီဆီကို သွားပြီး အခန်း တစ်ခန်း ပြင်ထားဖို့ ပြောချည်’

‘မမရီ’

ဖိုးရွှေက အံ့အား သင့်သလို ပြောလိုက်ပြီးမှ အရှိန် သတ်ကာ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေ၏။

‘ရော့ ရော့၊ ကြေးနန်း စာရွက်ကိုလည်း ယူသွားပြီး ပြလိုက်၊ သူ ရှင်းခိုင်းတဲ့ အခန်းကို ရှင်းပေးလိုက်၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ရင် အေးရှင်တို့ လင်မယားကို ခေါ်’

ဖိုးရွှေသည် ကြေးနန်း စာရွက်ကို ကိုင်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ မောင်မောင်လတ်မှာ ပြတင်းပေါက်တွင် စီးကရက်ကို ဖွာလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခဏ ကြာလျှင် ကြေးနန်း စာရွက်ကို ကိုင်လျက် ဖိုးရွှေ ဆင်းလာသည်။

‘မမရီက သူ တပ်မင်း ကတော်တို့ အိမ် အလည် သွားမလို့တဲ့၊ ဆရာဘာသာ စီစဉ်ဖို့..’

မိုးရွေသည် ရှေ့ဆက် မပြောရဘဲ စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူ ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့စိုက်၍ ထား၏။

‘ဒါဖြင့် အပေါ်ထပ်က အခန်း တစ်ခန်းကို ရှင်းထားလိုက်၊ ဪ ဖိုးရွေ၊ ငါ ရေချိုးချင်တယ်’

ဖိုးရွေက မျက်နှာသုတ် ပဝါ၊ ဆပ်ပြာခွက် စသည်တို့ကို အဆင်သင့် ပြင်ပေးလေလျှင် မောင်မောင်လတ်သည် အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင် လာခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်း နံရံကို ပြောင်လက်သော ကြွေရည်သုတ် အီတာလျှံ ကျောက် ပြားများ စီ၍ ထားပြီး ကြွေလေ့ အထက်တွင် မှန် တစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြွေအင်တုံကြီးထဲတွင်မူ ဖိုးရွေ အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားခဲ့ သောကြောင့် ရေမှာ ပြည့်လျှံနေသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ဝက်မှင် ဘီးတောင့်ကို ယူ၍ မုတ်ဆိတ် ရိတ်ရန် ဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး မုတ်ဆိတ် ရိတ်နေသည်။ မှန်ထဲမှ သူ့ မျက်လုံး များသည် သူ့ကို မေးခွန်း ထုတ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ အပြစ်ကို သူ တဖြည်းဖြည်း သဘော ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ခင်ရီရီမှာ စိတ်ဆတ်သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆိုးမိလျှင် တော်တော်နှင့် မပြေတတ်သော မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခင်ရီရီက ခွင့်လွှတ်အောင် ဘယ်လို တောင်းပန်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်နေပေသည်။

မုတ်ဆိတ် ရိတ်ပြီးသွားသဖြင့် သူ့ ပါးပြင်နှင့် မေးဖျားမှာ စိမ်းဖန့်ဖန့် ဖြစ်နေ၏။ မောင်မောင်လတ်သည် ချောပြောင်နေသော ပါးပြင်နှင့် မေးဖျားကို လက်ဖဝါးများဖြင့် ပွတ်တိုက် စမ်းသပ်ပြီး၍ ပြောင်လောက်ပြီဟု စိတ်ချရ တော့မှ ကြွေလေ့ကြီးထဲသို့ ဆင်း၍ ရေကို စိမ်းနေလိုက်သည်။

mgjoe.com

၃

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အခါတွင် ဖိုးရွှေသည် သူ့ အဝတ်အစားများကို အသင့် ယူလာပြီး ဖြစ်၏။ မောင်မောင်လတ်သည် တိုက် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း ထဲမှာပင် အဝတ်အစားများကို လဲလိုက်သည်။ ရုံးတက်ချိန် နီးပြီ ဖြစ်၍ စာခြင်းကို အဆင်သင့် လုပ်ထားရန်နှင့် ကား ထုတ်ထားရန်တို့ကို ဖိုးရွှေအား တစ်ဆက်တည်း ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ရှုပ်အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ် ဘောင်းဘီ မီးခိုးရောင်၊ ကုတ်အင်္ကျီ မီးခိုးရောင်တို့ကို ဝတ်လိုက်ပြီး လည်စည်းကို စည်းနေသည်။

အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ခင်ရီရီကိုလည်း မတွေ့ရ၊ သမီး နှစ်ယောက်ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် နံနက် ကော်ဖီ သောက်ချိန်၊ ထမင်း စားချိန် ဆိုလျှင် ထမင်းစားခန်းထဲ သားအမိ သားအဖ တစ်တွေ တစ်သိုက် တစ်ဝန်း ကြီး ရှိကြစမြဲ ဖြစ်၏။

မှန်စီရီပေါ်တွင် ဆင်စွယ် ခွေ၍ တင်ထားသည့် မောင်းကလေးကို အစေခံ တစ်ယောက်က တီးလိုက်သည်နှင့် မောင်မောင်လတ်၊ ခင်ရီရီနှင့် ကလေးတွေ ကို စာသင်ပေးသော ဆရာမလေးနှင့် တကွ ကလေးများပါ ရောက်လာကြကာ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်လေ့ ရှိကြသည်။

ယခုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ မောင်မောင်လတ် တစ်ယောက်တည်း ဟာ၍ နေသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ထမင်းစားခန်း ကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသလိုတော့ ရှိလေသည်။ ခင်ရီရီ သည် သူနှင့် မတွေ့အောင် တမင် ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် စိတ် ပြေနေရာက ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်လာကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီ ကရား၊ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်၊ ပေါင်မုန့်လွှာများ ထည့်

mgyoe.com

ထားသော ပန်းကန်၊ ထောပတ် ထည့်သည့် ငွေအစ်၊ ဓားနှင့် ခက်ရင်း အစုံ၊ မကျက်တကျက် ကြော်ထားသော ကြက်ဥကြော် လေးလုံး၊ သစ်တော်သီးနှင့် ငှက်ပျောသီး သုံးလေးလုံး ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပြားများကို တွေ့ရသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာ ရှိသည်နှင့် ရုံးစာခြင်း နှင့် သူ့ အတွက် ရောက်နေသော စာများကို ဖိုးရွှေအား အယူ ခိုင်းလိုက်ပြီး ကော်ဖီ သောက်ရင်း ဖတ်နေသည်။ စာတစ်စောင်မှာ မတ္တရာမှ ဆန်စက်ပိုင် တစ်ဦးထံမှ စာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာမှာ ခင်ရီရီဘက်မှ အမွေ ရသော မတ္တရာ တစ်ပိုက်မှ လယ်များကို သူ့အား ရောင်းပါရန် ရေးလိုက်သော စာ ဖြစ်၏။

ခင်ရီရီသည် မတ္တရာဘက်တွင် လယ်ယာမြေ ဧက ငါးရာလောက်ကို အမွေများ ရလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် အစိုးရ၏ လယ်ယာမြေ ပြည်သူပိုင် ပြုလုပ်ရေး ဥပဒေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူပုန်များကြောင့် လည်းကောင်း သီးစားခ မရသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေတ် ပညာတတ်များ အဖြစ် ကြီးပြင်းလာကြပြီး အစိုးရ အရာရှိကြီးများ ဖြစ်နေ ပေရာ လယ်မြေ ကိစ္စကို ရောင်းပစ်ချင်သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးနှင့် အစိုးရ၏ လယ်ယာမြေ ပြည်သူပိုင် ပြုလုပ်ရေး ဥပဒေ ကြောင့် ဝယ်သူ မရှိခဲ့ဘဲ သည်အတိုင်းပင် ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ ယခု မတ္တရာ ဆန်စက် ပိုင်ရှင်က လယ်မြေများကို ဝယ်ရန် စကား ကမ်းလှမ်း လာသည်ကို တွေ့ရသော အခါ အံ့အား သင့်နေပေသည်။ ယခုလို မြေရှင် အများအပြား မြေယာတွေကို စွန့်လွှတ်နေရသော အချိန်တွင် ဘာ စိတ်ကူးနှင့် ဝယ်သည်ကို စဉ်းစား မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

ဦးမောင်မောင်လတ်မှာ အစိုးရ အရာရှိကြီး ဖြစ်နေသည့်ပြင် လယ်များ ကို ဂရုစိုက်ချိန် မရဟု သိရသည့် အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကမ်းလှမ်းခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ သီးစားခ မရဘဲ စွန့်ပစ်ထားသည့် အတူတူ သင့်လျော် သော နှုန်း ရလျှင် ရောင်းလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ အကယ်၍ ရောင်း မည် ဆိုပါက စကား ပြောဆိုရန် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာပါမည်။

မောင်မောင်လတ်သည် စာကို သေချာစွာ ဖတ်နေ၏။ လယ်များကို ဈေး ချောင်ချောင်နှင့် ရလိမ့်မည် အထင်ဖြင့် ရေးလိုက်သော စာ ဖြစ်သည်။ အမှန် ကတော့ မောင်မောင်လတ်တို့ကလည်း မတ္တရာ တစ်ပိုက်မှ လယ်မြေများကို

mgyo.com

ရောင်းချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ စိတ်ကူးမှာ မတ္တရာဘက်မှ လယ်ကို အစိုးရက ပြည်သူပိုင် မသိမ်းမီ အလျင်အမြန် ရောင်းချ ပစ်လိုက်ကာ ခင်ရီရီ အမည်ဖြင့် ညီအစ်မတစ်တွေ စုပေါင်းကာ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု လုပ်လိုသည်။ သို့မဟုတ် သွင်းကုန် လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု လုပ်လိုသည်။ သို့မဟုတ် ခင်ရီရီ၏ ဖခင်ကြီး လုပ်နေသော မုပွလင်ဘက်မှ ကွာရီထဲတွင် ရှယ်ယာ ထည့်လိုသည်။

သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ် အချိန်၌ မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီ တို့ စိတ်ဆိုး မပြေ၊ ပြန်ပေါင်း မထုပ်သေးသမျှတော့ သည်အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားနိုင်မည် မဟုတ်သေးပေ။ သည် စာကို ပြ၍ ခင်ရီရီနှင့် စေ့စပ်ရေး စကား ပြောကြလျှင်လည်း သည်ယုန် မြင်၍ သည်ချုံ ထွင်သည်ဟု အထင် ရောက် ခံရမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သည်ကိစ္စကို စိတ်ကူးထဲ မထည့်နိုင်သေးဘဲ ဘေးဖယ် ထားလိုက်ရသည်။

စာတွေကို ဖတ်ပြီးနောက် စာခြင်းထဲက ရုံးစာတွေကို ကောက်ဖတ်လိုက် သည်။ တစ်စောင်မှာ မြို့နယ် တစ်ခုမှ တောင်သူ လယ်သမား အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင် တစ်စုက လယ်သမားများအား ထုတ်ပေးသည့် အမ တော်ကြေး ငွေများကို ဖြတ်စားသည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ဖြစ်သည်။

နောက် တစ်စောင်မှာ ပုသိမ်ကြီး-မန္တလေး ပြည်တော်သာလမ်း ဖောက် လုပ်ရေးနှင့် ပြည်တော်သာ ကျောင်းများ ဆောက်လုပ်ရေး အတွက် တင်သွင်း သော လျှောက်လွှာ ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်လတ်သည် စာများကို အောက်မှ မှတ်ချက်များ ရေးကာ ကော်ဖီကို ဆက်၍ သောက်နေ၏။ ကော်ဖီ သောက်ရင်း လက်ဝဲ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။

သတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းက နု-အက်တလီ စာချုပ်တွင် စီးပွားရေး မလွတ်လပ်မှုများ ပါဝင်ကြောင်း၊ အီး စီ အေ၊ တီ စီ အေနှင့် ကိုလံဘို စီမံ ကိန်းများသည် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှတို့က စီးပွားရေး နယ်ပယ်များကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားရေး အတွက် လမ်းဖွင့်ပေးသော စာချုပ်များ၊ စီမံကိန်း များသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြား ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးတွင် ဗြိတိသျှ ဘဏ် များက လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားသဖြင့် တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်တို့ ပျက်ပြား လာရကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ ဘဏ်များကြောင့် မြန်မာ့ ငွေကြေး စနစ်တွင် အကျပ် အတည်း တွေ့လာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တို့၏ လက်

mgyoe.com

ဝါးကြီးအုပ် လုပ်ငန်းများကို တားဆီးရန် အတွက် အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး လိုကြောင်း၊ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး ရရှိရန်မှာ ပြည်တွင်း စစ်ကို စေ့စပ် ဆွေးနွေးသည့် နည်းဖြင့် ရပ်စဲမှသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှည်လျားစွာ ဝေဖန်ကာ အစိုးရအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက် ထားလေသည်။

မောင်မောင်လတ်တွင် နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက် မရှိပေ။ မည်သည့် နိုင်ငံ ရေး ပါတီ တစ်ခုဘက်ကိုမှလည်း ယိမ်းယိုင်ခြင်း မရှိပေ။ သူသည် လခ တစ် ထောင်ကျော် ရသော အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေး ဝါဒများကို လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ အယူအဆ၌ ဘယ်အစိုးရ တက်တက် အစိုးရ အရာရှိ တစ်ဦးသည် အစိုးရ၏ ဝါဒ အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မဖုံး မကွယ်ဘဲ ဆိုရသော် အာဏာရ ဖဆပလ အစိုးရ၏ ပါတီဘက်သို့ အနည်း ငယ်တော့ တိမ်းညွတ်ပေသည်။

သို့ တိမ်းညွတ်ရာတွင်လည်း မောင်မောင်လတ်မှာ နိုင်ငံရေး အယူဝါဒ ကြောင့် တိမ်းညွတ်ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝ အခြေအနေကြောင့် တိမ်းညွတ် ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ဝန်ထမ်း အကြီး စာမေးပွဲကို ပထမ အသုတ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့ကာ အလုပ်သင်မှ နယ်ပိုင် အဖြစ် အဆင့်ဆင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် နှစ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ပင် ခရိုင်တွင် အကြီးဆုံးသော အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိ တစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ထိပ်တန်း အရာရှိကြီး ဘဝသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမှာ အာဏာရ ပါတီ ခေါင်းဆောင် အချို့၏ ထောက်ခံချက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေရာ အရေး ကြုံလာသော အခါ မောင်မောင်လတ်သည် အစိုးရ အရာရှိ တစ်ဦးပီပီ ဘက် မလိုက်ဘဲ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း အာဏာရ ပါတီဘက်သို့ တိမ်းညွတ်မိပြီးသား ဖြစ်နေပေသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် သတင်းစာ ခေါင်းကြီးကို ဖတ်ပြီး နောက် တစ် ခွက် သောက်ရန် ကော်ဖီ ကရားကို ငှဲ့လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းဘက်ဆီမှ သမီး အကြီး ချိုချိုနှင့် သားငယ် မိုမို၏ အသံကို ကြားရလေသည်။

‘ဟယ် မိုမိုက ကောင်းဘူးဟယ်၊ နင်က ရထားကို မိုင်းမိုး ခဏ ခဏ မထောင်ရဘူးဟယ်’

မျိုးချို၏ အသံ ဖြစ်၏။ မောင်မောင်လတ်သည် မျက်လုံးပြူးကာ ထမင်း စားခန်းဝမှ ထွက်၍ သူတို့ကို လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

ကလေး နှစ်ယောက်မှာ သံပတ်နှင့် သွားသော မီးရထား ကလေးဖြင့် ကစားနေကြ၏။ မိုမိုသည် လက်ထဲက သူ့အဖေ၏ တင်းနစ် ဘောလုံးဟောင်း ဖြင့် မီးရထားကလေးကို ထုနေသည်။

‘အင်း ကလေးတွေကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ဆော့တတ်ကုန်ပြီ၊ ဘာမှ အထိန်းအကွပ် မရှိတော့ဘူး’

မောင်မောင်လတ်က စိတ်ထဲမှ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ကလေး နှစ်ယောက်သည် သူတို့ ဖေဖေ ခေါ်သံကြောင့် ပြေးလာကြ သည်။

‘မေမေကော’

မောင်မောင်လတ်က သားငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး သမီးကို လက်ဆွဲကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်လာရင်း မေးလိုက်သည်။

‘မေမေ အိပ်နေတယ်’

ချိုချိုက ဖြေ၏။ ညက ကောင်းကောင်းမှ အိပ်ပျော်ရဲ့လားဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘မေမေ နေကောင်းရဲ့လား သမီး’

ချိုချိုသည် ဖေဖေနှင့် မေမေ ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို သိပြီး ဖြစ်၏။ သူ့ ဖေဖေနှင့် မေမေ စကား မပြောကြသည်ကိုလည်း သိပြီး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး

‘မေမေ နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ သမီးတို့ကိုလည်း စာကျက်ရမယ်လို့ မခိုင်း တော့ဘူး၊ တီချာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မေမေက ကိုဘအောင်ကို ကားမောင်း ပို့ခိုင်းပြီး မေမေကြီးတို့အိမ် သွားကြတဲ့’

‘ကဲ ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြ၊ သမီးတို့ကို ပို့ပြီး ပြန်လာတော့မှ ဖေဖေ ရုံး သွားမယ်၊ ဪ ချိုချိုရေ ခဏ’

မောင်မောင်လတ်သည် မှန်ဗီရိုပေါ်က ချောကလက်ထုပ်ကို ယူ၍ ပေး လိုက်သည်။ ချောကလက်ထုပ်မှာ ရန်ဖြစ်သည့်နေ့ ကတည်းက ကလေးတွေဖို့ ဝယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မေ့၍ မပေးဖြစ်ဘဲ ယခုတိုင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဆရာ ဧည့်သည် လာတယ်’

ဖိုးရွှေက အခန်းဝတွင် လာရပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

မဂ်ယော့ . com
SAMPLE BOOK
‘ဘယ်က ဧည့်သည်လဲကွ၊ ရုံးကိစ္စ ဆိုရင် ရုံးကို လွှတ်ပါလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ’

‘ဘုန်းကြီး နှစ်ပါး ဆရာ၊ အကျိုးဆောင် သံဃာ့ အဖွဲ့ချုပ်ကတဲ့၊ ပထမပြန် စာမေးပွဲ မေးခွန်း ပေါက်တာနှင့် ပတ်သက်လို့ လျှောက်လွှာ တင်ချင်လို့တဲ့’

‘သွား သွား၊ ခဏ စောင့်ပါလို့ ပြော’

တိုက်ရှေ့မှ ကလေးတွေကို ပို့ပြီး ပြန်လာသော ကား ဆိုက်သံကို ကြား ရလေသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် အိတ်ထဲတွင် စီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ် စသည့် အသုံး အဆောင်တွေ ပါ မပါ စမ်းလိုက်ပြီး ဘာများ မေ့နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက် သည်။ ဘာမျှ မမေ့၊ အားလုံး အစုံအလင်ပင် ရှိသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်မည် အပြုတွင် ခင်ရီရီနှင့် ရန်ဖြစ်သည့် ကိစ္စကို အမှတ်ရလာပြန်သည်။ ခင်ရီရီကို သွားပြီး ချောမော့ရ ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။ သူက မာလျှင် ကိုယ်ကလည်း တင်းမည် ဆိုသော မာန စိတ်ကလေးက တလူလူ ခေါင်းပြုလာပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုယ်က အမှားကို ကျူးလွန်ထားသူ ဖြစ်သဖြင့် အပျက်ပျက် နှင့် နှာခေါင်းသွေး ထွက်ကြမည် ဆိုလျှင် ကိုယ့် တာဝန် ဖြစ်နေမည်လားဟု စိုးရိမ်လာသည်။ နောက်ပြီး သူလို ထိပ်သီး အရာရှိကြီး တစ်ယောက်၏ အိမ် ထောင်ရေး ပြုလဲသွားသည် ဆိုလျှင် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အမည်းစက်ကြီး တစ် စက် အဖြစ် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်လာသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော စီးကရက်ကို နှစ်ဖွာခန့် ဆက်တိုက် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ကနုကမာ ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေ ကာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ခင်ရီရီသည် အိပ်ခန်းထဲက အဝတ်ထည့် ဗီရိုကြီးကို ဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေသည်။ အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းများမှာ ပြန့်ကြဲနေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မောင်မောင်လတ်၏ ညဝတ် အင်္ကျီကြီးမှာ အပုံလိုက် ကျနေသည်။ ခင်ရီရီ၏ ညဝတ် အင်္ကျီမှာ ခုတင်ပေါ် ခြေရင်းတွင် တင်ထားသည်။ ခြင်ထောင်မှာ ချထားလျက်ပင် ရှိသည်။ ဘရိုက်ကိတ် လုံချည်များမှာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ခင်ရီရီတွင် ဘရိုက်ကိတ် လုံချည်များ ဆယ်ဒါဇင်လောက် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ ခင်ရီရီသည် သူ့ အမြတ်နိုးဆုံး ဘရိုက်ကိတ် လုံချည်တွေကို ရွေးထုတ်ပြီး အိမ် ပြောင်းသွားဖို့များ စိတ်ကူးနေ သလား မသိပေ။

ခင်ရီရီမှာ အဝတ်အစား လဲပြီး ဖြစ်၏။ လေဒီ ဟယ်မီတန် အင်္ကျီ၊ လေဒီ ဟယ်မီတန် လုံချည်ကို ဝတ်ထားပြီး အခန်းထဲတွင် စီးသည့် လွှာချင်း ဖိနပ် ပါးပါးကလေးကို စီးထား၏။ ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့် ထုံးထားပြီး ရွှေဘီး အသေးကလေးကို စိုက်ထားသည်။ ဆံနွယ်များသည် ဝါဝင်းသော လည်ကုပ် ပေါ်တွင် ဝဲကျနေကြသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ပွတ်လုံးများလို ဝါဝင်း ချောမွတ်နေသော ပခုံး နှစ်ဖက်ကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ရှင်များလို လှုပ်ရှားနေကြသော အိစက်သည့် လက်မောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဖြိုးမောက်နေသော ကိုယ် အထက်ပိုင်း၊ သေးသွယ် ကျစ်လျစ်သည့် ခါးနှင့် ပိုးပျော့ လုံချည်ထဲတွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေကြသော ကားစွင့်သည့် တင်ပါးများနှင့် အိစက် လုံးချောသော ပေါင်တံများ ကို နောက်မှ နေ၍ သိုင်းခြံ ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်ဖြစ်ပြီး ကတည်းက ခင်ရီရီသည် မိဘ အိမ်သို့ ဆင်းသွားမည်ဟု တကဲကဲ လုပ်နေသည်။ မောင်မောင်လတ်အား သူ့ အပြစ် အတွက် ဒဏ်ခတ် ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ချေတော့ဟု ပြတ်ပြတ်စဲစဲ လုပ်ရဲသည့်

မဟုတ်ပေ။ တကယ်တော့ ခင်ရီရီသည် သူ့လင်ကို မမုန်းနိုင်သေးဘဲ ချစ်မြဲ ချစ်လျက်ပင် ရှိ၏။ သူ့ မိဘများအိမ် ဆင်းသွား၍ မေးလား မြန်းလား လုပ် လျှင်လည်း သူတို့ ကိစ္စမှာ ဖွင့်၍ မပြောအပ်သော ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ယခုလို ဆင်းသွားမည်ဟု ဟန်ရေး ပြနေခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လိမ်လည်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားက လာ၍ ချောအောင် ဟန်ဆောင်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင်မောင်လတ်၏ ခြေသံကို ကြားသဖြင့် ခင်ရီရီသည် လှည့်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်း တောက်နေကြသည်။ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် ပန်းနုသွေး လျှမ်းနေပေသည်။

ခင်ရီရီသည် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဗီရို အံ့ဆွဲကို လိုသည်ထက် ပို၍ တအား ဆွဲဆောင့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေပြန်သည်။

‘ရီ’

မောင်မောင်လတ်က မရဲတရဲဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ ခေါင်း ကို တမင် ငုံ့ထားလိုက်ပြီး သနားစရာ အသွင် ဖြစ်အောင် လုပ်နေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရေမိုးချိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသဖြင့် သူ့ သွင်ပြင်မှာ လန်းဆန်းနေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

‘သူ့မှာတော့ ပျော်လို့၊ ငါ့မှာသာ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ၊ မထူးဘူး၊ သွား မယ်၊ သူနှင့် မနေတော့ဘူး’

ခင်ရီရီက စိတ်ထဲမှ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းကလေး များသည် တရွရွ တုန်လာကြသည်။ မောင်မောင်လတ်ကို မြင်တော့ ဒေါသ တွေ မီးလျှံလို တောက်လာသည်။

‘ရီ’

မောင်မောင်လတ်၏ မရဲတရဲ အသံ။

‘ဘာလဲ’

ခင်ရီရီက ခပ်ဆတ်ဆတ် ထူးလိုက်၏။ ခင်ရီရီ၏ ကိုယ်မှ ဂိုယာ ရေမွှေး နံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့လာ၏။ စွဲမက်စရာ ကောင်းသော ရူပါရုံ၏ အင်အား ကို ဂန္ဓာရုံ အင်အားက စစ်ကူ ဖြည့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ အဆင်းနှင့် အနံ့ကြောင့် မောင်မောင်လတ်၏ စိတ်သည် ပို၍ ပျော့ပျောင်းလာသည် ထင် ရ၏။

‘ဒီနေ့ မမ ရောက်လာလိမ့်မယ်’

mgjoe.com

‘သူ့ဘာသာသူ ရောက်တာ ရီနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ၊ ရီ မေမေတို့အိမ် သွား နေမယ်၊ မတွေ့ချင်ဘူး’

‘ရီ ဒီလို မလုပ်ပါနှင့်ကွယ်၊ မမကို ရီ တွေ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘အို မတွေ့ဘူး၊ မတွေ့ဘူး သွား’

ခင်ရီရီက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်ရီရီမှာ မချိမဆံ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသူလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့ မျက်နှာထားတို့ကလည်း မောင် မောင်လတ် အပေါ်တွင် ဒေါသ မပြေသေးကြောင်း သက်သေ ပြနေသည်။

မောင်မောင်လတ်က တံတွေးကို တစ်ချက် မျှိုလိုက်ပြီး

‘ရီရယ်၊ ရီ ဒီလို ထင်ရာ လျှောက်လုပ်ရင် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့် မယ်၊ မောင့် အမှားပါကွယ်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရီ သိတဲ့ အတိုင်း’

ခင်ရီရီက ခါးကို ထောက်၍ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ကြည့် လိုက်သဖြင့် မောင်မောင်လတ်မှာ ရှေ့ဆက် မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။

အတန် ကြာတော့မှ

‘ရီ ကျေနပ်အောင် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင့်ကို ပေးချင် တဲ့ အပြစ် ပေးပါနော် ရီ၊ လေး ငါး ခြောက်နှစ် ပေါင်းလာကြပြီးမှ မောင့် ဘက်က ခုလို မတော်တဆ’

‘ဘာလဲ၊ တဏှာကြော ထတာကို မတော်တဆလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ရှင် ကျွန်မကို တောင်းပန်မနေနှင့်၊ ရှင် တဏှာကြော ထ တာတွေကိုလည်း မကြားချင်ဘူး’

ခင်ရီရီက အော်ပစ်လိုက်ပြီး အားကုန်ကာ ပန်းသွားဟန်ဖြင့် ဘရီကိတ် လုံချည် အထပ်လိုက်ကို တင်ထားသည့် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ့ နှလုံးမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ အသက်ရှူ သံမှာ မြန်၍ ပြင်းနေသည်။ လက်ဖျားများကလည်း အေးစက်နေကြပေသည်။

‘ဟင်း ဟင်း ရှင့်လို ကိုယ်ကျင့်တရားကို မစောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ အရာရှိ ကြီးတွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်မှ မပျက်စီးရင် ဘယ်တိုင်းပြည် ပျက်စီးဦး မှာလဲ’

ခင်ရီရီက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပြီး တမင် လုပ်၍ ရယ်လိုက်၏။

‘တော်ပါတော့ ရီရယ်၊ ကိုယ် မှားပါတယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် လို့ ရီကို အထပ်ထပ် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကို ရီက မကျေနပ်ဘဲ အိမ် ပေါ်က ဆင်းသွားမယ် ဆိုရင် ဘယ် အခြေ ရောက်မယ် ဆိုတာ ရီလည်း’

mgyc.com

စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး ရီရယ်၊ ကိုယ့်ကို မုန်းလို့ စွန့်ပစ်နိုင်တယ် ထားပါဦး၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့နှင့် ကလေးတွေ မျက်နှာကို ထောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို ငဲ့ညှာဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ဆင်းသွားရင် ကလေးတွေ မျက်နှာ ငယ်ကြတော့မယ်၊ အပြစ် ရှိတဲ့ မောင့်ကြောင့် အပြစ် မရှိတဲ့ ကလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲရမယ် ဆိုရင် မကောင်းပါဘူး ရီရယ်၊ ရီ မကျေနပ်ရင် မောင့်ကို ပေးချင်တဲ့ အပြစ် ပေးပါ၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရီ ဒီလို ဆင်းသွားတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မိတ်ဆွေတွေ သိသွားရင် မောင်လည်း အရှက်ကွဲ ရီလည်း အရှက်ကွဲ တစ်မျိုးလုံး အရှက် ကွဲလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သတင်းစာတွေကရော ရေးကြတော့မယ်၊ အို အကုန်လုံး အရှက် ကွဲ ကုန်ကြလိမ့်မယ် ရီ'

ခင်ရီရီသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အရုပ် ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို တမင် မဲ့လိုက်ပြီး

'ဪ ရှင်က ကလေးတွေ အတွက် ထည့်စဉ်းစားသေးသကဲ့၊ ထတုန်းကတော့ ကလေးတွေ အကြောင်း ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ခုမှ ကလေးတွေ အတွက် ပူပန် စိုးရိမ်နေသလား၊ ဟင်း ဟင်း ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ရှင်ကလေး အတွက် ပူတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ပူတာထက် ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံတောင် မရှိဘူး၊ ဒီကလေးတွေကို ကျွန်မက မွေးထုတ်ထားရတာပါ'

ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ခင်ရီရီက 'မောင်' ဟု ခေါ်၍ သူ့ကိုယ်သူ 'ရီ' ဟု ပြောလေ့ ရှိ၏။ ယခုတော့ ရှင် တစ်ခွန်း ကျွန်မ တစ်ခွန်းဖြင့် ရင့်သီးစွာ ပြောနေသည်။ မောင်မောင်လတ်သည် ဘာမျှ မပြောဘဲ ကုလားထိုင် လက်တင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ခင်ရီရီ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ခင်ရီရီက အထိ မခံဘဲ လက်ကို ရုပ်ပစ်လိုက်ကာ

'ကလေးတွေ အတွက် ရှင် ပူတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခု မေမေတို့အိမ် ဆင်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလည်း ကလေးတွေ အတွက် ပူလွန်းလို့ သိလား၊ သစ္စာ မဲ့တဲ့ အဖေရဲ့ ကလေးတွေ အလေ လိုက်တဲ့ အဖေရဲ့ ကလေးတွေလို့ အခေါ် မခံချင်လို့ ဆင်းသွားတာ သိပြီလား၊ ရှင်နှင့် အတူတူ နေရင် ကလေးတွေပါ အကျင့် စာရိတ္တ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အိမ်မှာ မယားကြီး ငုတ်တုတ် ရှိရက်နှင့် ကလေးတွေ စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမ နှင့် ဖြစ်မိအောင် ဖြစ်လိုက်သေးတယ်'

mgyoe.com

မဂ်ယော့ . com 'ရီရယ် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရီ ကျေနပ်အောင် မောင် ဘာလုပ်ရ မလဲလို့သာ ပြောပါ။ မောင့် အပြစ်ကို မောင် ဝန်ခံတာတောင်မှ ရီ မကျေနပ် နိုင်သေးဘူးလား'

မောင်မောင်လတ်က အက်ကွဲ ဆွေးမြည့်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ခင်ရီရီ ၏ အပြစ်ကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ လင်မယား ရန်ဖြစ်ထားသည့် သုံးရက် အတွင်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသော ကလေးတွေ အပြစ်ကို စဉ်းစား၍ လည်း ကောင်း မောင်မောင်လတ်မှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

သည်လောက် ခင်ရီရီက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသော အခါ ဝမ်းနည်း၍ လာကာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့၍ လာပေသည်။

ခင်ရီရီက မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေသော မောင်မောင်လတ်ကို လှမ်းကြည့် ကာ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ပြီး

'ဟင်းဟင်း ကွယ်ရာမှာ ကမြင်းပြီးမှ မျက်ရည်ခံ ထိုးတတ်တဲ့ ယောက်ျား မျိုး၊ မိန်းမ အပေါ်မှာ သစ္စာ မရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ ဟင် ရှင် ကျွန်မကို ချစ် လို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မကို ရှင့် ဆန္ဒ ဖြေဖျော်ဖို့ အတွက် ယူခဲ့တာ၊ ကျွန်မနှင့် ငြီးငွေ့လာတော့ ရှင် နောက်တစ်ယောက်နှင့်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဟင်၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ငြီးငွေ့တော့ ရှင် အသစ် တစ် ယောက် ရှာဦးမှာပဲ၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင့်မှာ အချစ် ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သစ္စာ မရှိဘူး၊ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး၊ ရှင့်လို အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ မျက်ရည်ဟာ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိဘူး သိလား၊ မျက်ရည်ခံ ထိုးမနေနှင့်၊ စဉ်းစားလေလေ ရှင့်ကို မုန်းစရာ ကောင်းလေ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလေပဲ'

မောင်မောင်လတ်သည် မှုန်မှိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ခင်ရီရီကို ကြည့် လိုက်၏။ ခင်ရီရီမှာ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ကလေး အငယ်ဆုံး ပိုပို၏ ငိုသံကို ကြားရသည်။

ကလေး ငိုသံ ကြားရတော့မှ ခင်ရီရီ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တည် ငြိမ်သွားသည်။

ခင်ရီရီသည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီး ဆက်လျက် အခန်းထဲသို့ ထ သွားသည်။

'ရီ ခဏ နေပါဦး၊ မောင် တစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေဦး'

မောင်မောင်လတ်က ခင်ရီရီ နောက်သို့ လိုက်သွား၏။

mgyoe.com

ကျွန်မ အနားကို မလာနှင့်နော်၊ ကျွန်မ ကောင်မလေးတွေကို အော်ခေါ်လိုက်မယ်၊ ရှင့်အကျင့်တွေကို ခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေ မသိဘူးများ အောက်မေ့မနေနှင့်၊ သွားမယ်၊ မေမေတို့ အိမ် သွားမယ်၊ ရှင့် မယားငယ်လေးနှင့် ရှင်နေရစ်'

ခင်ရီရီသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်လတ်သည် နဖူးတွင် စို့လာသော ချွေးသီးတွေကို သုတ်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

'ဖိုးရွှေ ဖိုးရွှေ'

မောင်မောင်လတ် ခေါ်သံကြောင့် ဖိုးရွှေသည် ပြေးလာပြီး ရှေ့တွင် မတ်တတ် ရပ်နေသည်။

'မမ အတွက် ဘယ်အခန်း ပြင်ရမလဲလို့ မင်း မမရီကို မေးပြီး ပြင်ထားလိုက်'

မောင်မောင်လတ်က ဖိုးရွှေကို လှမ်းပြောကာ တိုက်ရှေ့က ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ရုံးသို့ အမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ဖိုးရွှေသည် တံခါးဝတွင် ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မော်တော်ကား ထွက်သွားသံ ကြားတော့မှ ခင်ရီရီသည် သူ့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ကလေး အငယ်ကိုမူ ကရင် နာနီကြီးထံ အပ်ထားခဲ့သည်။

ခင်ရီရီသည် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လွဲ ချလိုက်သည်။ အိမ်မှု ကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သည်လောက် လင်မယား ကတောက်ကဆ ဖြစ်နေသည့် ကြားထဲကပင် အိမ်မှု ကိစ္စများမှာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်လာတတ်ကြသေးသည်။

'အငယ် ကလေးကို မင်နီ ဗီတာ တိုက်ရင် နွားနို့ထဲ ရောတိုက်လိုက်ရမလား မမလေး'

နာနီက အခန်းဝမှ မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။

ခင်ရီရီသည် နာနီကို လှည့်မကြည့်ဘဲ

'မသိဘူး နာနီ၊ ခါတိုင်း တိုက်သလို တိုက်ပေါ့၊ လာ မေး နေရသေးသလား'

ခင်ရီရီက အော်လွှတ်လိုက်တော့မှ နာနီသည် မမြင်အောင် လျှာတစ်လစ် ထုတ်ပြီး ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

မောင်မောင်လတ် ထွက်သွားသော်လည်း ခင်ရီရီမှာ ဒေါသ အရှိန် မပြေ
သေးပေ။ သူ့ ကောင်မနှင့် တွေ့ကြုံတုန်းပဲလားဟု တွေးနေမိသည်။ သူတို့ နှစ်
ယောက် ဆက်တွေ့နေကြတုန်းပဲလားဟု မမေးလိုက်ရသည်ကို နောင်တ ရနေ
သည်။

ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ခင်ရီရီသည် မောင်
မောင်လတ်ကို မမုန်းနိုင်ပေ။

တကယ်တော့ မောင်မောင်လတ်အား ယခုလို စိမ်းစိမ်းကားကား ပြော
ချလိုက်ခြင်းမှာ ချစ်လွန်း၍ ပေါ်ပေါက်လာသော သဝန်တို့ စိတ်က အပြော
ခိုင်းသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

၅

မောင်မောင်လတ်မှာ ကျောင်းနေ ကတည်းက မိန်းမ ပွေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အင်းလျားနှင့် ဘင်တန်သို့ နေ့တိုင်း ရောက်ကာ မိန်းကလေးများကို ထည်လဲနှင့် တွဲတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် အတန်းကျသည် ဟူ၍ မရှိဘဲ တစ်နှစ် တစ်တန်း မှန်မှန် အောင်လာခဲ့ပေသည်။

ဘီအေ အောင်ပြီး ရာထူးဝန် အဖွဲ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ဝန်ထမ်း အကြီးတန်း ကို ဖြေဆိုခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်သင် မြို့အုပ် အဖြစ် ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ နောက် နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး မကြာမီ သူနှင့် တစ်နှစ်တည်း အောင်သူများကို ကျော်လွှားကာ ခရိုင်ဝန် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဝဏ္ဏ ကျော်ထင် ဘွဲ့ကိုပင် ရရှိခဲ့သည်။ သူနှင့် ပြိုင်ဘက်များ အနက် အတော်ဆုံး သော သူတို့ပင်လျှင် နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်လောက်သာ ဖြစ်သေးသည့် အချိန်တွင် မောင်မောင်လတ်မှာ ခရိုင်ဝန် အဖြစ် ရာထူး တိုးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။

ယင်းသို့ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာခြင်းကား မောင်မောင်လတ်၏ အစ်မ၊ မမ၏ ခင်ပွန်း အစိုးရ ဌာန တစ်ခုမှ မင်းကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သူ စည်သူ ဦးသက်ထွန်း၏ ကျေးဇူး ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ မင်းကြီး စည်သူ ဦးသက်ထွန်းက အကူ အညီ မပေးသည့်တိုင် မောင်မောင်လတ်သည် သည်လို ရာထူးမျိုးကို သူ၏ အစ်ကိုများ၊ အစ်မများ၊ ဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးများ၊ ဦးလေးများမှ တစ်ဆင့် အလွယ် တကူပင် ရနိုင်ပေသည်။ သူ ဆွေမျိုးများမှာ အာဏာရ ပါတီ ခေါင်းဆောင်များ နှင့် လည်းကောင်း၊ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့် လည်းကောင်း အင်မတန် ရင်းနှီးသည့် အထက်တန်းလွှာမှသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

မန္တလေးမြို့ တစ်မြို့လုံး အထက်တန်းလွှာများနှင့် ရန်ကုန် အထက်တန်း လွှာမှ အများစု အစိတ်အပိုင်းမှာ မောင်မောင်လတ်၏ မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုး များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

mgyoe.com

မောင်မောင်လတ်သည် တန်ခိုး အာဏာရှင်တို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ အနက် သုံးပုံ တစ်ပုံလောက်မှာ သူ့အစ်ကို များ၊ အစ်မများ၊ ဦးလေးများနှင့် ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြပြီး ရှေးခေတ်ကတည်းက ယခုထိ အမှု ထမ်းရွက်နေသော အိုင်စီအက်စ်များနှင့် ထိပ်သီး အစိုးရ အရာရှိကြီးများ၊ သူ့အဖေ အတွင်းဝန် အိုင်စီအက်စ် ဦးဖေ သိန်း၏ မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျန် ဒုတိယ အတွင်းဝန်များ၊ လက် ထောက် အတွင်းဝန်များမှာ သူနှင့် ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထို့ ကြောင့် ယခုလို ထိပ်တန်း အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး တစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက် ရှိရေးမှာ မောင်မောင်လတ် အဖို့ ခက်ခဲလှသော အလုပ် မဟုတ်ပေ။

သူ့ဘက်က တာဝန် ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး လူကြီး လူငယ် မရွေး ဝင်ဆုံဖို့သာလျှင် လိုပေသည်။ သို့သော်လည်း မောင်မောင်လတ်လို လူ တစ်ယောက် အဖို့ ထိုအရည်အချင်းများမှာလည်း အင်မတန် ခက်ခဲလှသော အရည်အချင်းများ မဟုတ်ပါပေ။ သူ၏ ပွင့်လင်းမှု၊ သဘော ကောင်းမှုနှင့် ရိုးသားမှုတို့ကြောင့် မောင်မောင်လတ်ကို မိတ်ဆွေများက ခင်မင်တတ်ကြပေ သည်။

နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် အဖြစ် သုံးနှစ်လောက် အမှုထမ်း ပြီးသည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် အတွင်းဝန်ချုပ်၊ တိုင်းမင်းကြီး အတွင်းဝန်၊ လက်ထောက် အတွင်း ဝန်များကပါ မောင်မောင်လတ်ကို မျက်စိ ကျလာကြသည်။ သူ့ လက်အောက် ငယ်သားများကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြောက် ရိုသေလာကြသည်။ ဤအချိန်တွင် သူ့ အစ်မ မမ၏ ခင်ပွန်း မင်းကြီး စည်သူ ဦးသက်ထွန်းက စကား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်နှင့် မောင်မောင်လတ်သည် ထိပ်သီး အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး ၏ နေရာသို့ တစ်ချက်တည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရုံးသို့ ရောက်သည်နှင့် မောင်မောင်လတ်သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အခန်းထဲ သို့ ဝင်ကာ ခေါင်းပေါင်းကို ကောက်စွပ်ခဲ့ပြီး အစည်းအဝေး ခန်းမထဲသို့ ဝင် လာခဲ့သည်။

ခရိုင် ပြည်တော်သာ အစည်းအဝေး ကျင်းပမည် ဖြစ်သဖြင့် ခရိုင် မြို့နယ် များမှ ပြည်သူ့ လွှတ်တော် အမတ်များ၊ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းများမှ ကိုယ်စား လှယ်များနှင့် အစိုးရ အရာရှိများ အားလုံး ရောက်ရှိကာ စကား ပြောနေကြ သည်ကို တွေ့ရပေ၏။

mgyoe.com

မောင်မောင်လတ်သည် ရောက်နှင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကာ စားပွဲထိပ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြည်တော်သာ အဖွဲ့၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သော နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်က စာရွက်စာတမ်းများကို ယူလာကာ သူ့ ရှေ့သို့ ချပေးရင်း

‘က ပိုင်းမှာ ပြည်တော်သာ ရေတွင်း တူးဖို့နှင့် ပြည်တော်သာ တံတားဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ ကျပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး လက်မှတ် မထိုးရသေးတာနှင့်’

သူ့ကို ‘အစ်ကိုကြီး’ ခေါ်သည့် နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မှာ အသက် လေးဆယ် ကျော်၍ ဆံပင်ဖျားမှာ ဖြူစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ဆံပင်ဖြူနှင့် နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မင်းသည် အင်္ဂလိပ် လက်ထက် အကူ စာရေးမှ တစ်ဆင့် အဆင့်ဆင့် တက်လာကာ နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်၏။

မောင်မောင်လတ်သည် သူ့ ရှေ့တွင် ကိုယ်ကို ယုံ၍ နေသော နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မင်း၏ ဆံပင်ဖြူများနှင့် သူ့အား ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟု ခေါ်သော အသံကို ဆက်စပ် စဉ်းစားမိရာမှ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မင်း ထိုးပေးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို လက်မှတ် ထိုးလိုက်သည်။

‘ဒီနေ့တော့ မနေ့က အစည်းအဝေးက မပြတ်တဲ့ ဆည် တူးဖို့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ခက်တာက မတ္တရာ အမတ်မင်းနှင့် ပုသိမ်ကြီး အမတ်မင်းက သူ့နယ်ထဲမှာ တူးရေး ငါ့နယ်ထဲမှာ တူးရေး ဆိုပြီး အငြင်းပွား နေကြတာက ခက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရိုင် ပြည်တော်သာ အဖွဲ့ရဲ့ ရန်ပုံငွေနှင့် ချိန်ကြည့်လို့ ရှိရင် ဆည် များများ တူးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အမတ်မင်း နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကွန်ပရိုမိုက်စ် လုပ်လို့ ရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ လွယ်ကူတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ ဟဲ ဟဲ’

မောင်မောင်လတ်က မတ္တရာ အမတ်မင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြည်တော်သာ အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်နေကြ၏။

မောင်မောင်လတ်သည် သူတို့တစ်တွေ စူးစိုက် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ ကိုယ့်ဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။ ငါ့ အကြောင်းကို သူတို့များ သိထားကြလေသလားဟု သံသယ ဖြစ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက် အတွင်းက သစ္စာ မဲ့သူ၊ အလေ လိုက်သူ၊ စာရိတ္တ ပျက်ပြားသူဟု အစွပ်အစွဲ

mgyc.com

ခံခဲ့ရပြီး အိမ်သူ သက်ထား၏ ဆူပူ ငေါက်ငမ်းခြင်းကို လည်စင်း ခံခဲ့ရသည့် ဘဝ၊ ခရိုင် ပြည်တော်သာ သူကြီးများ၏ ရှေ့တွင် စားပွဲထိပ်မှ ထိုင်လျက် ပြည်တော်သာ အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီး အဖြစ် ဆောင်ရွက် နေရသော ကိုယ့် အဖြစ် ကိုလည်း တွေးတောမိကာ ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာပေသည်။

အစည်းအဝေးကို ယနေ့ အပြီး ထိုင်ရန် ဖြစ်သဖြင့် တောက်လျှောက် ဆက် စည်းဝေးနေသည်။ အစည်းအဝေး လုပ်နေတုန်း ဆင်နားရွက် တံခါး သည် ကျိခနဲ မြည်လာပြီး ပွင့်သွားကာ ခေါင်းတစ်လုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ၏။

သို့ရာတွင် အခန်းထဲတွင် အစည်းအဝေး ရှိနေသဖြင့် ခေါင်းသည် အပြင် သို့ ပြန်၍ ထွက်သွားကာ တံခါးဝမှ ရုံးစေ လုလင်ကို မေးမြန်းနေသံ ကြားရ သည်။

နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက် ထိုး၍ အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည် နှင့် မောင်မောင်လတ်သည် သူ၏ သီးသန့် နားနေခန်းသို့ ပြန်လာကာ အပေါ် အင်္ကျီနှင့် ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်လိုက်ပြီး ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ် ထိုင်လိုက်ရင်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာနေသည်။

စီးကရက် ဖွာရင်းလည်း သူ့ စိတ်သည် ခင်ရီရီထံသို့ ရောက်နေသည်။ သည်အချိန်ဆို မေမေတို့ အိမ်သို့ ရောက်နေပြီလားဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ တွေး၍ အမျှင် မပြတ်မီ ရုံးစေ လုလင်သည် ဆင်နားရွက် တံခါးကို ဖွင့်၍ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဘာလဲဟေ့’

သည်တော့မှ ရုံးစေ လုလင်သည် ဖိနပ် ချွတ်၍ အခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်လာကာ

‘ဝန်မင်းကို အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့ ဆိုပြီး ဧည့်သည် တစ်ယောက် လာပါတယ်၊ ခုန အစည်းအဝေး လုပ်နေ ကတည်းက စောင့်နေပါတယ်’

‘အေး အေး ခေါ်လိုက်’

ရုံးစေ လုလင် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

‘ဟလို ဟလို ကိုအောင်မိုးပါလား၊ ဆိုစမ်း ဘာကိစ္စ’

မောင်မောင်လတ်က ပက်လက် ကုလားထိုင်မှ ထကာ ဝင်လာသူကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေ၏။

‘ကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားကို အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့ပဲ’

မောင်မောင်လတ်က စားပွဲ နောက်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုအောင်မိုးက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုအောင်မိုးမှာ မောင်မောင်လတ်နှင့် သက်တူ ရွယ်တူ အသက် သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စစ်ပြီးခေတ် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်း ရောက်ခဲ့ပြီး ကျောင်းဆောင် တစ်ခုတည်း နေခဲ့ကြကာ ဘာသာ အတွဲ တစ်မျိုးတည်း ယူခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုအောင်မိုးမှာ တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ၊ ဗကသ စသည်တို့တွင် ဝင်ရောက်၍ တက်ကြွစွာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး မောင်မောင်လတ်မှာ ရာဇဝင် ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ကာ စာအုပ်များနှင့်သာ ပျော်မွေ့နေခဲ့လေသည်။ အချိန်တန်၍ မောင်မောင်လတ် ဘီအေ အောင်ကာ အစိုးရ အရာရှိ ဝင်လုပ်ခဲ့သည့် အချိန်တွင် ကိုအောင်မိုးမှာ ဘီအေကို ပြီးအောင် မဖြေတော့ဘဲ နိုင်ငံရေး နယ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ် ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဘဝ နှစ်ခု ကွာခြားလာကြပေသည်။

ကိုအောင်မိုးက မောင်မောင်လတ်တို့လို အစိုးရ အရာရှိ ဘဝမျိုးမှာ စက်ရုပ် ဘဝမျှသာ ဖြစ်၍ လွတ်လပ်သည့် အတွေးအခေါ် မရှိ၊ နောက်ပေါက် ဗျူရိုကရက်များဟု ထင်သည်။ သူသာ တကယ့် ဘဝထဲတွင် နစ်မြုပ်သူ၊ တိုင်းပြည် အကျိုးကို ဆောင်ရွက်သူဟု ထင်၍ မောင်မောင်လတ်လို လူမျိုးမှာ စိတ်ကူးယဉ် ဝဲဂယက်ထဲတွင် နစ်မြောကာ ကိုယ့် တက်လမ်းကို ရှာဖွေ နေကြသူများဟု ထင်သည်။

မောင်မောင်လတ်ကလည်း ကိုအောင်မိုးလို လူမျိုးမှာ မိဘ ငွေကို သုံးဖြုန်းကာ ပါတီ နိုင်ငံရေး အမှောင့် ပယောဂ ပူးခံနေရသော သားကောင်များ ဖြစ်၍ စာမေးပွဲ မအောင်နိုင်သဖြင့် နိုင်ငံရေးထဲသို့ ခြေစုံပစ် ဝင်သွားသူဟု ထင်နေသည်။ သူသာလျှင် တကယ့် ဘဝကို အခြေ တည်သူ ဖြစ်၍ ကိုအောင်မိုးမှာ နိုင်ငံရေး မီးရှူး မီးပန်းများကို ကြည့်၍ ကြည်နူးကာ စိတ်ကူး ယဉ်နေသူဟု ထင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကား ခင်မင် ရင်းနှီးမြဲပင် ဖြစ်ပေ၏။

မောင်မောင်လတ်က စီးကရက်ဘူးကို ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

‘ဟင့်အင်း ကျုပ် စီးကရက် မသောက်ဘူး၊ ဆေးပေါ့လိပ်ပဲ သောက်တယ်၊ စီးကရက်က ခင်ဗျားတို့လို လခကြီးစားတွေနှင့် ဇိမ်ခံ လူတန်းစားတွေ သောက်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ကျုပ် အဖို့တော့ ဒါပဲ’

ကိုအောင်မိုးက ရယ်၍ လွယ်အိတ်ထဲက နဂါး ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ် ကို ထုတ်၍ မီးညှိပြီး ဖွာနေသည်။

‘ကျုပ်တို့က ဗျူရိုကရေစီ စက် ယန္တရားကြီး မောင်းနှင်ရာကို သွားနေ ရတဲ့ သားကောင်တွေပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကမှ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေပါ’

မောင်မောင်လတ်က သူ့ကို လှမ်းပြောကာ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးနေသည်။ ကိုအောင်မိုးသည် အနီး စခန်းမှ မန္တလေးသို့ မကြာခဏ ဆင်းလာတတ်သည်။ သူ ဘာကြောင့် လာသည်၊ ဘာတွေ လုပ်နေသည်ကို မောင်မောင်လတ်သည် ရေရေရာရာလည်း မသိ၊ သိပ်လည်း စိတ်မဝင်စားလှပေ။ ကိုအောင်မိုးကလည်း သူ့ကိစ္စကိုမှ အရေးကြီးသည် ထင်ကာ မြို့မှာ နေရသည်ကို ရွံ့မုန်းသည်။ မောင် မောင်လတ်တို့လို အစိုးရ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသူများကို ရယ်ကာ လှောင် ပြောင်တတ်သည်။

‘ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ခင်ဗျား ကိစ္စကို၊ တလောကတောင် ခင်ဗျား လာတယ် လို့ ကြားလိုက်သေးတယ်’

‘ကိစ္စကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီက ပြည်တော်သာ လူ ကြီး တချို့ လာဘ်စားတာတွေ မတရား လုပ်တာတွေ ခင်ဗျားကို ပြောပြချင် လို့ပဲ၊ ခင်ဗျားဆီကိုတောင် အစီရင်ခံစာ ရောက်ချင် ရောက်နေရောပေါ့’

‘ဟဲ ဟဲ ဒါကို အကြောင်း ပြပြီး ခင်ဗျားက ခင်ဗျားတို့ ပါတီ အနေနှင့် အစိုးရကို ပစ်ကွင်း ထားချင်တယ် ဆိုပါတော့’

မောင်မောင်လတ်က စီးကရက်ကို ပြာခံ ခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေနေသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ဒီလို မြင်ပုံ မြင်နည်းတွေကြောင့် ခက်နေတာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း အစိုးရ လုပ်သမျှ မကောင်းဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ကောင်း တာကို ထောက်ခံမယ်၊ မကောင်းတာကို ကန့်ကွက်မယ် ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီပါ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း ခု ပါတီက ထွက်လိုက်ပါပြီ၊ ခု ပါတီ လုပ်ငန်း ဆိုလို့ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး’

‘ဟာ မြန်လှချည်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာ အကြောင်းကြောင့် ဘယ်တုန်း က ထွက်လိုက်တာလဲ’

‘ဇာတ်လမ်းကတော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ပြောကြ သေးတာပေါ့၊ အတိုချုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့ ပါတီရဲ့ လမ်းစဉ်ကို မကြိုက်လို့ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့ ပါတီ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အစိုးရကို ထောက်ခံသင့်တဲ့ နေရာမှာ ထောက်ခံ၊ ကန့်ကွက်သင့်တဲ့ နေရာ ကန့်ကွက်ရမယ့် အစား နေရာ

mgjoe.com

စကားမှာ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ် နေကြတယ်။ ရွာတွေ ပျက်လို့ လယ် သမားတွေ တောင်းစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ဟာ အစိုးရ အဖွဲ့ ဝန်ကြီးတွေ နှင့် ထမင်း လက်ဆုံ စားနေကြတယ်။ လယ်သမားတွေရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ လယ်သမားတွေနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးရမယ့် အစား ပန်ကာအောက် ထိုင်ပြီး စီမံကိန်း ကော်မရှင် အစည်းအဝေးတွေ ထိုင်နေကြတယ်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ အဖို့ မုန်တိုင်းကြီး ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ဟာ နိုင်ငံရေး လေပြည် တိုက်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ထမင်း လက်ဆုံ စားတာ ဧည့်ခံပွဲ သွားတာ စီမံကိန်း ကော်မရှင် အစည်းအဝေး ထိုင်တာလောက်ကို နိုင်ငံရေး ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထွက်လိုက်တာပဲ’

‘စကားလုံးကလေးတွေကတော့ ပြောင်ပါပေ့ဗျာ’

‘ကိစ္စကတော့ ဒါပါပဲ။ ကျုပ် သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တစ်ခုလည်း ခင်ဗျားကို တိုင်ပင်ချင်တယ်။ ဘယ်အချိန် လောက် ခင်ဗျားနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့နိုင်မလဲ’

မောင်မောင်လတ်က စဉ်းစား၍ နေသည်။

‘ညနေ မီးရထား ဟိုတယ်မှာ တွေ့ရအောင်လေ။ အဲဒီမှာ အေးအေးဆေး ဆေး စကား ပြောနိုင်သားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ညနေ ဆိုရင် အားပါတယ်။ ဂျေဖ် ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားတာ ပျက်လိုက်မယ်’

‘ကောင်းသားပဲ။ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး။ ခပ်တိုတိုပဲ။ ခင်ဗျားကို မေးချင် တာကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ရှိလို့ပါ။ အဲဒီ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

ကိုအောင်မိုးက မျက်လုံးများကို မှေး၍ စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ နေလောင် ထားသဖြင့် ညိုနေသည်။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူး၊ တောက်ပ ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ထူထဲသော မျက်ခုံးတို့ဖြင့် ယောက်ျား ပီသသော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိပေသည်။

‘ကဲ ခပ်တိုတို ဆိုရင်လည်း ခု ပြောသွားလေဗျာ။ ကျန်တာတော့ ညနေ ကျမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

‘ကိစ္စကတော့ အရေးမကြီးဘူး ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ အရေးကြီးတယ် ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်’

ကိုအောင်မိုးမှာ သူ့ ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောရန် ဝန်လေးနေပုံ ရ၏။ ရှက်နေပုံ လည်း ရပေသည်။

မဂ်ယော့ ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီး အိမ်တက် ရောက်သေးသလား၊ သူတို့ အခြေ အနေ ဘယ်လိုလဲဗျ်

မောင်မောင်လတ်သည် ကိုအောင်မိုးထံမှ ထွက်လာသည့် စကားကို သိ လိုက်သဖြင့် မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုအောင်မိုးမှာ သူ့ခယ်မ အငယ်ဆုံး ခင်သီသီကို ချစ်နေကြောင်း သိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

‘ခင်ဗျားက တိုတို မေးပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ရှည်ရှည် အဖြေ ပေးမှ ဖြစ် မှာ၊ ဪ ခဏ’

စောစောက နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မင်း ဝင်လာကာ မောင်မောင်လတ် ရှေ့ တွင် စာရွက်ထပ်ကြီး တစ်ထပ်ကို လာချလိုက်သဖြင့် စကား ပြတ်သွားကြ သည်။

ကိုအောင်မိုးက နယ်ပိုင်ကြီးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ မောင်မောင် လတ်မှာ စာရွက်များကို လှန်ကာ လက်မှတ် ထိုးနေပေသည်။ လက်မှတ် ထိုး ပြီးနောက် နယ်ပိုင်ကြီးသည် စာရွက်ထပ်ကြီးကို ယူ၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ ခက်တာက ခင်ဗျားက မန္တလေး မှာ မနေတာ ခက်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘နောက်တော့ ကျုပ် ပြောပြမယ်လေ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား အားရင် ကျုပ်အိမ်ကို တစ်နေ့လောက် လာပါဦး၊ ခု ကျုပ်လည်း ရီနှင့် စကား များထားတယ်ဗျ၊ ကဲပါလေ ဒါတွေ ထားပါဦး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား ဒီနေ့ ညနေ သူတို့အိမ်ကို သွားပါ၊ ကျုပ် ရုံးဆင်းတော့ ခင်ဗျားကို ဝင်ခေါ်ပြီး မီးရထား ဟိုတယ်ကို သွားကြမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် သီသီတို့ အိမ် သွားမယ်’

ကိုအောင်မိုးက ကုလားထိုင်ကို တွန်းရွှေကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ဟေ့လူ၊ အနီးစခန်းလည်း ပြန်မပြေးနှင့်ဦးနော်၊ ကျုပ်ကို စောင့်ဦး’

‘စောင့်မှာပါဗျ်’

ကိုအောင်မိုးသည် ကချင် လွယ်အိတ်ကို ပြင်၍ လွယ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်မောင်လတ်မှာ ဖိုင်တွဲတွေဖြင့် အလုပ် ရှုပ်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့ပေသည်။

၆

မောင်မောင်လတ်က သူ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးသည်တွင် ကိုအောင်မိုးသည် မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး နီရဲသွားကာ တော်တော်နှင့် အဖြေ မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခြင်းမှာ ခင်သီသီကို တွေ့ကာ ချစ်ရေး ဆိုဖို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ခင်ဗျား ခယ်မ ခင်သီသီကို လူပျို စကား ပြောမလို့ လာတာဗျို့’

သည်စကားလုံးများမှာ ကိုအောင်မိုး၏ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသော စကားလုံးများ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်ကတော့ ထွက်မလာပေ။ ခင်သီသီတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ၏ မိဘများနှင့် ကိုအောင်မိုး၏ မိဘများမှာ နှစ်ဖက်စလုံး အထက်တန်းလွှာမှ ဖြစ်ကြပြီး တစ်မြို့တည်းသားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ရင်းနှီး ကြပေသည်။ ကိုအောင်မိုး ကျောင်းသား ဘဝက ဆိုလျှင် ပို၍ပင် ရင်းနှီးပေသည်။ ခင်ရီရီ၊ ခင်သီသီတို့၏ အစ်ကို ခင်မောင်ဇော်နှင့် ကိုအောင်မိုးတို့သည် မန္တလေးအကြို တက္ကသိုလ်ဝင် သင်တန်းတွင် အတူ တက်ခဲ့ကြပြီး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သည်တုန်းက ကိုအောင်မိုးမှာ ခင်သီသီတို့ အိမ်ကပင် ပြန်သည် မရှိခဲ့ပေ။ လူကြီးတွေက အစ တစ်အိမ်သားလုံးနှင့် ရင်းနှီးသည့်ပြင် ညီအစ်မ တစ်တွေနှင့်လည်း ပို၍ပင် ရင်းနှီးခဲ့သည်။

ကိုအောင်မိုး၏ မိခင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သဖြင့် ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီတို့၏ မိခင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကိုပင် မိခင် အရင်းလို ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင် သင်တန်း အတွက် ခင်မောင်ဇော်နှင့် အတူ စာကျက်စဉ်က ဆိုလျှင် ခင်သီသီတို့ အိမ်မှာပင် စား၍ ခင်သီသီတို့ အိမ်မှာပင် အိပ်လေသည်။

ညနေတိုင်လျှင် ခင်မောင်ဇော်၊ ခင်ရီရီ၊ ခင်ကြည်ကြည်၊ ခင်သီသီတို့နှင့် အတူ ကျုံးဘေးတွင် လမ်းလျှောက်တတ်ကြသည်။

သည်တုန်းက ခင်သီသီမှာ ခပ်ငယ်ငယ် ရှိသေးသည်။ ခင်သီသီက ကျုံးထဲက ကြာစွယ်များကို နှစ်သက်လွန်း၍ ကြာစွယ်များကို ဘယက် အသီ ခိုင်းလျှင် ကိုအောင်မိုးကပင် ဆင်းခူးပေးကာ ကြာစွယ်များကို အမျှင် တန်းရုံမျှ ဖြတ်၍ ဘယက် လုပ်ပေးရသည်။

တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ ကိုအောင်မိုးသည် အကြီးဆုံး ခင်ရီရီကို ချစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ခင်ရီရီမှာ နယ်ပိုင် ပေါက်စ မောင်မောင်လတ်နှင့် လက်ထပ်သွားသဖြင့် အလတ် ခင်ကြည်ကြည်ကို ချစ်မိပြန်သည်။

ကိုအောင်မိုး၏ စိတ်ထဲတွင် သည်ညီအစ်မတစ်တွေ အနက် တစ်ယောက် မရလျှင် တစ်ယောက်ကို ရအောင် ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း ခင်ကြည်ကြည်မှာ နိုင်ငံခြားရေး ဌာန အတွင်းဝန် တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် သွားပြန်သော အခါ ကိုအောင်မိုးမှာ သဲရေကျ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ကိုအောင်မိုး တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာသော အခါ ခင်သီသီမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေး၏။ သည်အတွင်း ခင်မောင်ဇော်မှာ လေတပ်တွင် ဖလိုက် လက်ဖတင်နှင့် အဖြစ် အမှုထမ်း နေရင်းက ရခိုင်ဘက်တွင် လေယာဉ်ပျံ ပျက်၍ သေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုအောင်မိုးမှာလည်း နိုင်ငံရေး နယ်ထဲသို့ ခြေစုံ ပစ်ဝင်လာသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ခင်သီသီတို့ မိသား တစ်စုနှင့် အရင်ကလောက် အဝင် အထွက် မရှိဘဲ အနေဝေးခဲ့ရပေသည်။

သို့ရာတွင် မနှစ်က သူ နိုင်ငံရေး နယ်မှ ထွက်ပြီး ခင်သီသီတို့ အိမ်သို့ ဝင်ရောက် လည်ပတ်သော အခါတွင်မူ ခင်သီသီမှာ လှသွေးကြွယ်ချိန် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသော အခါ အစ်မ နှစ်ယောက်နှင့် အချစ် စစ်ပွဲတွင် အရှုံး ပေးခဲ့ရသော ကိုအောင်မိုး၏ အချစ်သည် တလိုက်လိုက် ဆူ၍ လှုပ်ရှား ထကြွ လာပြန်လေသည်။

သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် အငြိမ်းစား အရေးပိုင် တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်၍ အသက် သုံးဆယ်မျှသာ ရှိသေးလျက် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆို၍လည်း အဖေ ကွယ်လွန်လျှင် တစ်ဦးတည်းသော အမွေ ဆက်ခံစရာ ရှိသည့် ကိုအောင်မိုးလို လူတစ်ယောက် အဖို့ ခင်သီသီလို မိန်းမမျိုးကို လက်ထပ် ယူရန်မှာ ခက်ခဲလှသော ကိစ္စ တစ်ရပ် မဟုတ်ဟု ထင်စရာ ရှိပေ၏။ သို့သော်လည်း ခင်သီသီကို အရူးအမူး ချစ်မိပြီ ဖြစ်သော ကိုအောင်မိုး အဖို့ကား တကယ့် အခက်ကြီး

mgjoe.com

ခက်နေသည်။ ကိုအောင်မိုး အဖို့ ခင်သီသီသည် အသိမ် အမွေတို့ စုဝေးရာ၊ အနု အယဉ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ အချော အလှတို့ ကိန်းဝပ်ရာ၊ အညွန့် အကောင်းတို့ တည်ရှိရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လို လေလွင့်ရာ မျောပါနေသည့် သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တစ်ရွက်လို အခြေ မကျ မရေရာလှသော နိုင်ငံရေး သမား လူထွက် တစ်ဦး အဖို့ ခင်သီသီနှင့် နီးစပ်ရန်မှာ မိုးနှင့် မြေလို အလှမ်း ကွာလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။

ကိုအောင်မိုးသည် အကြောင်း မရှိ အကြောင်း ရှာကာ မန္တလေးတွင် နှစ်လလောက် နေပြီး ခင်သီသီတို့နှင့် ပြန်၍ ရင်းနှီးရန် နေ့တိုင်း ဝင်ထွက် သွားလာနေခဲ့သည်။ ခင်သီသီ သွားလေ့ ရှိသော နေရာများသို့ ခင်သီသီအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် သူနှင့် ခင်သီသီ နီးစပ်ဖို့ အရေးမှာ စိတ်ကူးထဲ မထည့်ရဲအောင် အထိ ကွာလှမ်းရကား စိတ်ပျက် လက် ပျက်ဖြင့် မေမြို့ အနီးစခန်းရှိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်၍ ခပ်ကုပ်ကုပ် နေခဲ့လေသည်။

ခင်သီသီတို့ မိဘများ အမြင်တွင် သူသည် လှပ၍ ချစ်စရာ ကောင်း သော ခင်သီသီလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မထိုက်တန်သူဟု ထင်နေပေလိမ့်မည်ဟု ကိုအောင်မိုး ယုံကြည်သည်။ သည်လို လူတစ်ယောက် ကို ခင်သီသီကလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ချစ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ကိုအောင်မိုး စိတ်ထဲတွင် တထစ်ချ စွဲမြဲနေပေသည်။

တကယ်တော့လည်း ခင်သီသီတို့ မိဘများ အမြင်တွင် ကိုအောင်မိုးနှင့် ကျောင်းနေဖက်များ၊ သက်တူ ရွယ်တူများသည် အတွင်းဝန်ကလေးများ၊ စစ် ဗိုလ်များ၊ ကထိကများ၊ ပြည်သူ့ လွှတ်တော် အမတ်များ ဖြစ်နေချိန်၌ ကို အောင်မိုးမှာ အလုပ်အကိုင် ရေရေရာရာ မရှိသော၊ လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်း တွင် မျက်နှာပန်း မလှသော၊ ရာထူး အမည် တပ်စရာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိသော အညတရ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။

တကယ်စင်စစ်လည်း ကိုအောင်မိုးသည် သူ့ ဖခင် ဝယ်ထားသည့် အနီး စခန်းမှ လယ်မြေ ဧက တစ်ရာကျော်လောက်ကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းကာ ယာ ထွန်ယက်နေသူ ဖြစ်၏။ ပန်း စိုက်ခြင်း၊ ဂျုံ စသည့် သီးနှံ စိုက်ခြင်း၊ ပိုးစာပင် စိုက်ခြင်း၊ ကြက်ဆူပင် စိုက်ခြင်း၊ ကြက် ဘဲ မွေးမြူခြင်းဖြင့် ရသေ့ စိတ်ဖြေ သဘောမျိုးနှင့် လောကမှ ရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးနေသူ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၏။ သည်လို အလုပ်မျိုးမှာ ကိုအောင်မိုး တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ဘဲ ယခု ခေတ် နိုင်ငံရေး လူထွက်တိုင်း လုပ်ကြသော အလုပ် ဖြစ်လေ၏။

mgyoe.com

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ကိုယ့်ဘဝကို အနစ်မွန်း ခံကာ ကိုယ်ကျိုး စွန့်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းမှ ဘာအမြတ်မျှ မရခဲ့ဘဲ အရှုံးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် အခြား ဘယ်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်မျှ သဟဇာတ မတည့်တော့သော နိုင်ငံရေး လူထွက် တစ်ယောက်မျှသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် သူ့ကိုယ်သူ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သူ တစ်ဦးဟု ထင်၏။ သာမန် အညတရ တစ်ဦးဟု ထင်၏။ သူ့လို အလားအလာ မရှိသူ တစ်ဦးကို ပန်းလိပ်ပြာကလေးလို လှပ၍ ဒေါင်းမလေးလို ဝင့်ကြားတတ်သော ခင်သီသီက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်၍ ချစ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ထင်လေသည်။ ထို့ပြင် ခင်သီသီ၏ အစ်ကို ခင်မောင်ဇော်နှင့် သူမှာ ရွယ်တူများ ဖြစ်ကြလျက် ခင်သီသီက သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်နေသဖြင့်လည်း ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီ၏ အချစ်ကို မျှော်လင့်ရာတွင် မဝံ့တဝံ့ ဖြစ်နေပြန်သေးသည်။

တကယ်ဆိုတော့ သူ့လို ဂုဏ်ပကာသန အရာတွင် လည်းကောင်း၊ အလား အလာတွင် လည်းကောင်း၊ အသွင်အပြင်တွင် လည်းကောင်း ချို့တဲ့နေသူ တစ် ယောက်သည် ခင်သီသီ၏ သာမန် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့်သာ ထိုက် တန်တော့သည်ဟု သူ ထင်ပေသည်။

သူက ခင်သီသီကို ချစ်သလို ခင်သီသီက သူ့ကို ပြန်ချစ်ရန် အတွက် ဆိုလျှင် ကိုအောင်မိုးသည် ရုပ်ချောဖို့ လိုပေလိမ့်မည်၊ ခင်သီသီတို့ အသိုင်း အဝိုင်းတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ လိုပေလိမ့်မည်ဟု ကိုအောင်မိုး စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲနေသည်။

အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်၍ မထင်ရှားသော သာမန် ယောက်ျားများကို မိန်းမများက စိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်ဟု ကိုအောင်မိုး ကြားဖူးပါ၏။ သို့ရာ တွင် သည်စကားကို သိပ် အယုံအကြည် မရှိလှပေ။ ကိုအောင်မိုး ကိုယ်တိုင်က ပြိုင်ဘက် ကင်းအောင် လှပ ချောမွေ့သော မိန်းမမျိုးကိုမှ ချစ်တတ်သဖြင့် ကိုယ်နှင့် နှိုင်းစာကာ သည်စကားမှာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဟု ယူဆ၏။

ကိုအောင်မိုးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အနီး စခန်းသို့ ပြန်လာကာ ယာတော ကိစ္စတွေကို နှစ်လ လုပ်၍ အချိန် ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ မေမြို့သို့ လည်း မတက်၊ မန္တလေးသို့လည်း မဆင်းဘဲ ယာတောမှာသာ ခပ်ကုပ်ကုပ် နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကြာကြာ မနေနိုင်ချေ။ သူ ရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော ပြဿနာ၏ အဖြေကိုသာ သိချင်စိတ် စောနေသည်။

mgyoe.com

ထို့ကြောင့် ခင်သီသီကို မေတ္တာ စကား ဆိုရန် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်
 ကြီးဖြင့် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ခင်သီသီက လက်ခံလျှင်
 သူသည် သူ အင်မတန် မြတ်နိုးသော ခင်သီသီကို ယာတောသို့ ခေါ်သွားကာ
 အေးချမ်းစွာ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ခင်သီသီက သူ့ မေတ္တာကို ငြင်းပယ်လျှင် သူ့ ဘဝသည် ဘယ် အထိ
 မျောလေဦးမည်ကို မသိပေ။

၇

ကိုအောင်မိုးသည် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာတိုင်း သူ့ အစ်ကို ဦးအောင်မြင့် တိုက်တွင် တည်းခိုတတ်ပေသည်။ ဦးအောင်မြင့်မှာ ကိုအောင်မိုးနှင့် အဖေတူ မအေကွဲ အစ်ကို တော်စပ်၍ သစ်စက်ပိုင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး မရမီက ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လွတ်လပ်ရေး ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဦးအောင်မြင့်သည် အာဏာရ ပါတီဝင်များနှင့် အကြောင်းသင့်ကာ အာဏာရ ပါတီ၏ ခရိုင် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၊ အာဏာရ ပါတီ၏ ထိပ်တန်း ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လာလျှင် သူ့ တိုက်တွင် အမြဲလိုလို တည်းခို တတ်ပေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် မန္တလေး ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရေမိုးချိုး အဝတ် အစား လဲကာ တိုက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင့်အား သူ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းကို ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ် တောင်း မည်ဟု စိတ်ကူး၍ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးအောင်မြင့်မှာ ခရိုင် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောနေကြသဖြင့် ကို အောင်မိုးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်ကာ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေ သည်။

ကိုအောင်မိုးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး သူ့အစ်ကိုနှင့် နိုင်ငံ ရေး ခေါင်းဆောင် ဆိုသူ၏ စကားကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ နာရီ ဝက်လောက် ကြာ၍ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ပြန်သွားတော့မှ ကိုအောင်မိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဦးအောင်မြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီကို လက်ထပ်ယူမည့် အကြောင်း ဦးအောင် မြင့်အား ပြောပြကာ အကြံဉာဏ် တောင်းရန် လာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးအောင်မြင့်ကို မြင်လိုက်သော အခါ ဖွင့်ပြောရန် ဝန်လေး နေပြန်သည်။

ဦးအောင်မြင့်၏ အတွေးအခေါ်များသည်လည်း ခင်သီသီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက တွေးခေါ်ပုံနှင့် ဘာမျှ ခြားနားမည် မဟုတ်။ လက်ထပ်ခြင်းကို အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ တစ်ရပ်လို သဘော ထားလေမည်လားဟု သံသယ ဖြစ်လာလေသည်။

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ ပါတီက ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ’

‘ကျွန်တော် မသိဘူး’

‘ဟေ မင်းတို့ ပါတီ လုပ်တာ မင်း မသိဘူးလား’

‘ကျွန်တော် ပါတီဝင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ထွက်လိုက်ပြီးပြီ၊ ခုတော့ ဘာမှ မလုပ်သေးဘူး’

ကိုအောင်မိုးက ဆေးပြင်းလိပ်တွင် တောင့်နေသော ပြာများကို ခြေချ လိုက်သည်။

‘အေး မင်း အမြင်မှန် ရတာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဒါထက် မင်းအစ်ကို ကိုအောင်ဝင်း အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား’

ကိုအောင်ဝင်းမှာ ကိုအောင်မိုး၏ အစ်ကို အရင်း ဖြစ်၏။ မိဘ လက်ထက် ကတည်းက ပေတေ ပျက်စီးနေသူ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ညီအစ်ကို တစ်တွေနှင့် မတည့်တော့ဘဲ မြင်းပွဲ၊ ကလပ်တို့တွင် အချိန် ဖြန့်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မြင့်၏ အကူအညီဖြင့် သမဝါယမ အသင်း တစ်ခုတွင် မန်နေဂျာ လုပ်နေလေသည်။

‘ဟင့်အင်း မကြားသေးဘူး’

‘သမဝါယ ချည်ထုပ်ဖိုး နှစ်သောင်းကျော် မြင်းရုံးလို့ တစ်နေ့က အစည်း အဝေးမှာ တခုခု ဖြစ်နေကြတယ်၊ မနေ့ကတော့ ငါ့ဆီကို ငွေ နှစ်သောင်း လှည့်ပါ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်၊ ငါတော့ မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ တစ်ခါလည်း မဟုတ် နှစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ တစ်နှစ် ကလည်း ဘော်ကြိုပွဲမှာ ၃၆ ကောင် ရုံးလို့ ရွှေလဝန်း နို့ဆီ ကုမ္ပဏီက ငွေ တစ်သောင်းကို ငါ စိုက်လျော်လိုက်ရပြီ၊ ဒီ တစ်ခါတော့ ငါ မကြည့်နိုင်တော့ ဘူး’

ဦးအောင်မြင့်က ပြတင်းပေါက်နားသို့ ထသွားကာ တံတွေး ထွေးလိုက် သည်။ ရွံရှာ စက်ဆုပ်ခြင်း၏ အမှတ်အသားတည်း။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပြီးပြီပဲ၊ ခုတော့ သူ လုပ်ပုံက နောက်က လိုက်ပြီး ငွေထုပ်နှင့် လိုက်ရမယ့်ပုံပဲ၊ ဘယ်တတ်နိုင်တော့ မလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို တွေ့လိုက်ပါဦးမယ်’

mgyoe.com

‘မင်း သွားတွေချင်တယ် ဆိုရင်တော့ သွားလေ၊ ငါကတော့ မတိုက် တွန်းချင်ဘူး၊ မင်းလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ကတော့ ဒီ ကောင်နှင့် မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘တတ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလို ဒုက္ခရောက် တုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ပစ်ပယ်ထားတယ်လို့ စကားနာ ထိုးမှာကို လည်း စိုးရသေးတယ်’

ကိုအောင်မိုးသည် တောင်ပြင်ရှိ သူ့ အစ်ကို ကိုအောင်ဝင်း အိမ်သို့ သွား မည်ဟု ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နာရီကို ကြည့်လိုက်သော အခါ လေး နာရီ ထိုးနေပြီ ဖြစ်၍ ခင်သီသီတို့ အိမ်သို့ သွားရန် ရှိသေးသည်ကို သတိ ရမိသဖြင့် စီဗီလိုင်ရှ် ခင်သီသီတို့ အိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။

ခင်သီသီတို့ အိမ်မှာ စီဗီလိုင်ရှ် ဝင်းခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ရှိသော တိုက်ခံ အိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်မူ သရက်ပင်များ၊ ကုက္ကိုပင် ကြီးများဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိသည်။ တံခါးဝ အုတ်တိုင်တွင်မူ ဦးငွေခင်၊ ကေ အက်စ်အမ်၊ တီဒီအမ်၊ အငြိမ်းစား အရေးပိုင် ဆိုသော ကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ် ကလေးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် ရထားလုံးပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြံဝင်း တံခါးကို ဖွင့်ပြီး မြေနီလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပေသည်။ မြေနီလမ်း ဘေးတွင် ဗုဒ္ဓ သရဏံပင်များသည် အပွင့်တွေ ဝေနေအောင် ဖူးပွင့်နေကြသည်။ မြေနီလမ်း ဘေး မြက်ခင်းစပ်တွင် တရုတ် စံကားပွင့်များ ကြွေကျနေကြသည်မှာ ဖွေးဖွေး ဖြူနေကြပေသည်။ တရုတ် စံကားပွင့် ရနံ့များသည် မွှေးပျံ့လျက် ရှိပေသည်။ စက္ကူ ပန်းရောင်စုံများသည် နေခြည်ထဲတွင် အသွေးစုံ တောက်နေကြသည်။ သည်လို ပန်းကြွေသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီ၏ သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လျှောက်သွားနေချင်ပေ သည်။

ကြည်လင် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်မှ ညနေခင်း၏ နေခြည် ဖျော့ဖျော့ များသည် ပြေပြေလျော့လျော့ ဆင်းသက်လာကာ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်ထိပ် ဖျားများပေါ်တွင် နားနေကြသည်။ နေခြည်ကြောင့် သစ်ပင်ဖျားမှ အစိမ်းရောင် သည် တောက်ပ နုပျိုလာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် တံခါးတွင် ရပ်နေသော ခင်သီသီကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

ခင်သီသီသည် ကော်လာ မြင့်မြင့် ထောင်ထားသည့် စတော်ဘယ်ရီရောင် နိုင်လွန် လက်ပြတ်၊ နက်ပြာရောင် အောက်ခံတွင် ပန်းပွင့်ဝါကလေးများ ယှက် ထားသည့် တူတယ် လုံချည်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထားပြီး ဖိနပ် အနီကလေးကို စီးထား၏။ ထူးခြားသော ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှု မဟုတ်သော်လည်း ရိုးရိုးကလေး နှင့် အဆင် ပြေလှပေ၏။ ထိကရုံးပွင့် များကြားတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်နေသည့် နှင်ဆီပွင့်၏ အလှလို ထင်ရှား ပြတ်သားသော အလှပေတည်း။

စိမ်းစိုနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခင်သီသီ၏ အပြုံးကြောင့် ပို၍ ဝင်းထိန် လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ပြည့်ဖြိုး ဝိုင်းဝန်းသော ပန်းသား အိအိကြားထဲတွင် ခင်သီသီ၏ လည်တိုင် တိမ်းညွတ်နေပုံမှာ ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းစည်းကလေး တစ်ခု ယွန်းငိုက် ကျနေသလို ဖြစ်နေပေသည်။

‘ဟော အစ်ကိုအောင်၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေသလဲ’

ခင်သီသီက လက်တွင် လက်ကိုင် ပဝါကလေး တစ်ထည်ကို လက် နှစ် ဖက်ဖြင့် အဖျားမှ ကိုင်ကာ တင်းလိုက် လျှော့လိုက် လုပ်နေရင်း မေးလိုက် သည်။

‘အစ်ကိုအောင်လား၊ အင်း သိပ် မကြာသေးပါဘူး၊ မနေ့က အဲ အဲ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ဆိုပါတော့’

ကိုအောင်မိုးမှာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ခင်သီသီက ကိုအောင်မိုးကို ကြည့်၍ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း

‘ကိုယ် လာတဲ့ နေ့တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်တယ်၊ အစ်ကို အောင်မိုး တို့ တွေ့လိုက်ရမှဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ၊ လာ အိမ်ထဲမှာ မေမေတို့လည်း ရှိတယ်၊ မမရီတောင် ကလေးတွေနှင့် ဝင်းလိုက်ကို ဓာတ်ရှင်ကြည့် ဆိုပြီး ထွက်သွား လေရဲ့’

ခင်သီသီက ကိုအောင်မိုးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ ခင်သီသီမှာ သနပ်ခါး ရေကျဲကို ခပ်ပါးပါး လိမ်းထားသည်။ သနပ်ခါး ရေကျဲ လူးထားသည့် ကြားမှ သူ့ အလှ၏ ဝင်းလက်နေပုံကို ကိုအောင်မိုး သတိ ထားလိုက်မိလေ သည်။

‘အနီး စခန်းမှာ နေရတာ မပျင်းဘူးလား အစ်ကိုအောင်’

‘ပျင်းချိန် မရပါဘူးဟာ၊ အလုပ်နှင့် လက်နှင့် ပြတ်တယ်မှ မရှိဘဲ’

‘ဘယ်တော့လောက် ပြန်မလဲ’

‘မသိသေးဘူး၊ မပြန်ချင်သေးသမျှတော့ နေဦးမှာပဲ’

mgjoe.com

မဂ်ယော့ အစ်ကိုအောင် စကား ပြောရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းက လာပြီး ဘယ်တော့ ပြန်မယ် ဆိုတာကိုတောင် မသိလောက်အောင် အလုပ် များနေလို့ လား’

‘အလုပ် များလို့တော့ မဟုတ်ဘူး သီသီရေ၊ ကိုယ် မန္တလေးကို ဆင်းလာ တာက သီသီကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိလို့ ဆင်းလာတာ၊ အစ်ကို အောင် ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ပြန်မယ် ဆိုတာက အစ်ကိုအောင် အပေါ်မှာ မတည်ဘူး၊ သီသီ အပေါ်မှာ တည်နေတယ်’

‘ဟင် အစ်ကိုအောင်ကလည်း’

ခင်သီသီ၏ စကားဝါ ပန်းလို ဝင်းနေသော မျက်နှာလေးမှာ ပန်းသွေး လောင်းချလိုက်သလို နီရဲသွားသည်။

‘ဟော မောင်အောင်မိုးလားဟေ့၊ လာ လာ’

ဧည့်ခန်းထဲမှ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကိုအောင်မိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ခင်သီသီက ခေါင်း ငုံ့၍ နောက်က ပါလာသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရသော်လည်း လွတ်ခနဲ ပြော လိုက်မိသော စကားကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လန့်နေလေသည်။

ခင်သီသီသည် သူ ဘာပြောလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကာ စိတ် ဆိုးသွားပြီလား ဟူ၍လည်း တွေး၍ စိုးရိမ်နေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ကိုအောင်မိုး နိုင်ငံရေးမှ ထွက်သည့် အကြောင်းတွေကို မေးပြီး ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးနေ၏။ ခင်သီသီမှာ ခေါင်းကို ငုံ့၍ လက်သည်း ချင်း ပွတ်နေလေသည်။ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ စွက်ဖက် မပြောပေ။

ကိုအောင်မိုးမှာ အလိုက်အထိုက်သာ ပြောနေရသော်လည်း ခင်သီသီဆီ သို့ အလစ်တွင် လှမ်း၍ ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ခင်သီသီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသော အခါတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့် အတို့ ခံလိုက်ရသူလို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က နိုင်ငံရေးကို မလုပ်ဖို့ အကြောင်း ဩဝါဒ ပေးနေချိန် တွင် မောင်မောင်လတ် ကား ရောက်လာလေသည်။

မောင်မောင်လတ်မှာ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို မြင်လိုက်တော့ မျက်နှာပိုး သတ် လိုက်သည်။ သူ မျက်နှာမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ခင်ရီရီတို့ သားအမိ တစ်တွေ ဓာတ်ရှင် သွားကြောင်း ပြောလိုက်တော့မှ မောင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေ ရလာသည်။

mgyoe.com

မဂ်ယော့ . com SAMPLE BOOK
‘ကဲ ကိုအောင်မိုး သွားကြဦးစို့၊ ကျွန်တော်လည်း အစည်းအဝေး ထိုင်နေ
ရတာနှင့် နောက်ကျသွားတယ်ဗျို့၊ မေမေ ကျွန်တော် ကိုအောင်မိုးနှင့် မီးရထား
ဟိုတယ် သွားပြီး ထမင်း စားမလို့၊ ရီတို့ ပြန်လာရင် ပြောလိုက်ပါနော်၊ ဟဲ့
သီသီ နင်ကော ဓာတ်ရှင် လိုက်မသွားဘူးလား’

ခင်သီသီက နှုတ်ခမ်းများ စု၍ ပြုံးကာ ခေါင်းယမ်း ပြလိုက်သည်။ ကို
အောင်မိုးသည် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နှင့် ခင်သီသီကို နှုတ်ဆက်၍ မောင်မောင်လတ်
နှင့် အတူ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်လတ်နှင့် ကိုအောင်မိုးသည် မီးရထား ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်ခန်း စားပွဲများတွင် အသိ မိတ်ဆွေများက နှုတ်ဆက်သဖြင့် မောင်မောင်လတ်က ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်ပြီး အတွင်းခန်း တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။ စားပွဲထိုးက စားပွဲခင်း အသစ် တစ်ထည်ကို လာ၍ လဲပေးပြီး ရပ်၍ စောင့်နေသည်။

‘ဆို ဘာမှာမလဲ’

မောင်မောင်လတ်က မိနူး ကတ်ပြားကို ကောက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား မှာချင်တာသာ မှာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဆာနေပြီ’

‘အိုင်ဆေး နည်းနည်း သောက်ရအောင်ဗျာ၊ ဘာ သောက်မလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘီဟိုက်ဖ် ချချင်တယ်’

‘လုပ်လေ’

မောင်မောင်လတ်က ပျားအုံ တံဆိပ် ဘရန်ဒီ အလတ် တစ်လုံးနှင့် ဂဏန်း ဟူရောင် တစ်ပွဲ၊ အသည်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော် တစ်ပွဲကို မှာလိုက်သည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် မလာခင် အဘွားကြီးနှင့် ဘာတွေ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသလဲ’

မောင်မောင်လတ်က အိတ်ထဲက ကနုကမာ စီးကရက်ဘူးကို ဖွင့်၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေသည်။

‘အလကားပါဗျာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရေး မလုပ်တော့ဖို့ ပြောတာပေါ့၊ ပြီးတော့ တခြား အလုပ် တစ်ခု လုပ်ဖို့ အကြောင်းပေါ့၊ အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်း အထင်သေးနေပုံ ရတယ်ဗျ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေး လုပ်နေတုန်းကလည်း ခင်ဗျားကို သိပ် မကြိုက်လှဘူး၊ ခုလို ကြက် မွေးတာ

ခြံလုပ်တာတို့တော့ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး၊ သူတို့ သဘော မကျဆုံးကတော့ ခင်ဗျား စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘဲ အစိုးရကို အတိုက်အခံ လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ။ သူတို့ သဘောကတော့ အစိုးရဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် တခြား အလားအလာ ရှိတဲ့ ဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်စေချင်တယ် ထင်တယ်။ နိုင်ငံရေး လုပ်တောင် အနည်း ဆုံး အာဏာရ ပါတီမှာ လုပ်စေချင်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလို လူ ဝင်လုပ်ရင် ပါလီမန် အတွင်းဝန်လောက် ဘုတ် အဖွဲ့ ချယ်ယာမင်လောက်တော့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ခင်ဗျားလောက် အရည်အချင်း မရှိတဲ့ လူတွေတောင် လူတွင်ကျယ် လုပ် နေကြတဲ့ ခေတ် မဟုတ်လား။’

‘အေးလေ၊ သူတို့ဘက်က ကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ သိုးမည်း တစ်ကောင် ဖြစ်နေမှာပေါ့။’

ကိုအောင်မိုးက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာနေလေသည်။

‘ကဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်တယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စက သိသို့ ကိစ္စ မဟုတ် လား၊ စဉ်းစားပါဦး။’

မောင်မောင်လတ်က ကိုအောင်မိုးကို ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်ရင်း မေးလိုက် သည်။

ကိုအောင်မိုးသည် ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာနေလေသည်။ မျက်နှာမှာ ပူထူသွားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။

‘ကမ်းအွန် ဘီဖရင့်ခံ၊ ကျွန်တော် ရိပ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား အရင် တစ် ခေါက် မန္တလေးမှာ နှစ်လလောက် နေသွားကတည်းက ရိပ်မိတယ်။ ကျွန်တော် တင် မကဘူး၊ ရီလည်း ရိပ်မိတယ်။ သီသီကလည်း ရိပ်မိတယ်။ အဘွားကြီး ကတော့ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား။’

‘ဒီကိစ္စလို့ပဲ ဆိုပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သီသီကို ဖွင့်ပြော လိုက်ရင် သီသီက ကျွန်တော်လို လူတစ်ယောက်ကို လက်ခံနိုင်ပါမလားလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်။ သီသီက လက်ခံနိုင်တယ် ထားဦး အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက လက်ခံချင်မှ လက်ခံနိုင်မယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က နိုး ဆိုလိုက်ရင် ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ အခင်အမင် ပျက်ပြီး အထင် လွဲသွား ကြမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ခင်ဗျား သဘောကကော။’

မောင်မောင်လတ်က ဘွိုင် လာ၍ ငှဲ့ပေးထားသော ဘရန်ဒီ ဖန်ခွက်ကို သူ ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ပြီး အသောက်ခိုင်းသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင် မြှောက်ပြီး တစ်ငုံစီ သောက်လိုက်ကြသည်။

mgyoe.com

မဂ်ယော့အင်း ကျွန်တော့် သဘောကတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ချင်းသာ အိုကေ ဆိုရင် ခင်ဗျား အဘိုးကြီးလည်း ရှိတယ်၊ ဦးအောင်မြင့်လည်း ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ရှိတယ်၊ သီသီတို့ အဘိုးကြီးကို ဘေးက ဝိုင်းလှော်ရမှာပဲ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ငြင်းချလိုက်မှာ စိုးတယ်၊ ပြီးတော့ သီသီလည်း ကျွန်တော်က ပရိပို့စ် လုပ်လိုက်လို့ စိတ် အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘အိုင်ဆေး ကိုအောင်မိုး၊ ခင်ဗျား တော်တော် ရှော်သေးတဲ့ လူပဲ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ အပြော ခံရတဲ့ အတွက် ဘယ်တော့မှ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဒါဟာ သူတို့ အဖို့ ဂုဏ်ယူ စရာ သိလား’

‘ဒီပြင် မိန်းကလေးတွေ အဖို့တော့ ဒီလို အပြော ခံရတာဟာ ဂုဏ်ယူ စရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သီသီ အဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်’

မောင်မောင်လတ်က ကိုအောင်မိုးကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ မောင်မောင်လတ်သည် ကိုအောင်မိုးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိသူ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း ကိုအောင်မိုး အမြင်၌ လောကတွင် မိန်းမ နှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိ၏။ တစ်မျိုးတွင် ခင်သီသီမှ အပ ဖြစ်သော ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး တွင် ရှိသည့် မိန်းမများ ဖြစ်၏။ သည်လို မိန်းမများသည် တစ်ဖက်ဖက်တွင် တော့ ပျော့ညံ့ချက်များ ရှိသည်ဟု ထင်၏။ အခြား တစ်မျိုးကား ပျော့ညံ့ချက်၊ ချို့ယွင်းချက် ဆို၍ ဘာမျှ မရှိသော မိန်းမမျိုး ဖြစ်၏။ သည် အမျိုးအစားထဲ တွင် ခင်သီသီ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ထင်သည်။

‘ကဲပါ၊ နည်းနည်း ချလိုက်ပါဦး’

မောင်မောင်လတ်က သူ၏ ပထမ ခွက်ကို အပြီးသတ်၍ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ကာ ဆိုဒါနှင့် ရောနေသည်။

‘သောက်တာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဒီပြဿနာဟာ သေရေး ရှင်ရေးပဲ ကိုမောင်မောင်လတ်ရေ၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောသေးဘူး၊ ခင်ဗျားကို ပထမဆုံး ပြောခြင်းပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်နှင့် အယူအဆချင်း အမြင်ချင်း မတူပေမဲ့ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် နားလည်ပြီးသား ဆိုတော့ ခင်ဗျားကိုပဲ ပြောရမှာပဲ’

‘ကျွန်တော့် အထင်ကို ပြောရမလား’

mgyoe.com

m g y o e . c o m ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ SAMPLE BOOK

‘ပြောပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့’
မောင်မောင်လတ်က ပြုံးနေသည်။ မောင်မောင်လတ်၏ အပြုံးမှာ နှစ်လို ဖွယ် ရှိပေ၏။

‘ကျွန်တော့် အထင်ကို မပြောခင် ကျွန်တော့် မိန်းမ အထင်ကို အရင် ပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း ရီဟာ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းတယ်၊ အကင်းပါးတယ်၊ သူ ထင်တာတွေက သိပ် မလွဲလှဘူး၊ အထူးသဖြင့် အိမ် ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သူ့ အထင်တွေဟာ သိပ် မလွဲလှဘူး’

‘ဆိုပါဦး’

ကိုအောင်မိုးက အရက်ခွက်ကို မော့၍ သောက်ပြီး ပြုံးနေ၏။

‘တကယ် ပြောတာ၊ ဒီကိစ္စမှာ ရီက ခင်ဗျားဘက်မှာ ရှိတယ်’

‘တကယ်လားဗျ’

‘တကယ်ပါ၊ ရီဟာ ခင်ဗျားကို ခင်တယ်၊ ပြီးတော့ သီသို့ကို ခင်ဗျား စွဲမှာပဲလို့ သူက တွက်ထားတယ်’

ကိုအောင်မိုးမှာ မောင်မောင်လတ် စကားကြောင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဝင်း ထိန်သွားလေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ တလက်လက် တောက်ပနေကြ၏။ မောင်မောင်လတ်က ဖန်ခွက်ထဲတွင် ကျန်နေသည့် အရက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ကိုသက်ဆွေကို သိသလား’

‘ဟင့်အင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကိုသက်ဆွေနှင့်တော့ ခင်ဗျား အကြိတ်အနယ် ချရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဘယ်က ကိုသက်ဆွေလဲဗျ’

စောစောက ဝင်းထိန်နေသော ကိုအောင်မိုး၏ မျက်နှာမှာ ညိုမှိုင်းသွား သည်ဟု ထင်ရ၏။

‘ကိုသက်ဆွေ ဆိုတဲ့ လူက တရားဝန်ကြီး ဦးစံထွန်းရဲ့ သား၊ မန္တလေး ယူနီဗာစီတီမှာ ကထိက လုပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်နှင့်တော့ သိပ် မရင်းနှီးပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ထက် နည်းနည်း ဂျူနီယာ ကျပါတယ်၊ သူ့ အရည်အချင်း ကတော့ ရုပ်ချောတယ်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံ ရှိတယ်ဗျာ၊ သဘော ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အဖေက တရားဝန်ကြီး သူက ကထိက ဆိုတော့ ဂုဏ် ရှိတယ်၊ ပညာ တတ် တယ်၊ ယေးလ် တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာဘွဲ့ ရခဲ့တယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေ သဘော ကျတတ်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်’

mgyoe.com

ကိုအောင်မိုးသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ကာ ဆေး
ပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေ၏။

‘ကျွန်တော့် အထင်တော့ သိသို့ကို ပိုးနေတယ် ထင်တယ်၊ ဒီအထဲ အဘွား
ကြီးကလည်း ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား ပြောမှ ရိပ်မိတာပဲ၊ အေးလေ အမှန်ကတော့
ခင်သီသီလို မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ပိုးကြပန်းကြမှာပေါ့’

‘ဟဲ ဟဲ စိတ်မပျက်ပါနှင့်ဦးဗျ၊ ခင်ဗျားဘက်ကလည်း သိပ် မဆိုးပါဘူး၊
ချန့်စ် ရှိပါသေးတယ်’

နှစ်ယောက်သား စကား တပြောပြောနှင့် သောက်နေကြသည်မှာ ပျားအုံ
တံဆိပ် ဘရန်ဒီ အလတ်စား တစ်ပုလင်း ကုန်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ မီးရထား
ဟိုတယ်တွင် တဖြည်းဖြည်း လူပါးစ ပြုလာပေသည်။ အနေတော်လောက်
ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကျသင့်ငွေကို ရှင်းကာ နှစ်ယောက်သား ထလိုက်ကြသည်။

‘အေးဗျာ စမ်းတော့ စမ်းကြည့်ရမှာပဲ၊ အရပ် ကူပါ လူ ဝိုင်းပါ ဆိုတဲ့
ကြားထဲက မစွဲရင်လည်း ကျွန်တော့် ကံပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားလည်း ဟော
လီးဒေးတို့ ဘာတို့မှာ အနီး စခန်း တက်ခဲ့ပါဦးဗျ၊ အမဲ ပစ်လို့ ကောင်းတယ်၊
ချေတွေ သိပ် ပေါတာပဲ’

‘အားရင်တော့ လာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူလည်း သတိ ထား
နော်၊ မိန်းမ ဆိုတာ ယောက်ျားတွေကို လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဂျင်ကလေး တင်ပြီး
လှည့်သလို လှည့်ချင်ကြတာ၊ ကျွန်တော်တောင် ခု ရီနှင့် စကား များထားလို့’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကိုအောင်မိုးက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်သည်။

တကယ်ဆိုတော့ မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည်
နှင်းဆီပန်းတို့ ခင်းအပ်သော လမ်းကဲ့သို့ သာယာ ဖြောင့်ဖြူးသည် မဟုတ်ပါ
လား။

‘ကိစ္စကတော့ သိပ် မဆန်းပါဘူး၊ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား
ကို ကျွန်တော် တစ်ခု မေးမယ်’

‘မေးမှာသာ မေးစမ်းပါလေ’

‘ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်
ခင်ဗျား မိန်းမကို ခင်ဗျား ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ တခြား မိန်းမ တစ်
ယောက်ကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စွဲလမ်းမိတယ် ဆိုပါတော့’

mgjoe.com

m g y o e . c o m SAMPLE BOOK
ထိုအခိုက် မောင်မောင်လတ်၏ မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူး တစ်ဦး လာရောက်
နှုတ်ဆက်သဖြင့် စကား ပြတ်သွားကြသည်။

ဗိုလ်မှူးက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့မှ

‘ကဲ ခင်ဗျားမှာ မိန်းမ ရှိရက်နှင့် တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်မိ
ပြီ ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ’

‘မီးရထား ဟိုတယ်မှာ လာပြီး ခိုးမစားနှင့်ပေါ့ဗျ’

မောင်မောင်လတ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျား တွေးပုံ ခေါ်ပုံတွေဟာ ခေတ်မီသလိုလိုနှင့် ရှေးကျနေတယ်၊
ဒီမှာ ကိုအောင်မိုး၊ ကျွန်တော့် အဖို့မှာ မိန်းမ နှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိတယ်ဗျ၊
တစ်မျိုးက သူကချည်းပဲ ခင်ဗျားဆီက အကုန် ယူချင်တယ်၊ သူက ဘာမှ
ပြန်မပေးဘူး၊ တခြား တစ်မျိုးကတော့ သူကချည်းပဲ အကုန် စွန့်လွှတ်တယ်၊
ခင်ဗျားဆီက ဘာမှ မတောင်းခံဘူး၊ အဲဒီလို မိန်းမ နှစ်မျိုး ကြားမှာ ခင်ဗျား
ရောက်နေရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် အဖို့ ပြဿနာပဲ’

‘အင်း တော်တော်တော့ ခက်တာပဲ’

ကိုအောင်မိုးက ညည်းလိုက်သည်။

‘အဲဒါပဲဗျ၊ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ ဆွေးနွေး ဖူး
သလိုပဲ ဘဝမှာ အလင်းနှင့် အမှောင် ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ၊ အပြင်ကနေ ကြည့်ရင်
ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ၊ အမှန်ကတော့
ကျွန်တော့် ဘဝမှာလည်း စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ညစ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ’

ကိုအောင်မိုးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူနှင့် ခင်သီသီတို့ ကိစ္စကို
တွေးနေသည်။ မောင်မောင်လတ်ကလည်း ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ကွက်လပ်
တွင် ရပ်ထားသော မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

၉

ခင်သီသီသည် ထမင်းစားပွဲပေါ်က ပန်းသီးကို အခွံ သင်ကာ အစိတ်ကလေး စိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် ပန်းသီးကို တမြို့မြို့ ဝါးနေသည်။ ဦးငွေခင်မှာ အိမ်ရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ဦးငွေခင်မှာ ဝသဖြင့် အစာ မစားဘဲ ပေါင်မုန့်နှင့် ကော်ဖီကိုသာ စားသောက်လေ့ ရှိပေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် ပန်းသီးစိတ်ကို ဝါးနေရာမှ ခင်သီသီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခင်သီသီမှာ အသက်မှာ ၂၀ ကျော်၍ ၂၁ နှစ်ထဲ ဝင်ခါစ ရှိသေး၏။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်နှင့် အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ခင်သီသီ၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ သူ့ အစ်မ နှစ်ယောက် ကျောင်းသူ ဘဝကထက်ပင် မွှေးပျံ့လျက် ရှိသည်။ ခင်သီသီကို ဝိုင်းဝိုင်းလည် ပိုးပန်းနေသူများ အနက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ပိုးပန်းနေသူများမှာ ကိုသက်ဆွေနှင့် ကိုအောင်မိုးတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုအောင်မိုးမှာ လွန်ခဲ့သည့် နွေ ကျောင်းပိတ် နှစ်လလုံးလုံး မန္တလေးသို့ ရောက်လာကာ ခင်သီသီတို့ အိမ်တွင် ဝင်ထွက် သွားလာနေခဲ့သည်။ ကိုအောင်မိုးက ခင်သီသီကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေကြောင်းကို လူကြီးတွေကရော ခင်ရီရီတို့ကပါ ရိပ်မိနေသည်။ ကိုအောင်မိုးနှင့် ခင်သီသီ ကိစ္စကြောင့် ဦးငွေခင်နှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင် နှီးနှောရာမှ စကား များသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဦးငွေခင်က ကိုအောင်မိုးမှာ ခင်သီသီနှင့် အလိုက်လျောဆုံးဟု ဆိုကာ ကိုအောင်မိုးဘက်ကို မဲတင်းခဲ့ပြီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကမူ ခင်သီသီမှာ ငယ်သေးသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ကိုအောင်မိုးကလည်း ခင်သီသီကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိဟန် မတူဟု လည်းကောင်း၊ ခင်သီသီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုအောင်မိုးကို နှစ်သက်ပုံ မရဟု လည်းကောင်း ယင်းကိစ္စမျိုးတွင် မိန်းမတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်

mgyoe.com

လာ အတိုင်း အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြကာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ခင်သီသီကို ပို၍ အလားအလာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့်မှ ပေးစားသင့်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ ကိုအောင်မိုးမှာ သူ မျှော်မှန်းသော အဆင့်နှင့် ကွာလှမ်းလွန်းလှသည်ဟု လည်းကောင်း စသည့် မိမိ စိတ်ထဲတွင် တည်ရှိနေသော တကယ့် အကြောင်းရင်းကိုမူ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် ဖော်ပြခြင်း မရှိဘဲ သိုဝှက်ထားလေသည်။

ကိုအောင်မိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အနီး စခန်းသို့ ပြန်သွားသော အခါတွင် 'ကဲ ဘယ့်နှယ် ရှိစ၊ မပြောဘူးလား' ဟူသော စကားမျိုးဖြင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ဦးငွေခင်အား အောင်ပွဲ ခံလိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲကလည်း ကျိတ်၍ ဝမ်းအသာကြီး သာနေမိလေသည်။

ကိုသက်ဆွေ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ မန္တလေး တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိလာကာ အိမ်သို့ ဝင်ထွက် သွားလာသော အခါ၌မူကား ဒေါ်ညွန့်ညွန့်မှာ အတိုင်းထက် အလွန် တံခွန်နှင့် ကုက္ကား ဖြစ်လျက် ခင်သီသီနှင့် အစစ အရာရာ အလိုက်လျောဆုံးသူမှာ ကိုသက်ဆွေ တစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံး ချလိုက်လေတော့သည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၏ အမြင်တွင် ကိုသက်ဆွေနှင့် ကိုအောင်မိုးမှာ မိုးနှင့် မြေလို ကွာခြားနေပေသည်။ ကိုအောင်မိုး၏ နိုင်ငံရေး အယူအဆများနှင့် ဟန်ပန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အထက်တန်းလွှာအား လှောင်ပြောင် သရော်တတ်သည့် အကျင့်ကို လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး အနီး စခန်းတွင် ကြက်ဘဲ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူကာ ခြံစိုက်နေသည့် အလုပ်ကို လည်းကောင်း ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် နည်းနည်းမျှ မနှစ်မြို့ပေ။ ထိုမျှမက မိမိ၏ သမီး အထွေးဆုံး၊ အချောဆုံး၊ အယဉ်ဆုံး ခင်သီသီကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ကြိုက်နေသော ကိုအောင်မိုးသည် အိမ်သို့ တစ်လ ကိုးသီတင်း လာရောက် နေထိုင်ကာ ဇွဲနဲပဲကြီးဖြင့် ပိုးပန်းနေသည်ကို လည်း စိတ်ထဲတွင် အခံရ ခက်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကိုအောင်မိုး စိတ်ပျက်၍ ပြန်သွားတော့မှ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် ရင်ကို မကာ သက်ပြင်းကို ချနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ကိုသက်ဆွေကား ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၏ စိတ်ကူးထဲက သမက် တစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းတွေ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် ရှိသူ ဖြစ်၏။ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်၍ အမွေတွေ အများကြီး ရရန် အလားအလာ ရှိသည်။ ပညာတတ်ရုံမျှမက နိုင်ငံခြား ဒီဂရီကြီး တစ်ခုကိုပင် ရယူ ဆွတ်ခူးခဲ့သော ပါရဂူ တစ်ဦး

mgyoe.com

ဖြစ်သည်။ ဆွေကြီး မျိုးကြီးမှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာကာ ရှေ့တွင် အလား အလာပေါင်း များစွာ ပွင့်လင်းလျက် ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့် အမြင်တွင် ကိုသက်ဆွေသည် ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် ဖြစ်နေသည်။ သည့်ထက် ပို၍ ခင်သီသီနှင့် လိုက်လျောသူ မရှိတော့ ဟုပင် ထင်မိပေသည်။

ကိုသက်ဆွေသည် ဧည့်ခံပွဲများ၊ ပါတီများ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများသို့ ခင်သီသီနှင့် ပြောင်ပြောင်ပင် သွားလာလျက် အိမ်သို့လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို ရောက်လာ တတ်ပေရာ ကိုသက်ဆွေသည် ခင်သီသီကို တကယ် စွဲလမ်းနေသည်ဟု ဒေါ် ညွန့်ညွန့်က တထစ်ချ ယူဆထားလိုက်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့် မှာ ရင်တမမ ဖြစ်နေသေးသည်။ ခင်သီသီ ဘီအေ အောင်လျှင် ကိုယ်ကပင် တင်၍ တောင်းမည်ဟု အောက်မေ့မိပေသေးသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့် ကိုယ်တိုင် ဦးငွေခင်နှင့် လွန်ခဲ့သော အနှစ် သုံးဆယ်ကျော် က လက်ထပ်ခဲ့စဉ်တုန်းက ဆိုလျှင် သူ့ အမေကပင် ရွေးချယ်၍ လက်ထပ် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် စနည်းနာကြပြီးနောက် ဦးငွေခင် က အိမ်သို့ လာ၍ လည်ရင်း သတို့သမီးလောင်း၏ အကဲခတ်ခြင်းကို ခံယူခဲ့ သည်။ နှစ်ဖက် လူကြီးချင်း စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီး နောက်မှ သူတို့ နှစ်ဦး တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကာ တစ်ယောက် သဘောကို တစ်ယောက် တီးခေါက် ခဲ့ကြပြီး နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးလျက် လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေရာ သူ တို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကိစ္စမှာ အစစ အရာရာ ချောမောစွာဖြင့် ပြီးခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့သမီးများ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားလာရသော အခါတွင် မူကား သူ့တုန်းကလို ချောမော လွယ်ကူခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

အကြီးမ ခင်ရီရီနှင့် ခင်ကြည်ကြည်တို့ နှစ်ယောက်တုန်းက ဆိုလျှင် စိတ် သောက အရောက်ကြီး ရောက်ပြီးမှ သူ ကြိုက်ရာကို ရွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ငွေကုန် ကြေးကျ အမြောက်အမြား ခံ၍ တင်တောင်းပြီးမှ ကိစ္စ ပြီးခဲ့သည်။ ဦးငွေခင် နှင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ပြီးမှ နေရာချပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ယခု အထွေးဆုံး ခင်သီသီ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားလာရသော အခါ တွင်မူ အကြီးမ နှစ်ယောက်တုန်းကထက်ပင် စေ့ငု လေးနက်စွာ စဉ်းစားရ သည်။ ယခင် အခါများကထက်ပင် ဦးငွေခင်နှင့် ပို၍ စကား များရသည်။

ဦးငွေခင်ကမူ ဖခင်များ ထုံးစံအတိုင်း သမီးများကို သူတို့ ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စဖြင့် ပညာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ရှိသော သမီးများ ဖြစ်စေချင်သည်။

mgyoe.com

ယောက်ျားကို မှီခို အားထားကာ ယောက်ျား၏ ဂုဏ်ကြောင့် အရောင် တောက်
နေရသော သမီးများ အဖြစ်မှ ကင်းလွတ်စေချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ အချစ်
ဆုံးသော သမီးထွေး ခင်သီသီကို ပို၍ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်စေလိုပေ
သည်။ အိမ်ထောင်လျက်သား ချပေးသည့် တိုင်အောင် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်
ကိစ္စ တစ်ခုတွင် အရှုံး အမြတ်ကို ကြိုတင် တွက်ချက်သကဲ့သို့ ယခုလောက်
စေ့နေသည်ကို မကြိုက်ပေ။ လူငယ်များကို သူတို့၏ စိတ်ဆန္ဒ အလျောက်
ရွေးချယ်စေလိုပေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကလည်း လူငယ်များအား လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားခြင်းကို
လုံးဝ သဘော မတူနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သည်ခေတ်ကြီးသည် အလျင်အမြန်
လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို ဒေါ်ညွန့်ညွန့် မသိ မဟုတ်၊ ကောင်းကောင်း သိ၏။
ခင်သီသီလို အရွယ် မိန်းကလေးများသည် ယခုခေတ်တွင် ယောက်ျားများနှင့်
တွဲကာ လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေကြ၏။ မော်တော်ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်း
ကာ လမ်းထွက်တတ်ကြပြီ ဖြစ်၏။

အရေးကြီးဆုံး အချက်ကား ခုခေတ် လူငယ်များသည် အိမ်ထောင်ရေး
ကို မိဘများ၏ အစွက်ဖက် မခံဘဲ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်သည်
ဟု ယူဆလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လူငယ်များ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို မိဘများက
စီမံပေးခြင်းသည် ခေတ်မမီတော့ဟု ယူဆလာကြသည်။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည်
သည်အယူအဆကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပေ။ လူငယ်တွေ စိတ်ကြိုက် ရွေးခွင့်
ပေးခြင်းကို ထောက်ခံ ပြောဆိုသူ မှန်သမျှအား သမီးချင်း မစာနာဟု ထင်မိ
သည်။ သည်လို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားလျှင် ခင်သီသီသည် အိမ်ထောင်ဖက်
အဖြစ် မသင့်တော်သည့် လူတစ်ယောက်ကို ရွေးမိပြီး ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေသည်။
မိန်းကလေးများအား လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားခြင်းမှာ သူ့ အမြင်တွင် ကလေး
တစ်ယောက်အား ယမ်း အပြည့် ထိုးထားသော ခြောက်လုံးပြုး သေနတ်နှင့်
ကစားခွင့် ပြုထားသည်နှင့် တူနေပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် ခင်သီသီ၏ ကိစ္စတွင် အမြဲတစေ
အကဲခတ်၍ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုသက်ဆွေသည် အတည် မဟုတ်ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် စိတ်ကူး ထည့်
လေသလား ဟူ၍ စိုးရိမ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ခင်သီသီ ကိုယ်တိုင်က ကို
သက်ဆွေကို ချစ်လျက် ရှိပြီးရုံမျှမက ကိုသက်ဆွေလို လူတစ်ယောက်သည်
သည်လို ရိုင်းရိုင်းပျပျတော့ စိတ်မကူးတန်ရာဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြေယူ

mgyc.com

ရလေသည်။ မကြာသေးမီကမူ ခင်သီသီက သူ့အား ကိုသက်ဆွေက စကား စလာသည့် အကြောင်းကို ဒေါ်ညွန့်ညွန့်အား ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူး၏။ ခင်သီသီသည် သည်လို ကိစ္စတွင် မိခင် စိတ်ကျေနပ်အောင် တိုင်ပင်သင့်သလောက် တိုင်ပင် ခဲ့ပေသည်။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်မှာ သည်တော့မှ စိတ်အေးသလိုလို ရှိသွားပေသည်။ ကိုသက်ဆွေက သူသည် အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စများလို အရေးကြီးသော ကိစ္စ များကို သူ မေမေအား အမြဲတမ်း တိုင်ပင်သည်ဟု ခင်သီသီကို ပြောခဲ့သည်။ သူတို့ ကိစ္စကို နားဖောက်ရန် သူ မေမေကိုလည်း စာ ရေး၍ ခေါ်ထားကြောင်း ဖြင့် ကိုသက်ဆွေက ပြောပြကြောင်းကို ခင်သီသီက ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကိုအောင်မိုးကို မြင်လိုက်သော အခါ၌မူကား ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၏ စိုးရိမ်ချက်များမှာ တဖွားဖွား ပြန်၍ ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ခင်သီသီမှာ ကိုအောင်မိုးကို ငယ်ငယ် ကတည်းက ခင်မင်လာသူ တစ်ဦး ဖြစ်ရာ ကိုအောင်မိုးနှင့် နီးစပ်သွားမည် ဆိုလျှင် ခင်သီသီ ကိစ္စမှာ ရှုပ်ထွေး လာမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

‘နေပါဦး သမီးရဲ့၊ မောင်အောင်မိုးက ဘာဖြစ်လို့ မန္တလေးမှာ ဒီလောက် ကြာအောင် နေနေတာလဲ’

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ခင်သီသီကို ပြောကာ ပန်းသီးစိတ်ကလေး ကိုက်လိုက် ၏။ ခင်သီသီသည် သူ ကိုယ်တိုင် ပန်းသီး တစ်စိတ်ကို ကောက်ယူ စားလိုက် ပြီး

‘အို မေမေကလည်း အစ်ကိုအောင် မန္တလေး ရောက်တာ ဒီနေ့ မနက်မှ ရောက်တဲ့ဟာပဲ’

‘ဪ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ စကား စပ်မိလို့ သမီးကို မေမေ ပြောရဦး မယ်’

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က လက်သုတ် ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို သုတ်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ လေးနက်သည့် အသွင်ကို ဆောင်၍ သူ့ အသံမှာ တည်ငြိမ်နေသည်။ ခင်သီသီသည် ဒေါ်ညွန့်ညွန့် ပြောမည့် စကားကို သိပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

‘မေမေ ပြောမှာ သီသီ သိပါတယ် မေမေ၊ ဒီကိစ္စမှာ သီသီကို စိတ်ချပါ၊ မေမေ ဒီလောက် တွေးပြီး စိတ်သောက ရောက်မနေပါနှင့်’

ခင်သီသီသည် မိခင်ကို ချစ်၏။ သနား၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၏ အိမ်ထောင်ရေး သဘောထားများကိုမူ သိပ် မကြိုက်လှပေ။ ရှေးဆန်သည်ဟု ထင်ပေသည်။

မေမေ့ သဘောကတော့ ကိုယ် မယူနိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ကြီး ရှည်ရှည်နှင့် လံထားပြီး မျှော်လင့်ချက် ပေးမထား..'

'မေမေရယ်၊ သီသီလည်း သူငယ်နှစ်စားလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒီ အကြောင်း မပြောပါနှင့်တော့'

ခင်သီသီက ညည်းညူ၍ ပြောလိုက်သည်။

'အေးပါကွယ်၊ သမီး သိပြီးသား ဆိုရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါ ပေမဲ့ မေမေ မသိအောင် ဘာမှ ဖုံးကွယ် မထားပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ မေမေ့ကို ပေးပါကွယ် နော် သမီး'

ခင်သီသီက ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်ကာ

'ဒီမှာ မေမေ မေမေ မသိအောင် သမီး ဘာမှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ၊ မေမေ ကသာ သမီးကို တပူပူ လုပ်မနေနှင့်'

သည်တော့မှ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ သမီး ချောကို ကြည့်၍ ပြုံးနေလေသည်။

ခင်သီသီသည် ထမင်းစားခန်းမှ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒေါ် ညွန့်ညွန့်မှာ အပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်သို့ တက်၍ ဘုရား ဝတ်ပြုနေသည်။ ဦးငွေခင်မှာ ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ခင်သီသီသည် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း ချလိုက်မိသည်။ သူ့ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက် ရှိ၏။ ယနေ့ ညနေတွင် ကိုအောင်မိုး လာမည်ဟု ပြောသွားသည်ကို အမှတ်ရနေသည်။ ကို သက်ဆွေကလည်း သည်အချိန် ဆိုလျှင် လာနေကျ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် လာ၍များ ဆုံကြလျှင် သူတို့ မျက်နှာထားတွေ ဘယ်လို နေကြမည်ကို တွေးကြည့်နေသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် သူတို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ယှဉ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

ကိုအောင်မိုးနှင့် ငယ်ငယ်က ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ကြသည်ကို အမှတ် ရနေသည်။ သေဆုံးသွားသည့် သူ့ အစ်ကို ခင်မောင်ဇော်နှင့် ကိုအောင်မိုးတို့ အောက်ထပ်က အခန်းထဲတွင် စာကျက်ရာသို့ လာ၍ ဆော့လျှင် အော်ငေါက် ထုတ်ကြပုံ၊ ထိပ်ကို မနာတနာ ခေါက်ကြပုံတို့ကို သတိရလာသည်။ သည်လို ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို တွေးမိလျှင် ခင်သီသီ၏ စိတ်မှာ ကြည်နူးသလို ဖြစ်လာသည်။ ကိုအောင်မိုး၏ အချစ်မှာ ဖြူစင် သန့်ရှင်းကြောင်းကို ခင်သီသီ သိပေသည်။

mgjoe.com

ကိုသက်ဆွေ အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတွင်မူ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ ခင်သီသီမှာ ရင်လေးသလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုသက်ဆွေ ကိုယ် တိုင်ကမူ ရိုးသား၍ သဘော ကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို စိုးရိမ် ကြောက်လန့်နေပေသည်။

သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်ဖက် အနေဖြင့် စဉ်းစားလျှင် ကိုသက်ဆွေနှင့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ချောမော ဖြောင့်ဖြူးလျက် ရှိပြီး ကိုအောင်မိုးနှင့် အိမ်ထောင် ရေးမှာ ခလုတ် ကန်သင်းတွေ ပြည့်နှက်နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

ခဏ ကြာလျှင် တံခါးမှ ခေါင်းလောင်း တီးသံကို ကြားရလေသည်။ ဧကန္တ ကိုအောင်မိုးပဲဟု တွေးမိကာ ခင်သီသီမှာ ရင် တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာလေ သည်။ ကိုအောင်မိုး လာလျှင် သူ့ အချစ်ကို တောင်းခံတော့မည်ဟု သိပြီး ဖြစ် ၍ စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျိလာပြန်လေသည်။ သူ့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေသူ တစ်ယောက်အား ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းကြီး ပြောပစ်ရမည်ကိုလည်း ဝန် လေးသလို ဖြစ်နေပေသည်။ သူ့အား သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသည့် အဖြစ် မရောက်ရ လေအောင် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချစ်နေသည်ဟု ပြောရန်ကလည်း မဖြစ် နိုင်ပေ။

ခင်သီသီသည် တံခါးဝသို့ သွားကာ ဘိလပ် သံတံခါးကို အထဲမှ သော့ ခတ်ထားရာက သော့ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုအောင်မိုးမှာ ရှုပ်လက်ရှည် အဖြူကို လက်ခေါက် ဝတ်ထားပြီး ဘန် ကောက် လုံချည် တစ်ပတ်နွမ်းကို ဝတ်ထားလေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက ခင်သီသီကို စူးစိုက် ကြည့်နေကြပေသည်။

‘စားသောက် ပြီးကြပြီလား၊ ကိုယ် လာတာများ စောနေသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မစောပါဘူး’

ခင်သီသီက သော့ခလောက်ကို ပြန်ခတ်ပြီး သော့ကို တိုင်တွင် ချိတ်ထား ခဲ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘သီသီကို ပြောချင်တာတွေ ရှိလို့ စောစော လာခဲ့တာပဲ၊ ည ညမှာ ဧည့်သည်တွေ လာတတ်လွန်းလို့၊ အရင်တုန်းကလို ဧည့်သည်တွေ လာတုန်းပဲ လား’

‘ဧည့်သည်ကတော့ ပြတ်တယ် မရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ၊ မေမေကလည်း အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရား ရှိခိုးနေတယ်၊ ခဏ ကြာရင် ဆင်းလာမှာပါ’

ကိုအောင်မိုးက ခင်သီသီကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

mgjoe.com

ခင်သီသီ၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

‘ကိုယ် မန္တလေးမှာ ဘယ်လောက် ကြာမယ် ဆိုတာ သိသို့ အပေါ်မှာပဲ တည်တယ်လို့ ပြောတာ မှတ်မိသေးလား၊ ဟုတ်တယ် သီသီ၊ ကိုယ့် ဘဝဟာ သိသို့ အပေါ်မှာ တည်နေတယ်’

ခင်သီသီသည် မျက်နှာတွေ ထူပူလာကာ ခေါင်းကို အောက်ကို ငုံ့ထား လိုက်သည်။ ဘယ်လို ဖြေရမှန်းလည်း မသိပေ။

‘ကိုယ့် ရှေ့ရေးဟာ သိသို့ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ တကယ်ပဲ၊ ကိုယ် မန္တလေးကို ဆင်းလာတာဟာ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြချင် လို့ပဲ၊ သီသီ သဘော တူတယ် ဆိုရင် ကိုယ် လူကြီးတွေကို နားဖောက်နိုင်မယ်’

ခင်သီသီသည် အသက်ရှု မှားသလို မောနေသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပီတိတွေ ဝေဖြာနေသည်။

ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ချစ်စကားကို နားထောင် ရသည်မှာ သည် လောက် ကြည်နူး ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ ပေ။ သို့ရာတွင် ခင်သီသီ၏ ကြည်နူး ဝမ်းသာခြင်းမှာ ခဏမျှသာ ကြာလိုက် ပေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ မျက်စိထဲတွင် ကိုသက်ဆွေကို မြင်ယောင် လာပေ သည်။

ခင်သီသီသည် ကိုအောင်မိုးအား ခေါင်းငုံ့လျက်က လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်

‘သီသီ ခု မစဉ်းစားပါရစေနင့်ဦး ကိုကိုအောင်၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး’

‘သီသီက ငြင်းလိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဟာ လောကမှာ ကံ အဆိုး ဆုံး လူတစ်ယောက်လို့ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့ သီသီ’

ကိုအောင်မိုးက ပြန်ရန် ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

‘မောင်အောင်မိုးလားဟေ့၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် ကိုအောင်မိုးနှင့် ခင်သီသီတို့ နှစ်ယောက်တည်းကို တွေ့ရသော အခါ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်မှာ မျက်နှာများ ပျက်သွားလေသည်။ ကိုအောင်မိုးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမျှ မပြောပေ။ ခင်သီသီကလည်း စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ လက်သည်းချင်း ပွတ်နေလေသည်။ မောင် အောင်မိုးကို ငြင်းပစ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်ဟု အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ အကဲ ခတ်လိုက်ပြီး စိတ်ချရလောက်တော့မှ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၏ မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင် သန်းစ ပြုလာလေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုအောင်မိုးအား အလုပ်အကိုင် အခြေအနေကို မေးမြန်းနေသည်။ သည်တော့မှ ကိုအောင်မိုး သည် ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ရပြန်ကာ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်အား ပြောပြနေရသည်။ စိတ် ထဲကတော့ သိပ် မပါလှပေ။

ငါးမိနစ်လောက် အကြာတွင် အိမ်ရှေ့မှ ကားတစ်စီး ဆိုက်သံ ကြားရပြီး ခင်သီသီ၏ သူငယ်ချင်း ခင်လှလှ ရောက်လာလေသည်။ ခင်လှလှမှာ မနှစ် ကမှ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

ခင်လှလှမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသား ဖြူဖြူနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရင်အုံမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖွံ့ထွားနေပေ၏။ ခင်လှလှနှင့် ခင်သီသီမှာ တက္ကသိုလ်တွင် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ခင်လှလှသည် ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်လို အလားအလာ ရှိသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးနောက် ခင် သီသီကိုလည်း အလားအလာ ကောင်းသူ တစ်ယောက်ကိုမှ လက်ခံရန် မကြာ ခဏ နားချတတ်သည်။ ကိုသက်ဆွေအား လက်ခံရန် ခင်သီသီကို မကြာခဏ လည်း တိုက်တွန်းသည်။ ကိုအောင်မိုးကိုကား လုံးဝ သဘော မကျပေ။

‘သို့ လူက လူကလည်း ခွကျကျ’
ခင်လှလှသည် ခင်သီသီနှင့် တွေ့တိုင်း ကိုအောင်မိုးကို ပြစ်တင် ရှုတ်ချ
ကာ သူ့ကို ရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်တတ်သည်။

‘လူက သူ့ကိုယ်သူ တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်တဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးလောက်
ထင်ပြီး ဘဝင် မြင့်နေတာ သီရဲ့၊ ကိုယ်တို့ ဆိုရင် သူ့လောက် နားမလည်ဘူး
မသိဘူး ထင်ပြီး စကားတောင် သိပ် ပြောချင်ပုံ မရဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ဒီလို
ယောင်ခြောက်ဆယ်သမား ဆိုရင် ကြည့်လို့ကို မရဘူး၊ စပါးမွှေး စူးတယ်’

အမှန်ကတော့ ခင်လှလှက ကိုအောင်မိုးကို မျက်ကြော မတည့်သည်မှာ
သဘာဝ ကျပေသည်။ ကိုအောင်မိုးကလည်း ခင်လှလှလို မိန်းမမျိုးသည် အိမ်
ထောင်ရေး ဈေးကွက်တွင် ယောက်ျား ကောင်းကောင်း လိုက်ရှာနေသူ တစ်ဦး
လောက်သာ သဘော ထားလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ် ဖောက်ပြန် ပျက်စီးနေတဲ့ ကျွန်မတို့ လောကကြီးထဲကို ပြန်
ရောက်လာပြီ ဆိုပါတော့၊ ဘယ့်နှယ်လဲရှင့်၊ ကျွန်မတို့ လောကကြီးကို ပြင်လို့
ရပါဦးမလား’

ခင်လှလှက ကိုအောင်မိုးကို မထေ့တထေ့ ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။
တစ်ခါတွင် ကိုအောင်မိုးက အထက်လွှာ လောကကို ဖောက်ပြန် ပျက်စီး
နေသော လောကဟု ရှုတ်ချခဲ့သည့် စကားကို ညွှန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ကျွန်တော့်လို အညတရ တစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဒေါ်
ခင်လှလှလို တပ်မင်းကြီး ကတော် တစ်ဦးက ခုလို စေ့စေ့စပ်စပ် မှတ်ထား
တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန် ဂုဏ်တက်လှပါပြီ’

ကိုအောင်မိုးကလည်း ခပ်ထေ့ထေ့ ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မှတ်ရတာပေါ့ရှင့်၊ ကိုအောင်မိုးတို့က တိုင်းပြည်ကြီး ဘာဖြစ်မယ် ဆို
တာ ဗျာဒိတ် ပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်လား၊ ဒါထက် အသိရေ၊ ကိုယ်တို့
လည်း ရှေ့လလောက်မှာ မြစ်ကြီးနား ပြောင်းရလိမ့်မယ်လို့ အမိန့် လာတယ်’

ခင်လှလှက ခင်သီသီနှင့် လှည့်၍ စကား ဆက်၍ ပြောနေ၏။ သည်
တော့မှ ကိုအောင်မိုးမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်
စကား ပြောနေကြတုန်း ခင်သီသီကိုသာ မသိမသာ ကြည့်နေမိသည်။

သူ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က သူ့ဘက် လှည့်ကာ

‘ဒါထက် မောင်အောင်မိုး မန္တလေးမှာ တော်တော် ကြာကြာ နေဦးမလား၊
နိုင်ငံရေးကော လုပ်သေးသလား၊ သူပုန် ထတာကလည်း မပြီးသေးဘူးတဲ့’

လားကွယ့်၊ မီးရထားတွေ မိုင်းမိုး ထောင် လူတွေ သေ ဆိုတော့ တိုင်းပြည် နစ်နာလှပါပြီကွယ်'

'ကျွန်တော် နိုင်ငံရေး မလုပ်တော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ မန္တလေးမှာလည်း ခဏပဲ၊ သိပ် ကြာကြာ မနေနိုင်ပါဘူး'

တပ်မင်းကတော် ဒေါ်ခင်လှလှမှာ ကိုအောင်မိုး နိုင်ငံရေးက ထွက်လိုက် ပြီဟု ကြားသည်နှင့် ကိုအောင်မိုးကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ခင်သီသီ၏ ရှေ့တွင် ကိုအောင်မိုးကို လှောင်ပြောင် ပစ်လိုက်ချင်သည်။

တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသဖြင့် အိမ်ဖော်မလေး တစ်ယောက် က သွား၍ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုအောင်မိုးက ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ အစေခံမလေး နောက်က လိုက် လာသော အသား ဖြူဖြူ ရုပ် ချောချော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူ တစ် ယောက်ကို သတိ ထားလိုက်မိသည်။ ဧကန္တ ကိုသက်ဆွေ ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်မှာပဲ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သိပ် မသေချာလှသဖြင့် ခင်သီသီကို ဖျတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ခင်သီသီကလည်း ကိုသက်ဆွေ ကို ကြည့်ပြီး ကိုအောင်မိုးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဆုံနေသည်။

ခင်သီသီ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးရွဲများမှာ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပ နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ခင်သီသီနှင့် ကိုသက်ဆွေတို့ ချစ်နေကြပြီလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ကိုသက်ဆွေကို ချစ်ပြီ ဆိုလျှင် ကိုသက်ဆွေမှာ ဘယ်လို အရည်အချင်းတွေများ ရှိလို့ပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ခင် သီသီ ချစ်သော ကိုသက်ဆွေကို အကဲခတ်ရန် ကိုအောင်မိုးသည် ထမည် ပြုရာမှ မထသေးဘဲ ဆက်၍ ထိုင်နေလိုက်သည်။

မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်ကို ကြည့်မြင်ရာ၌ ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နေသူ ၏ 'ကောင်းကွက်' တွေကို ထည့်မစဉ်းစားဘဲ 'ဆိုးကွက်' များကိုသာ ကြည့် သူများလည်း ရှိကြ၏။ မိမိထက် သာသွားသော ယှဉ်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နေသူတွင် ဘယ်အရည်အချင်းတွေက ကိုယ့်ထက် သာနေသလဲ ဟူသော စိတ်ဖြင့် 'ကောင်း ကွက်' များကိုသာ တွေးကြည့်သူများလည်း ရှိကြပေသည်။ ကိုအောင်မိုးမှာ ယှဉ်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်၏။ ကောင်းကွက်များကိုသာ ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် ကိုသက်ဆွေ၌ မိမိထက် တစ်ပန်းသာနေသော အရည် အချင်းများ ရှိနေသည်ကို အလွယ်တကူပင် သတိ ထားလိုက်မိပေသည်။ ကို သက်ဆွေ၏ မျက်နှာမှာ အစဉ် ချိုပြုံးနေသည်။ ဆံပင် လှိုင်းတွန့်များသည်

ညာဘက် နဖူးစွန်းတွင် ဝဲကျနေကြသည်။ ထူထဲ စိမ်းဖန့်သော မျက်ခုံး အောက် မှ မျက်လုံးများမှာ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပကာ ညှို့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်း အစုံမှာ နီထွေး၍ ပြုံးယောင် သန်းနေပေ၏။ တက်ထရွန် ရှပ် လက် ရှည် အောက်မှ ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်မှာ ယောက်ျား ပီသခြင်း၏ အမှတ် လက္ခဏာကို ဆောင်၏။ မီးခိုးရောင်ပေါ်တွင် အစိမ်းကွက် ကျကျ ရက်ထား သော ဗန်ကောက် လုံချည်ကို ခါးမှာ စည်းထားလေသည်။ ယောက်ျား ပီသ သော သူတစ်ယောက်ပေတည်း။

ကိုသက်ဆွေသည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ခင်သီသီကို နှုတ်ဆက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နှုတ်ဆက်သော အခါတွင် သူ့ မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်း များတွင် အပြုံးသည် ပိုမို ဝင်းလက်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

ကိုအောင်မိုးကသာ ကိုသက်ဆွေကို စူးစိုက် အကဲခတ်နေသော်လည်း ကို သက်ဆွေကမူ ကိုအောင်မိုးကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်သေးပေ။

‘ဟောဒါက မန္တလေး တက္ကသိုလ်က ကထိက ဒေါက်တာ သက်ဆွေတဲ့၊ မောင်သက်ဆွေ ဒါက မောင်အောင်မိုး ဆိုတာလေ’

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က မိတ်ဆက်၍ ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုသက်ဆွေက ထလာကာ ကိုအောင်မိုးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျောင်းမှာတုန်းက တွေ့ဖူး သလိုလိုပဲ၊ လက်စသတ်တော့ မန္တလေးကကိုး’

‘မန္တလေးက မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ဇာတိကတော့ ရန်ကုန်ပဲ၊ ခုတော့ ကျွန်မတို့လို ရန်ကုန်တို့ မန္တလေးတို့မှာ နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ အထက်တန်းလွှာတွေကို တွေ့ရလွန်းလို့ မျက်စိ စပါးမွှေး စူးတယ် ဆိုပြီး အနီး စခန်းမှာ သွားနေတယ်လေ၊ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလိုပေါ့’

ခင်လှလှက ပြုံးစနဲနဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ခင်လှလှ နောက်ပြောင် ပြော သည်ကို သိသဖြင့် ကိုသက်ဆွေက ချိုသာစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဪ အနီး စခန်းမှာ နေသလား၊ အေးတော့ အေးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပျင်း စရာတော့ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပျင်းတယ် ပျော်တယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခွင့် မသင့် တော့ ဒီလိုပဲ တော်ရာ ချောင်မှာ ခိုရတာပေါ့’

‘ကျွန်တော်လည်း တော သဘာဝကို သဘော ကျတယ်၊ တောမှာ နေရ တာဟာ စိတ်ချမ်းမြေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

mgyoe.com

mg y o ကိုသက်ဆွေက ပြောလိုက်သည်။

အမှန်ကတော့ ကိုသက်ဆွေသည် လိုက်လျောညီထွေ ပြောလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ လူတစ်ဖက်သား အကြိုက်ကို လိုက်တတ်၍လည်း ကိုသက်ဆွေမှာ အပေါင်းအသင်းများ အလယ်တွင် မျက်နှာ ပွင့်လန်းသူ ဖြစ်နေပေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်၊ ခဏ တစ်ဖြုတ်လောက်သာ ကောင်းမှာပါ။ ကြာတော့လည်း ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်လာမှာပေါ့’

ခင်လှလှက ဝင်၍ ပြောလိုက်ပြီး အစေခံမလေး ကမ်းပေးလာသော လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး စက္ကူစုပ်တံကို လှပစွာ ကိုင်ကာ စုပ်နေ၏။

‘ကြာရင်တော့လည်း မပြောတတ်ဘူးပေါ့လေ၊ ရှမ်းပြည်နယ်က ရှုမျှော်ခင်းတွေ လှပြီး ရာသီဥတု ကောင်းတော့ ပျော်စရာ ကောင်းမလားလို့ပါ’

ကိုသက်ဆွေက ကိုအောင်မိုးကို တစ်လှည့် ခင်သီသီကို တစ်လှည့် ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုသက်ဆွေက စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေသဖြင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်မှာလည်း ငြိမ်၍ နေသည်။ ခင်လှလှမှာလည်း ကိုအောင်မိုးကို မစတော့ဘဲ ကိုသက်ဆွေကိုသာ အထင် ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ကိုသက်ဆွေကမူ အမေရိကန်ပြည် ကျေးတော ရှုခင်း သာယာပုံများကို ပြောပြနေပေသည်။

ကိုအောင်မိုးမှာလည်း ကိုသက်ဆွေ၏ အမေရိကန် ချီးမွမ်းခန်းကို နားထောင်ကာ ဘာမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။ ထ၍ ပြန်ချင်လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မရွေးဘဲ ထိုင်လျက်သားပင် ရှိနေပေသည်။

အမေရိကန် ကျေးတော ရှုခင်း သာယာ လှပပုံမှနေ၍ အမေရိကန် ပညာရေး စနစ် အကြောင်း ရောက်သွားကြပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြန်မာ ကျောင်းသားများ အကြောင်း ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောင်းသား ဘဝက လာတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်ကျောင်းသားတွေဟာ ဆရာကို ဆရာလို ရိုသေရမှန်း မသိကြဘူး၊ အရေးရှိရင် သမဂ္ဂ ဖွဲ့ပြီး ဆူပူဖို့လောက်ပဲ ကြည့်နေကြတာပဲ၊ ခုလည်း တန်းခွဲ တန်းချ စနစ် ဆိုတာကို ကန့်ကွက်နေကြပြန်ပြီ၊ တန်းခွဲ တန်းချ လုပ်မှ တက္ကသိုလ်ဟာ လူသန်ပြီး တက္ကသိုလ်နှင့် တူလာမှာပေါ့၊ ခုတော့ တက္ကသိုလ်ဟာ ဇရပ်နှင့် တူနေပြီ၊ လူပေါင်းစုံ လာတာပဲ’

ကိုသက်ဆွေက တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းသားတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို ဇိုကာ ခဲ့၍ ပြောနေသည်။

မဂ္ဂယောဂ်... နမူနာစာအုပ်
‘လူပေါင်းစုံတာတော့ မပြောနှင့်တော့၊ အိမ်ကို လာလာပြီး နေတဲ့ ဒိုဘီ ကုလားကတောင် သူ့ သားကို တက္ကသိုလ်မှာ ထားနေပြီ’

ခင်လှလှက မဲ့ရွဲ၍ ပြောလိုက်ပြီး လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှ ငွေလင်ပန်းထဲသို့ ချထားလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့် သဘောကတော့ တက္ကသိုလ်ကို လူတွေ များများ လာနေ ကြတာကို ကြိုက်တယ်၊ တက္ကသိုလ်ဟာ အထက်တန်းလွှာ သားသမီး တစ်စုရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ရှိုးပြတဲ့ ပြခန်းကြီး တစ်ခု မဖြစ်သင့်ဘူး’

ဗုံး ပေါက်ကွဲသလို ထွက်လာသော ကိုအောင်မိုး၏ စကားများကြောင့် ကိုသက်ဆွေမှာ အံ့အားသင့်သွားဟန် ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ပြန်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလို ဆိုရင်လည်း တက္ကသိုလ်ဟာ ပညာတတ်တွေကို ဘယ်မှာ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ’

ခင်လှလှကမူ ကိုအောင်မိုးဘက်သို့ မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့ လိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြောပေ။

‘ဪ ခါထက် လာမယ့် လဆန်း ၃ ရက်နေ့မှာ သီရဲ့ မွေးနေ့ ပါတီ လုပ်မလို့၊ အငြိမ့် ငှားရမလားလို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အမာစိန်ရဲ့ အငြိမ့် ဆို တာ နာမည် ကြီးလွန်းလို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း မကြည့်ဖူးသေးတာနှင့်’

‘ကောင်းတယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ အရင် တပ်မင်းကြီး ပြောင်းတုန်းက အမာစိန် အငြိမ့်နှင့်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှာ ကြည့်ဖူးတယ်၊ တော်တော် ကောင်းသားပဲ’ ကိုသက်ဆွေကရော ခင်လှလှကပါ ထောက်ခံကြသည်။ ကိုအောင်မိုးကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ ကိုအောင်မိုးသည် သည် စကားဝိုင်းထဲတွင် ကြာကြာ မနေချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထလိုက်၏။

ခင်သီသီကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ခင်သီသီ မျက်နှာ မှာ မသိမသာ ညှိုးနေသည်ဟု ထင်မိပေသည်။ ကိုအောင်မိုးက နှုတ်ဆက်ပြီး အထလိုက်တွင် ဦးငွေခင်မှာ ခြံထဲက လမ်းလျှောက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ သည်။

‘ဟေး မောင်အောင်မိုးပါလားကွ၊ မန္တလေး ရောက်နေတာ ဘယ်တုန်း ကလဲ’

ဦးငွေခင်က ကိုအောင်မိုးကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်နေပြီး ကိုသက်
ဆွေကိုမူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဦးငွေခင်က ကိုအောင်မိုးကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သလောက် ကို
သက်ဆွေကို ဝတ်ကျောတန်းကျေမျှသာ နှုတ်ဆက်သဖြင့်လည်း ခင်သီသီမှာ
ကိုသက်ဆွေကို အားနာသလို ဖြစ်နေပေသည်။

ကိုအောင်မိုးက ဦးငွေခင်နှင့် စကား အနည်းငယ် ပြောပြီး အားလုံးကို
နှုတ်ဆက် ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က လှမ်း၍

‘မောင်အောင်မိုးရေ၊ မင်း ညီမ သီသီ မွေးနေ့ကျရင် လာဖြစ်အောင် လာ
နော်၊ ဖိတ်စာလည်း ပို့လိုက်မယ်’

ကိုအောင်မိုး ပြန်သွားပြီး တော်တော် ကြာမှ ခင်လှလှနှင့် ကိုသက်ဆွေ
တို့ မရှေးမနှောင်း ပြန်သွားကြသည်။

ခင်သီသီသည် အပေါ်ထပ် သူ့ အိပ်ခန်းထဲသို့ တက်လာကာ ပြတင်း
ပေါက် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

လေပြည်သည် တညင်းညင်း တိုက်ခတ်လာပေသည်။ ပြတင်းပေါက်
အောက်နားတွင် ပွင့်နေသော ဆောင်တော်ကူး ပန်းရုံမှ ပန်းရနံ့တို့သည် သင်းပျံ့
နေသည်။ လမင်းသည် တိမ်လွှာတွေ ကြားထဲမှာ ပုန်းကွယ်နေပေရာ လရောင်
ငွေရည်များသည် ရွန်းလင်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ မှုန်မှိုင်းနေသည်ဟု ထင်ရ၏။
ကြယ်ပွင့်များကြောင့် ကောင်းကင်သည် ငွေဇာမှော်ပွင့်တို့ ပေါက်ကြိထားသော
ပိုးကတ္တီပါ တစ်စကို ဖြန့်ကျင်းထားသလို ရှိပေသည်။

ခင်သီသီသည် တစ်ဖက်ရှိ ဦးငွေခင်နှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ အခန်းဘက်
ဆီမှ တီးတိုး ပြောသံများကြောင့် နားစွင့်လိုက်သည်။ သဲကွဲစွာ မကြားရသော်
လည်း သူ့ကိစ္စကို တိုင်ပင်နေကြမှန်းကိုကား ခွဲခြား၍ ရပေသည်။

‘မင်းဟာ မာန ဆိုလို့ ရွေးစေ့လောက်မှ မရှိဘူး၊ ကောင်မလေးကို ဗန်း
ပြပြီး မောင်သက်ဆွေကို မြို့ဆွယ်နေတယ်လို့ အများက ထင်ကြရင် ဘယ်
လောက် ရှက်စရာ ကောင်းမလဲ ထို့’

‘ကျွန်မက ဘာများ စကား လွန်သေးလို့လဲ ကိုခင်ရဲ့’

‘စကား မလွန်ပေမဲ့ မင်း လုပ်တာ ဟုတ်သလားကွ၊ မွေးနေ့ ပါတီက
ဘာလုပ်ရအောင် လုပ်ရတာလဲ၊ မွေးနေ့ ပါတီ မလုပ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊
လုပ်ရင်လည်း တော်ရုံတန်ရုံ လုပ်ရောပေါ့၊ လူတွေ ဖိတ်ပြီး ကျုပ် သမီး’

အသက် ၂၁ နှစ် ရှိပြီတော့၊ ဈေး များများ ပေးနိုင်မယ့်လူ ရမယ် ဆိုတာမျိုး နှင့် မတူဘူးလား၊ သူ ကြိုက်တဲ့လူ သူ ယူပါစေ၊ တို့နှင့် ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနှင့် ပေါင်းရမှာ၊ ပိုက်ဆံ ရှိရှိ မရှိရှိ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတယ်၊ ပညာ အသင့်အတင့် ရှိပြီး စဉ်းစားဉာဏ် ရှိတယ်၊ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းမယ် ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အခုတော့ မင်း လုပ်ပုံက..’

ဦးငွေခင်၏ အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာ၏။

‘တိုးတိုး ပြောပါတော့၊ ကိုခင် အလိုသာ ဆိုရင် ကျုပ် သမီးတွေ ဘယ် တော့မှ လင်ကောင်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟေ လင်ကောင်း ရဖို့ တွေးပူတယ် ဆိုတာက သမီး မကောင်းတဲ့ မိဘ တွေ တွေးပူတဲ့ အတတ်ကွ၊ ငါ့ သမီးဟာ အရည်အချင်း ရှိတဲ့ သမီးကောင်း တစ်ယောက် ဆိုရင် လင်ကောင်း လိုက်ရှာနေစရာ မလိုဘူး၊ မယားကောင်း ကို လိုက်ရှာတဲ့ လူက လာလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ ပူစရာ မလိုဘူး၊ ခုတော့ သမီး လင်ကောင်း ရချင်လို့ လိုက်ရှာလွန်းအားကြီးတော့ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ၊ ခု သမီးတွေ အတွက် မင်း ယောက်ျား အရှာကောင်း လို့ ရီရီ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီလဲ’

‘တော်ပါ၊ ဒါ မဆိုင်ပါဘူး’

နောက်တော့ တတွတ်တွတ်သာ ကြားရသည်။ ဘာမျှ မသဲကွဲတော့ပေ။

ကိုသက်ဆွေသည် မီးခိုးရောင် ဖိယက် ကားကလေးကို ဘူတာကြီးရှေ့ ကားရပ်သော နေရာတွင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဘူတာ ဂိတ်ဝသို့ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ဘူတာဝတွင် မြင်းလှည်းများ၊ ဆိုက်ကားများ၊ သုံးဘီး တက္ကစီကားများနှင့် ဂျစ် တက္ကစီကားများကို တွေ့ရ၏။

ကိုသက်ဆွေသည် တက္ကသိုလ်ဘက်တွင် အိမ် တစ်လုံး ရထားပြီး ရန်ကုန်က သူ့ ကားကလေးကို ယူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့ အိမ်တွင် သူနှင့် သူ့တပည့် အစေခံ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပေသည်။ ကိုသက်ဆွေသည် သည်လို တစ်ယောက်တည်း ထီးထီး နေရသည်ကို သဘောကျ၏။ မိဘတွေနှင့် ခွဲနေသည့် အကျင့် ရှိသဖြင့်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် နေစ ရှိနေပေသည်။

အမှန်ကတော့ ကိုသက်ဆွေသည် အသက် ၃၀ နားသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း မိဘနှင့် နေရသည် ဟူ၍ မရှိပေ။ ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား နေခဲ့ရပြီး စစ်ကြီး ဖြစ်လာ၍ အိန္ဒိယသို့ မိဘများနှင့် အတူ ပါသွားသော အခါတွင်လည်း မိဘများက ဆင်းမလားတွင် နေ၍ သူ့ကိုမူ ဒါဂျီလင်သို့ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ပို့ထားလေသည်။ စစ် ပြီး၍ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်လည်း ကျောင်းဆောင်မှာပင် နေခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ ရပြီးနောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်ယေး တက္ကသိုလ်တွင် ပါရဂူ ဘွဲ့ကို ရရန် အတွက် လေးနှစ်မျှ နေခဲ့ရသည်။

ယေးမှ ပြန်လာပြီး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် လက်ထောက် ကထိက လုပ်စဉ်ကလည်း အိမ်မှာ မနေဘဲ ကျောင်းမှာပင် နေခဲ့ပြီး အိမ်သို့ တစ်ပတ် တစ်ခါလောက်သာ ပြန်တတ်လေသည်။

မန္တလေး တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းလာသည့် နောက်တွင်မူ အိမ်သို့ ကျောင်းပိတ်မှသာ ရောက်တော့လျက် တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများ အလည်အပတ် လာသည်နှင့် ကြုံလျှင် ရန်ကုန်ကို မရောက်တော့ဘဲ မေမြို့ကို သွား၍သာ နေခဲ့ပေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ဘူတာရုံ ဂိတ်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့် အပြာရောင် အိုပယ် ကားကြီး တစ်စီး
လျှောခနဲ ရပ်လာကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မောင်မောင်လတ်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

‘ဟေ့ ကိုသက်ဆွေ၊ ဘယ်သူ့ လာကြိုတာလဲ’
မောင်မောင်လတ်က ကားပေါ်မှ အဆင်း လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘ဟာ အစ်ကိုကြီးပါလား၊ မေမေ့ လာကြိုတာ’
ကိုသက်ဆွေက မောင်မောင်လတ်ကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
မောင်မောင်လတ်မှာ ကိုသက်ဆွေထက် လပိုင်းမျှလောက်သာ ကြီးသော်
လည်း တခြား အရာရှိများ ခေါ်သလို ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟု လွယ်လွယ် ခေါ်ခဲ့
သည်။

‘အဘွားကြီး တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးကော ဘယ်သူ့ လာကြိုတာလဲ’

‘မမကို လာကြိုတာ၊ ဒီ ရထားနှင့် ပါမယ်လို့ သံကြီး ရတယ်’

‘ဪ မင်းကြီး ကတော်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မမနှင့် သိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရန်ကုန်မှာတုန်းက တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ မင်းကြီး
ကော မပါဘူးလား’

‘ဟာ သူကတော့ မပြောနှင့်တော့၊ ယားလို့တောင်မှ ကုတ်အားတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ခု အစိုးရ စီမံကိန်းတွေနှင့် လုံးထွေးနေတာပဲ၊ ကိုကိုနှင့်ကော သိတယ်
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မင်းကြီးကိုတော့ မြင်ဖူးပါတယ်၊ တစ်ခါက သာသနာ့ ရိပ်သာ
မှာ ဖေဖေနှင့် ဒီဋ္ဌေဒီဋ္ဌမိတ္တံကို ဆွေးနွေးတုန်း ခဏပါပဲ၊ မင်းကြီးက ဘာသာ
ရေး တော်တော် လိုက်စားဟန် တူတယ်’

‘ဟာ ဘာသာရေး လိုက်စားတာတော့ မပြောပါနှင့်၊ အားရင် ကမ္မဋ္ဌာန်း
ထိုင်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်တောင် တစ်ခါ အထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်ခဲ့ရသေးတယ်’

‘လေ့ကျင့်ခန်း တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ ဟော မီးရထား ဝင်လာပြီ’

ကိုသက်ဆွေက အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သံလမ်း မီးတိုင်များ
မှ မီးစိမ်း ပြ၍ နေလေပြီ။ သံလမ်းများသည် တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်လာကြလေ
သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အလုပ်သမားများ၊ မီးရထား အမှုထမ်းများ၊
အကြို လာသူများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပေသည်။

မီးရထားကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာရာက ရှုခနဲ လောဘရိတ် မြည် လိုက်သံနှင့် အတူ ထိုး၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဂတ်ဗိုလ်သည် အလံစိမ်းကို ကိုင် ကာ ဂတ်တွဲထဲမှ ခုန်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းတွဲ စက်ခန်းမှ စက်မောင်းသူက စက်ခေါင်းထဲမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်ပြီး ဂတ်ဗိုလ်၏ အချက်ပြ အလံကို လှမ်း ၍ ကြည့်နေလေသည်။

စူးရှသော ဥဩသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်က လူအုပ်ကြီးသည် မီးရထားတွဲများ အနားသို့ တိုး ဝှေ့ ကပ်လာကြပြီး အလုပ်သမားများက ကုန်တင်သော လက်တွန်းလှည်းများ ကို အပြေး တွန်းလာကြသည်။

မီးရထားထဲမှ ခရီးသည်များကလည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုးဝှေ့ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလာကြလေသည်။ မီးလောင်နေသော သစ်တုံး တစ် တုံးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ပိုးပရွက်များကဲ့သို့ပေတည်း။

ကိုသက်ဆွေနှင့် မောင်မောင်လတ်သည် လူအုပ် ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကာ အထူးတွဲများဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

‘ဆရာ၊ ဆရာ မေမေ ဟိုတွဲမှာ ပါတယ် ဆရာ’

သားရေ သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို မနိုင့်တနိုင် ဆွဲသွားသော လူရွယ် တစ်ယောက်က အနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း လှမ်းအော်သွားသည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် တုန်းက တပည့် ဖြစ်ဖူးသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ ကိုသက် ဆွေသည် ကျောင်းသား ညွှန်ပြသွားသော အထူးတွဲများဆီသို့ လူအုပ် ကြား ထဲမှ တိုးဝှေ့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မောင်မောင်လတ်မှာ လူအုပ် ကြားထဲတွင် ညပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကိုသက်ဆွေသည် ကျောင်းသား ညွှန်ပြလိုက်သော အထူးတွဲကို လှမ်း၍ တက်လိုက်သည်။

သူက လှမ်း အတက်လိုက်တွင် ရထားတွဲမှ မိန်းမပျို တစ်ဦး ဆင်းလာ သည်နှင့် ကြုံနေသဖြင့် လှမ်းထားသော ခြေလှမ်းကို ပြန်၍ ရပ်သိမ်းပြီး ရှောင် ပေးလိုက်ရသည်။

မိန်းမပျို၏ အသားမှာ ဝင်း၍ ဥနေသည်။ ဆံနွယ်များကို ရွှေတလင်း ပြင်လို လှပသော နဖူးပြင်၏ ညာဘက် အစွန်တွင် ဝဲချထားသည်။ စင်ရော် တောင်လို ဝိုက်ကွေး စိမ်းဖန့်သော မျက်ခုံးများ အောက်မှ မျက်တောင်များ ကြားတွင် မှောင်မင်ရောင် စွဲသကဲ့သို့သော ရှည်လျား ကော့သွယ်သော မျက်

လုံးရွဲကြီးများကလည်း ဝန်းစက် ညှိရိကာ တဖိတ်ဖိတ် ရွန်းလင်းနေကြသည်။ နှုတ်ခမ်း အစုံမှာ ပြေပြေ နီရဲကာ မသိမသာ စုထားဟန် ကြားထဲမှ ပြီးတော့ မလို ရယ်တော့မလို ဖြစ်နေလေရာ ပန်းကြာပခံ ငုံ့အဖူးလို ကြည့်၍ လှပနေသည်။ ဝင်းစက် အိသွေးသော ပါးမို့မို့ပေါ်တွင် ပန်းနုသွေး စို့နေသဖြင့် နူးညံ့ ပါးလွှာသော စကားဝါ ပွင့်ဖတ်ပေါ်တွင် နှင်းဆီရည် ပက်ဖျန်းထားသည်နှင့် တူနေ၏။ ပန်းလွှာပေါ်တွင် ပွင့်ဖတ်ကြောကလေးတွေ ပေါ်သလို သွယ်နွဲ့ ကြော့ရှင်းသော လည်တိုင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးတွေ ပေါ်နေကြသည်။

သပြေသီး မှည့်ရောင် စပတ်ကလင်း နိုင်လွန် လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထား၍ နူးညံ့ အိစက်သော ပခုံးသားများမှာ ပွတ်လုံး ခံထားသလို ဝင်းနေပေသည်။ နိုင်လွန် အင်္ကျီထဲမှ အိဖြိုးသော ရင်မို့မို့သည် လည်းကောင်း၊ သွယ်လျသော ခါးနွဲ့နွဲ့သည် လည်းကောင်း၊ နီညိုရောင် ဂျော့ဂျက် လုံချည် အောက်မှ အိစက် ကားစွင့်သော တင်နှင့် လုံးချော ဖြောင့်စင်းသော ပေါင်တံများသည် လည်းကောင်း ကောက်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ ရေးပြထားသော ပန်းချီကား တစ်ကား လို လှပ နေပေသည်။

ခုံမြင့် ဖိနပ် အနီကို စီးထားသဖြင့် ခြေဖမိုးများ ခြေချင်းဝတ်မှ ပြေပြေ လျှောဆင်းလာပုံမှာ ကနုတ်ပန်းနွယ် တစ်ခက်နှင့် တူပေသည်။ ခြေသည်များ နီရဲအောင် ညီညာစွာ ဆိုးထားလေသည်။ ရဲဝံ့ ဝင့်ကြွားသော အလှနှင့် လိုက်လျော့ ပြေပြစ်အောင် ဆင်ယင်ထားသော အဆင်အယင်ပေတည်း။

မိန်းမပျိုသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ဂိုယာ ရေမွှေးနံ့များ မွှေးကြိုင်နေသည်။

မိန်းမပျို ဆင်းသွားတော့မှ ကိုသက်ဆွေက တွဲပေါ်သို့ လှမ်းတက် လိုက်သည်။ လှမ်းတက်ပြီးနောက် ကိုသက်ဆွေသည် မိန်းမပျိုကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိန်းမပျိုကလည်း လက်ကိုင်အိတ် အနီကလေးကို လက်မောင်းတွင် ချိတ်ထားလျက်က လည်တိုင်ကလေး ငဲ့၍ နောက်ပြန် ကြည့်သည်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံနေသည်။

မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးရွဲကြီးမှာ အရည် လဲနေကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ ကိုသက်ဆွေနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည့် တစ်ခဏတွင် မိန်းမပျိုသည် နီရဲသော နှုတ်ခမ်းစုံကို စု၍ ပြီးဟန် ပြုလိုက်ပြီးမှ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝှေ့ကာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ရှာဟန်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

mgv.com

ကိုသက်ဆွေသည် အထူးတွဲထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကိုသက်ဆွေ၏ မိခင် ဒေါ်ချစ်ချစ်မှာ ပြတင်းပေါက်နားက ခုံတစ်ခုံတွင် ထိုင်နေရာက ကိုသက်ဆွေကို မြင်၍ ထလိုက်စဉ် ကိုသက်ဆွေသည် မိခင် ဒေါ်ချစ်ချစ် ရှိရာ ထိုင်ခုံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

‘မေမေ ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်း ရတယ်နော်’

ဒေါ်ချစ်ချစ်က သားကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ရပါတယ် မေမေရဲ့၊ ရလို့ လာကြိုဖြစ်တာပေါ့၊ မေမေကော နေကောင်း တယ်နော်၊ ဖေဖေကော အလုပ် သိပ် များနေသလား’

ရထားတွဲ အပြင်ဘက်မှ စကား ပြောနေသော မိန်းမ အသံ တစ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကိုသက်ဆွေက စကား ပြောရင်း နားစွင့်ထားလိုက်သည်။ အသံ သာပုံကို ထောက်လျှင် စောစောက ဆင်းသွားသော မိန်းမပျို၏ အသံ ဖြစ်ရ မည်ဟု တွက်ထားလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ ခင်မေ ငါ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲက အော်ဒီကလုံးဘူး ပေး စမ်း၊ ခရီး မသွားတာ ကြာလို့လား မသိပါဘူး၊ မူးနောက်နောက်နှင့်’

စောစောက တံခါးဝတွင် တွေ့ခဲ့သော မိန်းမပျိုသည် တွဲထဲသို့ ပြန်၍ တက်လာသည်။

‘မမရေ၊ အိမ်က လာကြိုတဲ့ လူနှင့် တွေ့ပြီလား၊ ကြီးကြီးတော့ တွေ့ပြီ ကွယ့်၊ ဟောဒါ ကြီးကြီး သားပဲ၊ မန္တလေး ကောလိပ်မှာ ကထိက လုပ်နေတယ်၊ မောင်သက်ဆွေတဲ့’

မမ ဆိုသူ မိန်းမပျိုက မောင်သက်ဆွေကို မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် တစ် ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ဟန် အတိုင်း နှုတ်ခမ်းများ စု၍ ပြုံးရင်း ခေါင်း ညိတ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကာ နှမ်းနယ်ဟန်ဖြင့်

‘မတွေ့သေးပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ သံကြိုးမှ ရရဲ့လား မသိပါဘူး’

သည်တော့မှ ကိုသက်ဆွေသည် မောင်မောင်လတ်နှင့် ရပ်ချင်း ဆင်သလို လို ရှိသည်ကို သတိ ထားလိုက်မိ၏။

‘ဪ မမကို ရန်ကုန်မှာတုန်းက တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေ့ဖူးတယ်၊ အစ်ကို ကြီး လာကြိုပါတယ်၊ ရထား ဆိုက်မှ ကျွန်တော်နှင့် ကွဲသွားကြတာပါ၊ ကျွန် တော် ရှာပေးပါ့မယ်’

ကိုသက်ဆွေက မမကို ပြောလိုက်ပြီး ထလိုက်သည်။

သည်တော့မှ မမက ကိုသက်ဆွေကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး

mgjoe.com

ကျေးဇူးပါပဲ မောင်သက်ဆွေရယ်၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ မမတော့ မောနေပြီ၊ မောင်သက်ဆွေကိုတော့ မမ သိပ် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးက တစ်လမ်းလုံး သူ့သား အကြောင်း ပြောလာလို့တော့ သိနေပါပြီ'

မမက ဒေါ်ချစ်ချစ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့အား မောင်သက်ဆွေဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်သည်ကို ကိုသက်ဆွေ သတိထားလိုက်မိသည်။ ကိုသက်ဆွေက ပြီး၍ အပြင် ထွက်မည် အပြုတွင် ပလက်ဖောင်း လူအုပ်ကြားထဲမှ ရထားဆီသို့ လျှောက်လာနေသော မောင်မောင်လတ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

'ဟော ဟော ဟိုမှာ ဟိုမှာ'

ကိုသက်ဆွေက လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် မမသည် မောင်မောင်လတ် တွဲပေါ် တက်လာသည် အထိ မစောင့်တော့ဘဲ အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီး နှုတ်ဆက်နေသည်။

မမ၏ သွားဟန် လာဟန်မှာ ခိုမကလေးလို ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ် လှပေသည်။ ကိုသက်ဆွေသည် မောင်မောင်လတ်နှင့် စကား ပြောနေသော မမကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးမှ ဒေါ်ချစ်ချစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ချစ်ချစ်ကလည်း မမတို့ မောင်နှမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာမှ သူ့ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

'ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ချစ်စရာကလေးကွယံ၊ အသားကလေးတွေများ နုနေတာပဲ၊ ရန်ကုန်တုန်းက မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ဘူတာ လိုက်ပို့ပြီး မေမေနှင့် ထည့်လိုက်တာ၊ မေမေလည်း သူ ပါတော့ အပျင်း ပြေတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းကို လွမ်းတော့ မင်း အကြောင်းကို တစ်လမ်းလုံး သူ့ပဲ ပြောလာရတာပဲ၊ မင်းကော နေကောင်းရဲ့လား၊ အသားတော့ နည်းနည်း ညှိသွားတယ်၊ ညှိမှာပေါ့လေ၊ မန္တလေးက သိပ် ပူတာ'

'ကဲ မေမေ အိမ် ရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြတာပေါ့၊ မေမေလည်း ပင်ပန်းလှရောမယ်'

ကိုသက်ဆွေက အလုပ်သမားများကို ခေါ်၍ ပစ္စည်းများကို အချခိုင်းလိုက်သည်။

မမသည် ရထားပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကာ

'တွေ့ပြီ ကြီးကြီးရေ၊ မောင်မောင်လတ် ဟိုဘက် တွဲမှာ မြင်လိုက်တယ် ထင်လို့ သွားရှာနေသတဲ့၊ ကြီးကြီးတို့လည်း မဆင်းကြသေးဘူးလား၊ အိမ်

mgjoe.com

m ရောက်မှ သားနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြရောပေါ့၊ ကြီးကြီးက သားနှင့် တွေ့တော့ လမ်းတုန်းက သား အကြောင်း ပြောပြီး အလွမ်း ဖြေခဲ့ ရတာ ခုတော့ အလွမ်း ပြောရောပေါ့’

မမက ပုံပုံကလေး ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ကြီးကြီးကတော့ သားနှင့် တွေ့ရလို့ အလွမ်း ပြောသွားပါပြီ၊ မမက တော့ ခုမှ အတိုးချပြီး လွမ်းပေတော့၊ ဪ မမမှာ ခုနစ်နှစ် သားလေး တစ် ယောက် ရှိတယ် သားရဲ့၊ ဒီတစ်ခါပဲ သားနှင့် ခွဲဖူးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ မမကလည်း တစ်လမ်းလုံး သူ့သား အကြောင်း ပြော၊ မေမေကလည်း မင်းအကြောင်း ပြော ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျလာကြတယ်’

ဒေါ်ချစ်ချစ်က မမကို ပြောပြီး ကိုသက်ဆွေဘက်ကိုပါ လှည့်ပြောလိုက် ၏။

‘ဟုတ်တယ် မောင်သက်ဆွေ၊ ကြီးကြီးက မောင်သက်ဆွေ အကြောင်း ပြော၊ မမက တူးတူး အကြောင်း ပြောနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျလာ လိုက်ကြ တာ တစ်လမ်းလုံးပဲ’

မမကပါ ကိုသက်ဆွေကို ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ မမ၏ အပြုံးမှာ နှစ်လို ဖွယ် ကောင်းသော အပြုံးပေတည်း။

‘ကဲ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ် ရောက်ကုန်ပြီ၊ သွားကြဦးစို့’

မောင်မောင်လတ်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရပ်၍ ခေါ်လိုက်သဖြင့် မမက မောင်မောင်လတ်နှင့် ဒေါ်ချစ်ချစ်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ကိုသက်ဆွေတို့ သားအမိကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသည်။

မမ၏ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ တောင့်တင်း စိုပြည်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက် အောင် ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်လှပေ၏။ ရေမွှေးနံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့၍ ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

‘မင်းကြီး ကတော်က ချစ်စရာကလေး’

ဒေါ်ချစ်ချစ်က ပြောလိုက်သည်။ သည် စကားလုံးများမှာ ကိုသက်ဆွေ ပြောချင်သော စကားလုံး ဖြစ်ပါ၏။ ကိုသက်ဆွေသည် စိုပြည် လှပသော မမ ကို မျက်စိ တစ်ဆုံး ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်လတ်နှင့် အတူ မမ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ

‘ကဲ မေမေတို့လည်း သွားကြစို့၊ မင်း ကားကော အပြင်ဘက်မှာလား၊ ဟဲ့ ခင်မေ၊ လာ ဘာငေးနေတာလဲ’

ဒေါ်ချစ်ချစ်က အိမ်ဖော် မိန်းကလေးကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ကို သက်ဆွေက ဒေါ်ချစ်ချစ်ကို တွဲခေါ်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော် မလေးက ဒေါ်ချစ်ချစ်၏ လက်ကိုင်အိတ်၊ မှီအုံး စသည်တို့ကို ပိုက်၍ နောက် မှ ဆင်းလိုက်လာသည်။

ကိုသက်ဆွေတို့ သားအမိ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူအုပ်ကြီးမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မီးရထား နောက်တွဲများဘက်သို့ ပြေးသွားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဂတ်ဗိုလ်နှင့် ရုံပိုင်တို့လည်း ပျာယီးပျာယာဖြင့် မီးရထား နောက်တွဲများဘက်သို့ ပြေးသွား နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ခဏ ကြာမှ လူ အချို့ ပြန်လာကြကာ

‘ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရစရာ မရှိတော့ဘူး၊ သူ ဘာသာ သူ လဲချတယ် ပြောတာပဲ’

ခရီးသည်များမှာ ကိုယ့် ထင်မြင်ချက်ကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြော လာကြသည်။ လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူ ညပ်ပါလာသော မောင်မောင်လတ်နှင့် မမတို့ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်နေပုံ ရလေသည်။

လူအုပ်ကြီး ပြိုဆင်းလာသဖြင့် သူတို့သည် ကိုသက်ဆွေတို့ ရှိရာ တွဲဘေး နားတွင် လာ၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကိုသက်ဆွေနှင့် မောင်မောင်လတ်သည် ဒေါ်ချစ်ချစ်၊ မမနှင့် ခင်မေတို့ ကို တွဲပေါ်သို့ ပြန်တက်စေကာ လူအုပ်ကြီး ပြိုဆင်းသည့်ဘက်သို့ လိုက်သွား ကြလေသည်။

မီးရထား နောက်တွဲများဘက်တွင် မီးရထား အလုပ်သမား တစ်ဦးမှာ နောက်ဆုတ်လာသော ခေါင်းတွဲက ကြိတ်သွားသဖြင့် သွေးသံ အလိမ်းလိမ်း ဖြင့် လဲကျနေသည်။

လူအုပ်ကြီးက သံလမ်းဘေး အလောင်းနားတွင် ဝိုင်းအုံနေကြလျက် ရှိ ပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။ အချို့ အရက် မူး၍ လဲကျ သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ အချို့ကမူ သတ်သေသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဘယ် သတင်းကို အမှန်ဟုတော့ ရေရေရာရာ မသိကြပေ။

ကိုသက်ဆွေနှင့် မောင်မောင်လတ်တို့ ပြန်မလာမီ ဒေါ်ချစ်ချစ်နှင့် မမ တို့မှာ သတင်းကို ကြားပြီးပေပြီ။

mgjoe.com

မဟာ မြင်လို့ မကောင်းပါဘူး မမရာ၊ ပေါင်နှင့် မျက်နှာကို နှစ်ဖက် ကြိတ်သွားတာ'

မောင်မောင်လတ်မှာ ပြန်ပြောရင်း မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားလေသည်။ ကို သက်ဆွေကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ နုပျို ခံညားသော သူ့ မျက်နှာ မသာမယာ ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

'ကြီးကြီးရယ် ကျွန်တော်ဖြင့် သွားကြည့်မိပြီးမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ တယ်၊ မိန်းမက ယောက်ျားကို အတင်း ဖက်ဖက်ပြီး ငိုလို့၊ ကလေးတွေက တော့ ဘာမှန်း မသိရှာဘူး၊ လူတွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး ငိုနေတယ်၊ ခများမှာ လင် လုပ်စာ အပေါ်မှာ မှီခိုနေရတော့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခ ရောက်ရှာမလဲ မသိဘူး'

မောင်မောင်လတ်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောပြနေသည်။

မမသည် နီရဲသော နှုတ်ခမ်း အစုံကို ဟကာ မျက်လုံး ကလယ် ကလယ် ဖြင့် နားထောင်နေ၏။ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းများ ကြားမှ ညီညာ ဖြူဖွေးသော သွားများကို မြင်ရပေသည်။

'မိန်းမ လုပ်တဲ့ လူကို သနားပါတယ် မောင်မောင်လတ်ရယ်'

မမက သက်ပြင်းကို ရှိုက်၍ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ ကို သက်ဆွေသည် မမကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တွဲအောက်သို့ ဆင်း သွားလေ၏။

'မေမေ ခဏနော်၊ ကျွန်တော် ခု ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်'

ကိုသက်ဆွေသည် တွဲနောက်ပိုင်းသို့ လူအုပ်တွေ ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့၍ ထွက်သွားလေသည်။

ခဏ ကြာ၍ ကိုသက်ဆွေ ပြန်ရောက်လာသော အခါ မောင်မောင်လတ် မှာ မန္တလေး အကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။

'ကဲ မေမေ သွားကြစို့'

ကိုသက်ဆွေက ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ချစ်ချစ်၊ မောင်မောင်လတ်၊ မမနှင့် အိမ်ဖော်မကလေးပါ ဆင်းလာကြသည်။ ရှေ့မှ ကိုသက်ဆွေနှင့် ဒေါ်ချစ်ချစ်က လျှောက်လာပြီး နောက်မှ မောင်မောင်လတ်နှင့် မမ လိုက်လာကြသည်။

ဘူတာ ဂိတ်ဝန်း အရောက်တွင် မီးရထား အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး အပြေး လိုက်လာကာ

'ဒီမှာ ခင်ဗျာ၊ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သမဂ္ဂဝင် အလုပ်သမား အတွက် ငွေ နှစ်ရာ ထည့်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်

mgyoe.com

m လောကံ သိပါရစေ၊ ပြီးတော့ ဒီ ငွေကို ဘယ်လို အသုံးပြုစေချင်သလဲ ဆိုတာ ကလေးလည်း အမိန့် ရှိပါ။

ကိုသက်ဆွေက မီးရထား အလုပ်သမား သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်ကို လှည့် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကာ

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ အမည် မဖော်လိုသူ တစ်ဦးလို့ပဲ ထည့်လိုက်ပါ၊ ကျန် ရစ်တဲ့ မိန်းမနှင့် ကလေးကို ထောက်ပံ့ချင်လည်း ထောက်ပံ့ပေါ့ဗျာ’

‘ဟေး ကိုသက်ဆွေ၊ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျား ငွေ သွားထည့်တာကိုး၊ အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း ရုံးကနေပြီး အထည့်ခိုင်းလိုက်ရမယ်၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ကဲ ကြီးကြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

မောင်မောင်လတ်နှင့် မမသည် ဘူတာရုံ ရှေ့သို့ သူတို့ ကား ဝင်လာ သည် အထိ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ကိုသက်ဆွေတို့ ကားမှာ ထွက်ခွာ သွား လေသည်။

‘နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ကျုပ်တော့ သဘော ကျတယ်၊ ဘာ ဝေဒနာမှ ခံမနေရတော့ဘူး၊ သေ ရင်တော့ ဒီလို သေတာကမှ ခပ်ကောင်းကောင်း ရှိသေး’

သူတို့ အနားက ဖြတ်သန်းသွားကြသူများက ထင်မြင်ချက်တွေ အမျိုး မျိုး ပေးသွားကြလေသည်။

မော်တော်ကား ဆင်ဝင်ရှေ့ ရောက်လာသဖြင့် မောင်မောင်လတ်နှင့် မမ သည် ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

မမသည် ကားပေါ်တွင် စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်လာလေသည်။

‘ဟင် မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား’

မောင်မောင်လတ်က မမကို ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

‘ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ခုတင်က ကိစ္စ ကြားရတာ မမ ရင်ထဲမှာ ကတုန် ကယင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ မမ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သွားတုန်း လာတုန်း ဒါမျိုး တွေ့ရတာ နိမိတ် မကောင်းဘူး’

‘အို မမကလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိ တွေးနေတယ်၊ ကဲပါ အဲဒီ ကိစ္စ အသာ ထားပြီး ကျွန်တော့် ကိစ္စကိုသာ..’

‘ဒါထက် မောင်သက်ဆွေနှင့် မင်းနှင့် သိတာ တော်တော် ကြာပြီလား’

မမက စကား မဆုံးခင် ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ကြာပါပြီ၊ ကျောင်းမှာ ကတည်းက တွေ့ဖူးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ထက် တော့ နည်းနည်း ဂျူနီယာ ကျတယ် ထင်တယ်၊ ခု ခင်သီသီနှင့်..’

‘မမ သိပါတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး မင်း ကိစ္စ၊ မင်းက စာ တစ်စောင် ပေ တစ်ဖွဲ့ ရေးလိုက်လို့ ငါ လိုက်သာ လာရတယ်၊ ဘာမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ကိုကိုတောင် လိုက်လာမလို့ မအားတာနှင့် နေရစ်ခဲ့တာ’

‘အင်း ကျွန်တော့် ကိစ္စကတော့ မမပဲ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ် ထင်လို့ ခေါ် ရတာပဲ’

‘ပြောစမ်းပါဦး မင်း ကိစ္စကို’

မောင်မောင်လတ်က ခြင်းချန်သင့်သည်ကို ခြင်းချန်ကာ သူနှင့် ခင်ရီရီ တို့ ကိစ္စကို ဇာတ်ကြောင်း ပြန်လေ၏။ အိမ်ရောက်လျှင် မောင်မောင်လတ်မှာ ထမင်း မစားတော့ဘဲ အစည်းအဝေးသို့ ထွက်သွားလေ၏။

၁၂

မမသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှသော သူ့ မောင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်လတ်တို့ မန္တလေး ပြောင်းလာမှ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးသေးသဖြင့် အိမ် အဆင်အပြင် အနေအထားကို အကဲ ခတ်နေမိသည်။

အစိုးရက သိမ်းထားသော တိုက် ဖြစ်သဖြင့် တိုက်မှာ ခေတ်ဆန်၍ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်။ ဧည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်များမှာ မှန်တံခါး တပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကြီးများ ဖြစ်၍ လင်းနေပေသည်။

ခင်ရီရီမှာ ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာ တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အလတ် မိုမိုကို စာသင်ပေးနေသည်။ မိုမိုသည် စာသင်ရင်း ရင်ဘတ် ကြယ်သီးကို ဆွဲဖြုတ်နေသည်။ ခင်ရီရီက ကြယ်သီးကို မကိုင်ဖို့ ပြောသည့် အခိုက်ကလေးတွင်သာ ငြိမ်ငြိမ် နေသော်လည်း ခဏ ကြာလျှင် ကြယ်သီးကို ဆွဲဖြုတ်နေသည်။

ခင်ရီရီသည် မောင်မောင်လတ်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်း ဖြစ်သဖြင့်သာ မမအလည် လာမည့် ကိစ္စကို ဘာမျှ မဆိုင်သလို စပါးရေပိတ် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်ကမူ မောင်မောင်လတ်ကို စိတ်ဆိုး၍ မမကို အတွေ့ မခံဘဲ နေလျှင် သူ့ဘက်က ရိုင်းရာကျမည်ကို စိုးရိမ်မိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘူတာသွားကြိုတုန်းက မလိုက်ဘဲ မေမေတို့ အိမ် သွား၍ ရှောင်နေခဲ့သော်လည်း မောင်မောင်လတ်တို့ ပြန်မလာမီကလေးတွင်ပင် အိမ်သို့ ပြန်လာကာ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်နေလေသည်။ မိုမိုကို စာသင်ပေးနေသဖြင့်လည်း မောင်မောင်လတ်တို့ စီးလာသော မော်တော်ကားသံကို မကြားလိုက်မိပေ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ခြေသံကို ကြား၍ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော မမကို မြင်ရသည်။

‘ဟင် မမ၊ ရီတောင် မသိလိုက်ဘူး’

ခင်ရီရီက မမဆီသို့ သွားကာ မမ၏ ခါးကို သိမ်းကျုံး ဖက်လိုက်သည်။

mgyoe.com

မဂ္ဂယောဂီယံ ခုလေးတင်ပဲ ရီ၊ မောင်မောင်လတ်တော့ အစည်းအဝေး ရှိလို့ ဆိုပြီး ကားပေါ်ကတောင် မဆင်းတော့ဘူး ပြန်ထွက်သွားလေရဲ့၊ ကလေးတွေကော ' ရှိပါတယ်၊ မိုမိုရေ ကြီးကြီး လာတယ်ဟေ့၊ ချိုချိုကိုလည်း ခေါ်လိုက်' ခင်ရီရီက လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများကမူ သူတို့ ကိစ္စကို မမ သိပြီးလေပြီလားဟု အကဲခတ်လျက် ရှိသည်။

'ဟေ့ မိုမိုလားဟေ့၊ ကြည့်စမ်း ထွားလာလိုက်တာ၊ လာစမ်း လာစမ်း၊ ကြီးကြီးဆီ လာစမ်း'

မမက လက်ပွေ့အိတ် အနီကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး မိုမိုကို ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်နေ၏။ ခင်ရီရီမှာ မမ၏ ပစ္စည်းများကို အစေခံများအား နေရာ ချထား ခိုင်းနေပေသည်။ ပြီးမှ

'မမကတော့ သိပ် နုပြီး သိပ် လှနေတာပဲနော်'

'မမလား သိပါဘူးကွယ်၊ လူတိုင်းက ဒီလို ပြောကြတာပဲ၊ ကုသိုလ်လို့ပဲ အောက်မေ့ရမှာပေါ့ ဟဲ ဟဲ၊ မိုမိုက တူးတူးထက် ငယ်တယ်နော်'

'ငယ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ မမတို့ ကသာ လာတုန်းက မိုမိုက ခြောက်လသား ရှိသေးတယ်၊ တူးတူးက နှစ်ခါလည် ပြီးပြီလေ'

'ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ အငယ်ဆုံး ကလေးကော'

'အိပ်ပျော်နေတယ် မမ၊ သူလေးက သိပ် ဆိုးတယ်၊ သူ လိုတာ မရရင် လည်း စိတ်ကောက်ရတာနှင့်'

ခဏ ကြာလျှင် လိမ္မော်ရည် ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို အိမ်ဖော်မလေးက ငွေ လင်ပန်းဖြင့် လာချလေသည်။

'ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ရီတို့ ကိစ္စ မမ ကြားပြီးပါပြီကွယ်'

မမက လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကို ကောက်၍ နှုတ်ခမ်းတွင် တော့လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ခင်ရီရီသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ငြိမ်နေသည်။ မမက သူ့အား အားပေး ဖျောင်းဖျလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် မမ ထံမှ ဘာမျှ ထွက်မလာပေ။

'အင်း မမ အနေနှင့်တော့ သူ့ဘက်က ရှေ့နေ မလိုက်ချင်ဘူး ရီ၊ သူ့ ဘက်က ရှေ့နေ မလိုက်လို့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောရင်လည်း မမ မတရားဘူး၊ မမကတော့ ဒီ အကြောင်း ကြားရတာ နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး'

မမက လေးတွဲစွာ ပြောရင်း သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ဖားလျား ညွတ် ကော့သော မျက်တောင် အောက်မှ မမ၏ မျက်လုံးရွဲများမှာ မှိုင်းနေကြ၏။

mgyoe.com

မမသည် ခင်ရီရီ အနားသို့ တိုးရွှေ ထိုင်လိုက်ပြီး ခင်ရီရီ လက်များကို ဆုပ် နယ်နေသည်။

ခင်ရီရီကမူ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့နေသည်။

‘ရီကတော့ ကလေးတွေ အတွက် စိတ်မကောင်းတာပါပဲ မမရယ်’

ခဏ ကြာတော့ ခင်ရီရီက ငိုသံပါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မျက်ရည်များ သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။

‘အေးကွယ်၊ ဖြစ်ပြီးမှတော့ နောင် ဒီလို မဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာပဲ နည်းလမ်း ရှာရတော့မှာပေါ့၊ ငိုနေရုံ စိတ်ဆိုးနေရုံနှင့်လည်း ပြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ရီကလည်း ပြီးပြီးသား ပြီးပါစေတော့လို့ ထားတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရီကို သူ မချစ်ဘူး ထားဦး၊ ကလေးတွေ အတွက်တော့ ထည့်ပြီး စဉ်းစားဖို့ ကောင်း ပါတယ် မမရယ်၊ ရီကလည်း ဒါပဲ တွေးပြီး ဒေါသ ထွက်တာပါပဲ၊ တကယ် ဆိုတော့ ကွဲကြဖို့ ဆိုတာဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူနှင့် ရီ နှစ်ယောက် အနေနှင့် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ နေနိုင်တယ် ထားဦး၊ ကလေးတွေ အတွက်..’

ခင်ရီရီက ရှေ့ဆက် မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်နေ၏။

‘ကဲပါကွယ်၊ ကွဲ စကားတော့ ပြောမနေပါနှင့်၊ ရီ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မမကိုသာ ပြောစမ်းပါ’

မမက ခင်ရီရီကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ရီလည်း ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဝန်ခံပါ တယ်၊ ရီဟာ အိမ်မှာ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်တယ်၊ အိမ်မှု ကိစ္စကို နားမလည်ဘူး၊ ရီမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက် အနေနှင့် အရည်အချင်း မပြည့်စုံဘူး၊ ယောက်ျားရဲ့ အလိုက် မသိတတ်ဘူး၊ ရီမှာ သူ့ကို ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ အရည် အချင်း တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ယုံတယ်၊ အားကိုးတယ်၊ ရီ စိတ်ထဲမှာ သူ ဟာ ရီ တစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘယ် မိန်းမကိုမှ ချစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ခု သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေး သုံးယောက်တောင် ရပြီ၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုး နှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ အပေါ်မှာ တစ်ခါမှ သံသယ မဖြစ်မိခဲ့ဘူး၊ ခုတော့..’

ခင်ရီရီသည် ဆက်၍ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်နေပြန်၏။

‘သူ့ဟာမဆီက ပေးတဲ့ စာကို တွေ့တော့မှ သိတော့တာပဲ၊ လက်စသတ် တော့ ချိန်းချိန်းပြီး တွေ့နေကြတာ မမရဲ့၊ အိမ်မှာ ကလေးတွေ စာသင် နေရာက အထွက် ခိုင်းပြီး တစ်လကို သုံးရာ ပေးထားတယ်၊ ရီက လခ အပြည့် မရလို့

mgvoo.com

မေးတော့ ဂေါ်ဖိ ကလပ်ကို ပေးရလို့၊ ဆိုရှယ် ကလပ်ကို ပေးရလို့ ညာပြော
တယ်။ ရိုကိုကလည်း အလို့ပါ။ စာ တွေတော့ ရိုက စာ မပြဘဲ မေးတယ်။
အဲဒါလည်း ရိုကို လိမ်ပြောတယ်။ နောက်ဆုံး ရိုက စာ ထုတ်ပြတော့မှ ဝန်ခံ
တော့တယ်။ သူ့ဟာမနှင့် ဒီလိုသာ မပြတ်မစဲ လုပ်နေကြဦးမယ် ဆိုရင်တော့
ရိုနှင့် သူ အတူ နေဖို့ ခက်တယ် မမ’

‘အို ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလို ဘယ်နေလို့ ဖြစ်မလဲ။ မမ နားလည်ပါတယ်’
မမက ခင်ရီရီ၏ လက်ဖျားကို ညှစ်၍ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောလိုက်
၏။

‘မမပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူကတော့ သူ့ဟာမနှင့် ကွယ်ရာမှာ ပျော်လို့
အကြည် ဆိုက်နေကြတာ။ ရှိမှာတော့ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်’

‘ခုတော့ သူလည်း နောင်တ ရဟန် တူပါပြီ ရီရယ်’

‘မမ ရှေ့မို့လို့ပါ မမရယ်’

‘အို ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါတယ် ရီရဲ့။ ကိုယ့် မောင်မို့လို့
ကိုယ် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမ အကဲခတ်လို့ ရသလောက်တော့ တကယ်
နောင်တ ရပုံပါပဲ။ သူ မှားတဲ့ အကြောင်း ရှိကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မမက ဖျောင်းဖျ
ပေးဖို့ အကြောင်း မမကို တဖွဖွ ပြောလာပါတယ်။ မမ သိသလောက်တော့
သူ့ဟာ ကလေးတွေ အတွက်လည်း တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။ နောက်တစ်ခု
က ရိုကိုလည်း သူ ချစ်တယ်။ ရိုကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာတော့
မမလည်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ကွယ်။ မမရယ် ကျွန်တော့် အတွက် ရီ
သိပ် စိတ်ထိခိုက်နေပြီ။ ကျွန်တော် ရီ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိပြီ။ ရီ ခွင့်
လွှတ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲနှင့် တဖွဖွပဲ’

ခင်ရီရီသည် သူ့ ယောက်မ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ငေးစိုက်
နေလေသည်။

သူ့ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စများမှာ ခြောက်သွေ့စ ပြုလာပြီ ဖြစ်၏။

‘ရီလည်း သူ့ကို သနားတော့ သနားပါတယ်။ ခု ကိစ္စဟာ သူ့ အပြစ် ဆို
တာ သူ သဘော ပေါက်ရင်တော့ သူလည်း စိတ်ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာမနှင့် ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေရင် ရီ ဘယ်နှယ်လုပ် နေရမလဲ
မမ။ ဒီအတိုင်း နေသွားကြရင် ရီလည်း စိတ်ဆင်းရဲ သူလည်း စိတ်ဆင်းရဲ။ အို
မကောင်းပါဘူး မမရယ်’

ခင်ရီရီမှာ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်၏။

mgyoe.com

‘သူ့ဟာမက ရှိထက် လှတယ်၊ ငယ်တယ်၊ ကောလိပ် ကျောင်းထွက် ပညာတတ် မမရဲ့၊ ဒီတော့ ရှိထက် ခေတ်မီတယ်၊ ရှိမှာ သူ မက်လောက်အောင် ရုပ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလင်ကို ပြုစုရ ကလေးတွေ မွေးရတာနှင့်ပဲ အရွယ် လည်း ကျပြီ၊ ဒီတော့ သူ့ အနေနှင့် ရှိထက် ငယ်လည်းငယ် ချောလည်းချော တဲ့ သူ့ဟာမကို သူ စွဲမှာပဲ မမ၊ မမ ဖျောင်းဖျပေမဲ့ ရီတော့ သိပ် မထင်ဘူး’

‘ကိုယ့်မောင် အကြောင်း သိနေတော့ မမ ပြောချင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ရီက..’

မမက စကား မဆက်ဘဲ ခင်ရီရီကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ပြောပါ မမ၊ ကောင်းမယ် ထင်တယ် ဆိုတာသာ ပြောပါ၊ ရီ နားထောင် ပါ့မယ်’

‘မောင်မောင်လတ်မှာ ပြောလွယ် မေ့လွယ် ပျောက်လွယ်တဲ့ အကျင့် ရှိ တယ် ဆိုတာ မမ သိတယ်၊ အမှား လုပ်မိရင်လည်း နောင်တရ လွယ်တယ်၊ ဒီတော့..’

‘နောင်တရ လွယ်ပေမဲ့ နောင်တ ရတာကို မေ့ပြီး နောက်တစ်ခါ ပြန် လုပ်တာပဲ မမ၊ မမ မောင် အကြောင်း မမ မသိဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှားကို ဝန်ခံပြီး ပြန်လုပ်ချင် လုပ်တတ်တဲ့ ဝသီလည်း ရှိတယ် ဆိုတာ မမ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ သူလည်း တော်တော် နောင်တ ရလိမ့်မယ်လို့ မမ ထင်ပါတယ် ရီရယ်၊ ဒီတော့ မမ ပြောချင်တာက ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ပြတ်စဲဖို့ ဆိုတာကလည်း စိတ်ဆိုးတုန်းမို့လို့ စဉ်းစားမိကြတာပါ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနှင့်၊ တကယ် ခေါင်း အေးအေး နှင့် စဉ်းစားတဲ့ အခါကျတော့ ကလေးတွေ အတွက် စဉ်းစားရဦးမယ်၊ နှစ်ဖက် လူကြီးတွေကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမယ်၊ အို စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးပဲ ရီ၊ မမက ခုလို ပြောနေတာဟာ ရှိကို ကိုယ်ချင်း မစာလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြင် အကြောင်းတွေ အသာထား၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့် မိန်းမကို ဘေးချိတ်ပြီး တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ကျူးလွန် ဖောက်ပြားမိတယ် ဆိုရင်ပဲ ဒီယောက်ျားဟာ တော်တော် အပြစ်ကြီး လှပြီ၊ ဒီတော့ မမလည်း ရှိကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမ သဘောက တော့ ရီဟာ သူ့ကို တကယ် ချစ်သေးတယ် ဆိုလို့ ရှိရင် ရီရဲ့ အသည်းနှလုံး ထဲမှာ သူ့ကို ချစ်တဲ့ စိတ်ကလေး ရှိနေသေးရင် သူ့ကို ဒီ တစ်ခါတော့ ခွင့်

မြသန်းတင့်

လွတ်လိုက်ပါနော်၊ ညီမကို မမ ခု ပြောတာဟာ သူ့ရဲ့ အစ်မ တစ်ယောက် အနေနှင့် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မိန်းမသား တစ်ယောက် အနေနှင့် ပြောနေတာပါ၊ ဟုတ်လားနော် ရှိ၊ ဒီ တစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးပါကွယ် နော်နော်

မမက စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောပြနေ၏။ သည်တော့မှ ခင်ရီရီမှာ လည်း တောင်းပန်နေသော မမကို အားနာ သနားကြီး ဖြစ်၍ လာသည်။

‘ရီ အနေနှင့် ဒီ တစ်ခါတော့ မမ သဘော အတိုင်းပါပဲ၊ ကဲ လာ မမ လည်း ရီတို့ ကိစ္စ ပြောနေရတာနှင့် နားပဲ မနားရသေးဘူး၊ မမ နေဖို့ အပေါ် ထပ်မှာ အခန်း ပြင်ထားတယ်’

ခင်ရီရီက မမကို ခါးမှ ဖက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သည် တော့မှ မမ၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင် ဝင်းပလာကာ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံး ပန်းပွင့် ဖူးပွင့်လာပေတော့သည်။

မမ ရောက်သည်ဟု ကြားသဖြင့် ဧည့်သည်တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ အရာရှိ ကတော်များ၊ စစ်ဗိုလ် ကတော်များနှင့် အာဏာရ နိုင်ငံရေး ပါတီ လက်အောက်ခံ အမျိုးသမီး အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များ၊ ကုန်သည်များ စသဖြင့် ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေ၏။ မမသည် တစ်နေ့လုံး ဘယ်ကိုမျှ မထွက်ရဘဲ လာသမျှ ဧည့်သည်များကိုသာ ဧည့်ခံ စကား ပြောနေရသည်။ နေ့လယ် ရုံးဆင်း ချိန်တွင် မောင်မောင်လတ် ပြန်မလာဘဲ ဒရိုင်ဘာသာ လာ၍ ကော်ဖီဘူးနှင့် စားစရာများကို လာယူလေသည်။ မမသည် မောင်မောင်လတ်အား ညစာကို အိမ်တွင် စားရန်နှင့် စောစော ပြန်လာရန် စာ ရေး၍ ဒရိုင်ဘာကို ပေးလိုက် လေသည်။

ညနေတွင် မောင်မောင်လတ်သည် စောစောစီးစီး ပြန်လာကာ ညစာကို အိမ်မှာပင် စားသည်။ ခင်ရီရီနှင့် စကား ပြောသည်။ ခင်ရီရီကလည်း သူ့ကို ခါတိုင်း ခေါ်သလို 'မောင်' ဟု ခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွဲစကားတော့ နောက်ထပ် မပြောကြခြင်းမှာလည်း ကောင်းသော လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။

ညစာ စားပြီး၍ ဝိုင်းဖွဲ့ စကား ပြောနေကြတုန်း ကားတစ်စီးဖြင့် ခင်သီသီ ရောက်လာလေသည်။ ခင်သီသီမှာ မမကို သုံးလေးခါလောက်သာ တွေ့ဖူးပေ သည်။ ခင်သီသီ လာခြင်းမှာ ဝတ္တရား အရ နှုတ်ဆက်ရန် လာခြင်း ဖြစ်သော် လည်း မမလို ရန်ကုန် အထက်တန်းလွှာတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသော မင်းကြီး ကတော် တစ်ဦး၏ သွင်ပြင် လက္ခဏာကို လည်းကောင်း၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကို လည်းကောင်း အကဲခတ်ရန် လာခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ခဏ ကြာလျှင် ခင်ရီရီ အပေါ်သို့ တက်သွား၍ ကလေး သွားသိပ်သည် နှင့် မောင်မောင်လတ်လည်း တက်လိုက်သွားလျှင် မမမှာ ပြုံး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။

မမသည် ပိုးပျော့ အင်္ကျီ နက်ပြာရောင် လက်ပြတ်၊ တူတယ် လုံချည် အပြာရောင်နှင့် ဆံပင်ကို နောက်တွဲ ထုံးကာ ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဟောင်ကောင်မှ ဝယ်လာသော နီလာမြုပ် နားတောင်းကို ပန်ထားသည်။ ညာဘက်တွင် ကြိုးပျော့ လက်ကောက် တစ်ဖက်နှင့် ဘယ်ဘက်တွင် နာရီ မြုပ် ထားသည့် ပလက်တီနမ် လက်ကောက် တစ်ဖက်ကို ဝတ်ထားသည်။

ခင်သီသီသည် ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကဗျာဆန်ဆန် လှနေသော မမကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်ကို အသေးစိတ် မှတ်သား နေလေသည်။ နောက် မမအား သူ့ မွေးနေ့ ပြီးမှ ပြန်ရန် ပြောနေ၏။

‘သီသီ မွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ’

‘သုံးရက်နေ့မှာပါ။ သီသီ မွေးနေ့ ရောက်အောင်တော့ နေပါဦးနော် မမ’ ခင်သီသီက ခပ်နွဲ့နွဲ့ကလေး ပြောလိုက်သည်။

‘နေတော့ နေချင်ပါတယ် သီသီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို တစ်ယောက်တည်း ရယ်၊ ပြီးတော့ သားကလည်း မေမေ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ရမယ်လို့ တဖွဖွ မှာ လိုက်တော့..’

‘ဟင့်အင်း မမရယ်၊ သီသီ မွေးနေ့ ပြီးမှ လာမယ်လို့ စာရေးပါ။ သီသီ ကိုယ်တိုင်လည်း မမကို သီသီ မွေးနေ့ ပြီးမှ ပြန်လွှတ်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီးဆီ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်လားနော် မမ’

‘သီသီက ဒီလောက် နေစေချင်မှတော့လည်း မမ နေရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီ အချိန်ဟာ သီသီ အဖို့ အပျော်ဆုံး အချိန် မဟုတ်လား၊ သီသီရဲ့ အပျော်ဆုံး အချိန်မှာ မမပါ ရှိသင့်တယ်လို့ သီသီက ဖိတ်လို့ ရှိရင်လည်း မမက မငြင်း ရက်ပါဘူး၊ မောင်မောင်လတ် ပြောလို့ မမ သိပြီးပါပြီ၊ မောင်သက်ဆွေတောင် ဘူတာမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်’

‘ဪ မမ တွေ့ခဲ့သလား၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ အစ်ကိုလေးက သီသီ အကြောင်း ဘာတွေများ မမကို ပြောလို့လဲ၊ ဟောဒီ အစ်ကိုလေးဟာ ဒီလို ချည်းပဲ’

ခင်သီသီက နှုတ်ခမ်းကလေး စုကာ ပြောလိုက်သည်။ မမက သီသီအား ပြုံး၍ ကြည့်ကာ

‘အတင်းအဖျင်းတွေပေါ့ကွယ်၊ မောင်သက်ဆွေရဲ့ မေမေလည်း မမနှင့် တစ်တွဲတည်းပဲ၊ သား အကြောင်း ပြောလိုက်တာလေ တတွတ်တွတ်နှင့်’

‘ဘာတွေများ ပြောလို့လဲ မမရဲ့’

ခင်သီသီက သိချင်စိတ်ကို ဖုံးဖိ၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘အို စုံလို့ပဲ၊ သူ့ အမေက မောင်သက်ဆွေကို တော်တော် ချစ်ပုံ ရတယ်၊ မောင်သက်ဆွေဟာ ပညာ ကြီးစားကြောင်း၊ ငယ်ငယ် ကတည်းက တခြား ကလေးတွေနှင့် မတူ ထူးခြားကြောင်း၊ လူပျိုပေါက်တုန်းက မိန်းကလေး တစ် ယောက် ရေနစ်လို့ အသက်စွန့် ကယ်ဖူးတဲ့ အကြောင်းက စပြီး စုံလို့ပဲ၊ မောင်သက်ဆွေဟာ လူတော်ကလေးပါကွယ်’

မမသည် ခင်သီသီကို ပြောပြရင်း ဘူတာရုံတွင် အလုပ်သမား မိန်းမ အား ငွေ နှစ်ရာ ပေးခဲ့သည်ကိုပါ အမှတ် ရလာလေသည်။ သို့ရာတွင် သည် အကြောင်းကိုမူ ခင်သီသီအား ဖွင့်မပြောလိုက်ပေ။ မမသည် အမင်္ဂလာ အဖြစ် အပျက်ကြီးကို စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ကာ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာသဖြင့် အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်နေသည့် ငွေ နှစ်ရာ ပေးသည့် ကိစ္စကိုလည်း ချန် လှုပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘အပေါ်ထပ် မမ အခန်းက အိုက်လိမ့်မယ် ထင်လို့ အခန်း သွားရွှေခိုင်း နေတာ၊ မောင်တော့ ပစ္စည်းတွေ နေရာ ချခိုင်းရင်း ကျန်ရစ်လေရဲ့’

ခင်ရီရီက ရှက်စနိုး ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။

‘အို ရီကလည်းကွယ် ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ အိုက်တဲ့ နေရာ လာတာ အိုက် မှာပေါ့၊ မမက ဘယ်နေရာ အိပ်ရ အိပ်ရ အိပ်ပျော်တာပဲ၊ ရီတို့ အစ်ကိုကြီးက တော့ နည်းနည်း ချေးများတယ်၊ နွေ ဆိုရင် ည တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘူး’

မမက ပြန်လည်၍ အလွမ်းသင့်ကြဟန် တူသော ခင်ရီရီကို အကဲခတ်၍ ပြုံးနေသည်။

ခင်ရီရီ၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင် ဝင်းပလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မောင် မောင်လတ် ဆင်းလာသော အခါ မောင်မောင်လတ်မှာလည်း ရွှင်ပျနေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ပင် နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေကြသည်ကို တွေ့ ရသော အခါ ပြန်၍ အလွမ်း သင့်သွားကြပြီဟု တထစ်ချ ယူဆထားလိုက် သည်။

နောက် စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံ စာအုပ်များကို ကြည့်ရင်း အသိ မိတ်ဆွေ များ အကြောင်းကို ပြောနေကြခိုက် အိမ်ရှေ့မှ ကား တစ်စီး ဆိုက်သံ ကြားရ ပြန်သဖြင့် အားလုံး တံခါးဝသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အစေခံမကလေးက တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သော အခါ ကား မီးရောင် အောက်တွင် ပြုံးရယ်နေသော ကိုသက်ဆွေ။

mgjoe.com

မမသည် ကိုသက်ဆွေကို မြင်လိုက်တော့ ရွှင်လန်း အားရှိသွားသလို ခံစားမိသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ကိုသက်ဆွေ၏ ရက်ရော ဖော်ရွေမှု၊ ငွေ နှစ်ရာ ပေးခဲ့သည့် ကိစ္စ၊ နောက် အလုပ်သမား ရထား ကြိတ်မိသည့် အဖြစ်အပျက်ကို သွား၍ အမှတ်ရလိုက်သည်။ အမင်္ဂလာ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် မမ ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာပြန်လေသည်။

ကိုသက်ဆွေသည် အားလုံးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ မောင်မောင်လတ်နှင့် စကား ပြောနေသည်။ ခဏ ကြာတော့ မောင်မောင်လတ်နှင့် စကား ပြောပြီး သဖြင့် ပြန်ရန် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဟင် ပြန်တော့မလား ကိုသက်ဆွေ’

‘ပြန်ဦးမယ် ရီရီ၊ ကိစ္စကလေးတွေ ရှိနေလို့၊ ကဲ အားလုံး သွားမယ်နော်’ ကိုသက်ဆွေက မမနှင့် ခင်သီသီကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

‘မနက်ဖြန် ပညာရေး ဝန်ကြီး ရောက်မယ်လေ၊ အဲဒါ သူတို့ တက္ကသိုလ် ကလည်း ဒင်နာ ပေးချင်လို့ ပရိဂရမ်ထဲ ထည့်ပေးစမ်းပါလို့ လာပြောတာ၊ ကိုသက်ဆွေက ခင်သီသီ ရှိတော့ နည်းနည်းလည်း ရှက်ဟန် တူပါရဲ့၊ ဟဲ ဟဲ’ မောင်မောင်လတ်က သူ့ ခယ်မချောကို နောက်နေသည်။

ခင်သီသီမှာ မျက်နှာကလေး နီရဲ သွားရာက ‘အို ကိုလေးကလည်း’ ဟု ဆိုကာ ရှက်ပြီး ပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။

မမ၏ ချစ်စရာ ကောင်းသော မျက်လုံးများကမူ ပြုံးနေသည်ဟု ထင်ရ ပေ၏။

ခြံကြီး တစ်ခြံလုံး မီးပွင့် ရောင်စုံတို့ဖြင့် ဝင်းထိန်လျက် ရှိသည်။ ခြံစည်းရိုး ပုဏ္ဏရိက် ချုံများပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်တွင် လည်းကောင်း မီးပွင့် ပဒေသာတို့ကို ထွန်းညှိထားသဖြင့် နီလာရောင် ရွှေရောင် မြရောင် ပတ္တမြားရောင်တို့ ပြိုးပြက်သော အသီးများ အခိုင်လိုက် သီးနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ အထက်တွင် ကြိုးများဖြင့် ဆိုင်းကာ ငရဲမီး သွင်းထားသော ပူဖောင်း ရောင်စုံများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လေ တိုးသည့် အခါတွင် ပူဖောင်း ရောင်စုံများသည် တအိအိ ယိမ်းနွဲ့ လွင့်ပါနေကြ၏။

ခြံဝင်းထဲရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် စားပွဲဝိုင်းများကို ကုလားထိုင် ငါးလုံးခန့် ခြံရံပြီး ချထားသည်။ စားပွဲဝိုင်းတွေ ဆုံးတော့မှ ထိပ်ဖျားတွင် အငြိမ့် စင်ကြီးကို ဟိန်းနေအောင် ထိုးထားလေသည်။ အငြိမ့် စင်တွင် အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါ ကန့်လန့်ကာကြီးမှာ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေ၏။

မြက်ခင်းဘေး အိမ်၏ လက်ယာဘက် ဆင်ဝင် အောက်က ဝရန်တာ တွင်မူ ကာလပေါ် တီးဝိုင်း တစ်ခုကို နေရာ ပေးထားသည်။ သည်တီးဝိုင်းမှာ အငြိမ့်ပွဲ မစမီ ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးစဉ် ဖျော်ဖြေရန် ဖြစ်သည်။ အကျွေး အမွေး ပြီးလျှင် မန္တလေး မြို့ပေါ်မှ နာမည် အကျော်ဆုံး အငြိမ့်နှင့် ဧည့်ခံရန် ဖြစ်လေသည်။

ကာလပေါ် တီးဝိုင်းမှ 'အထီးကျန် ဖြစ်သော ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရက်' အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ် သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို လေမှုတ် ကိရိယာများဖြင့် မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် တီးနေသည်။ ဘောင်းဘီ အနက်၊ ကုတ် အင်္ကျီ အဖြူ၊ ဘိုးတိုင် အနက် စည်းထားသော တူရိယာ သမားများကို မီးရောင်ထဲတွင် ကြည့်ရသည် မှာ ကြည့်၍ ကောင်းနေပေသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် မော်တော်ကားများ အစီအရီ ဆိုက်ထားကြသည်။ မော်တော် ကားများမှာ များပြားလှသဖြင့် ယာဉ်ထိန်းရဲ ဌာနမှ ရဲသားများက လာရောက်

mgyoe.com

လမ်းရှင်း ပေးနေရသည်။ ခင်သီသီ၏ မွေးနေ့သို့ မန္တလေးမြို့ အထက်တန်း
လွှာမှ မိန်းမ ယောက်ျားများလည်း လာကြသည်။ တက္ကသိုလ်မှ အသိုက်အဝန်း
များလည်း လာကြသည်။ စစ်တပ်မှ အရာရှိများ၊ အရာရှိ ကတော်များ၊ ကုန်
သည်များ၊ အစိုးရ အရာရှိကြီးများ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ၊ သတင်းစာ
ဆရာများ စသည်ဖြင့် စုံလင်လှပေသည်။

အိမ်ဝင်းထဲက ဆင်ဝင် အောက် အထိ မော်တော်ကားများ ဝင်လာပြီး
နောက် ကြွလာသော မင်းပရိသတ်ကို ချပေးခဲ့သော မော်တော်ကားများမှာ
အပြင်သို့ ထွက်၍ ရပ်နေကြသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲများက ကားများကို နံပါတ်
ပြားများ ထုတ်ပေးသည်။ ပွဲ အပြီးတွင် ကားများကို နံပါတ်စဉ် အလိုက် အသံ
ချဲ့စက်မှ ခေါ်ယူရန် အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်မှာ ကားများ အဝင်
အထွက် လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ပေ၏။

မင်းပရိသတ်များသည် ဆင်ဝင် အောက်တွင် မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်း
ပြီး ဆင်ဝင်ဘေး မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ဧည့်ခံပွဲ ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။

မြက်ခင်း အစပ်တွင် ဦးငွေခင်နှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့က လာသမျှ ဧည့်
ပရိသတ်ကို ဦးစွာ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ ဦးငွေခင်မှာ ဗန်ကောက် လုံချည်
နံ့သာရောင်၊ ပိုး အပေါ် အင်္ကျီ၊ ပန်းရောင် ခေါင်းပေါင်းတို့ကို ဝတ်ထားပြီး
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်မှာ ဘရိကိတ် လုံချည်၊ နိုင်လွန် အထူ လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားပြီး
ပဝါကို စုံချထားသည်။ စိန် နားကပ်ကြီးမှာ ဝင်းနေ၏။

ဦးငွေခင်နှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး၍ ဧည့်ခံပွဲ ရှိရာသို့ ဝင်
လာလျှင် ခင်သီသီကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ ခင်သီသီမှာ ပန်းပွင့်ဖြူကလေးများ
ဖောက်ထားသည့် ပန်းနုရောင် နိုင်လွန် စကတ် လက်ရှည်၊ ပန်းနုရောင် ဘရိ
ကိတ် လုံချည်ကို ဝတ်ထားကာ ပန်းနုသွေး ဇာပဝါကို လွမ်းခြုံထားသည်။
ခေါင်းတွင် နှင်းဆီပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်ကို ပန်ထားပြီး အနီရောင် ခုံမြင့် ဖိနပ် ခပ်
ထူထူကို စီး၍ ထားသည်။ စိန် နားကပ်၊ စိန် ဘယက်၊ စိန် လက်ကောက်ကို
မွမ်းမံ ဆင်ယင် ထားလေသည်။ နဖူးပေါ်တွင် ဝဲချထားသော ဆံနွယ်များ
သည် ကောင်းကင်တွင် လွင့်နေသော တိမ်ပန်း တိမ်နွယ်တို့နှင့် တူနေသည်။

ခင်သီသီ၏ မျက်ခုံး အစုံသည် တံစဉ်ကွေး လလို ညွတ်ကော့ နေကြ
သည်။ ခင်သီသီ၏ မျက်လုံးများသည် ကြယ်ပွင့်များလို ဝင်းလက် နေကြ
သည်။ ခင်သီသီ၏ နှုတ်ခမ်းသည် ပူးစာရေး နတ်၏ လေးကိုင်းလို ကွေးညွတ်
နေသည်။ ခင်သီသီ၏ မျက်နှာသည် လပြည့်ဝန်းလို ရွန်းလင်းနေသည်။ ငွေ

ခြည်ပြောက် ဇာပဝါသည် နဂါးငွေ့တန်းလို လွင့်ပါနေသည်။ ခင်သီသီ၏ အဆင်အပြင်သည် ကောင်းကင်ရှိ အရာတို့နှင့်သာ နှိုင်းအပ်သော အဆင်အပြင် ပေတည်း။

‘ဪ တပ်မင်းပါ ပါလာသကိုး၊ လာမှ လာနိုင်ပါ့မလားလို့၊ လှရေ တပ်မင်းကို မင်းပဲ ဧည့်ခံလိုက်ပါ’

ခင်သီသီက လက်ထဲက ကရမက် ယပ်တောင်ကို ဖွင့် ပိတ် ကစားရင်း ခင်လှလှကို ပြောလိုက်သည်။ ခင်လှလှတို့ စုံတွဲသည် လူအုပ် ကြားထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

‘ဟော ကိုသက်ဆွေ၊ လာ လာ ဟိုရှေ့မှာ မမရီတို့ ရှိတယ်၊ သီသီ ပြီးတော့မှ လာခဲ့မယ်၊ ဧည့်သည်တွေ လိုက်နှုတ်ဆက်ဦးမယ်’

ကိုသက်ဆွေမှာ အင်္ဂလိပ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီနက်၊ ကုတ် အင်္ကျီ အဖြူ၊ ဘိုးတိုင် အနက်ကို စည်းထားသည်။ သွေ့ခြောက်သော ဆံပင်များသည် နဖူးပေါ်တွင် လှိုင်းတွန့်လို ဝဲနေသည်။

အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ ရင်အုပ် ကျယ်ကျယ်၊ အသား ဖြူဖြူ နှင့် ကိုသက်ဆွေကို အနောက် နိုင်ငံ အဝတ်အစားနှင့် ကြည့်ရသည်မှာ ကျက် သရေ ရှိလှပေသည်။

‘မမရီ၊ မမကို အခေါ် လွှတ်လိုက်တော့လေ၊ အစ်ကိုလေးတော့ ဘယ် နေရာ ရောက်နေမှန်း မသိဘူး’

ခင်သီသီက အနားသို့ ရောက်လာသော ခင်ရီရီကို လှမ်း၍ ပြောလိုက် ၏။ မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီမှာ ညီမ၏ မွေးနေ့ ပါတီသို့ ခပ်စောစော ကတည်းက ရောက်နေကြလေ၏။ မမကိုမူကား ဧည့်ခံပွဲ စချိန်ရောက်မှ အခေါ် လွှတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ခင်သီသီသည် အိမ်က ကားကို ဒရိုင်ဘာ ရှာကာ မမအား အခေါ် လွှတ်လိုက်လေသည်။

ခင်သီသီသည် ကိုအောင်မိုးကို အမှတ် ရနေပြန်သည်။ ကိုအောင်မိုးအား သူ့ မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုထက် တိုင် မပေါ်လာသေးပေ။

ခင်သီသီမှာ မြက်ခင်း အစပ်မှ နေ၍ မင်းပရိသတ်များကို နှုတ်ဆက် နေရသဖြင့် ခြေထောက်တွေ တောင့်လာသည်။ အကြော အခြင်တွေ ဆိုင်းလာ လေသည်။

‘ဟော မမရယ်၊ မျှော်လိုက်ရတာ’